

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

a Sunrise Cantina story

RUBY DIXON

★ NEW YORK TIMES BESTSELLING AUTHOR ★

CLONELY YOU

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM

YALNIZ SEN

SUNRISE CANTINA

KİTAP 2

RUBY DIXON

Telif hakkı © 2024 Ruby Dönüm

hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, kitap incelemesindeki kısa alıntılar hariç olmak üzere, yazarın yazılı izni olmadan, bilgi depolama ve erişim sistemleri dahil olmak üzere, herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

İç Tasarım: @bioraven, [DepositPhotos.com](https://depositphotos.com) Düzenleme:

Aquila Editing

Düzeltilme: Fortunate Books

Duyarlılık Okuma: Kimberly McLeod

✿ [Vellum ile oluşturulmuştur](#)

CONTENTS

[Clonely You İçerik](#)
[Uyarıları](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14 Epilog](#)

[Yazarın Notu Daha](#)
[Fazlasını mı](#)
[İstiyorsunuz?](#)

CLONELY YOU

A'ani klonu Aithar, Risda III'te defalarca kalbi kırılmıştır. Kimse onun vermek için can attığı sevgiyi istememektedir. Ama sonra süt çiftliği işleten Michaela adında bir insan kadınla tanışır. Michaela kız kardeşini kurtarmak istemektedir ve bunun için Aithar'ın yardımına ihtiyacı vardır.

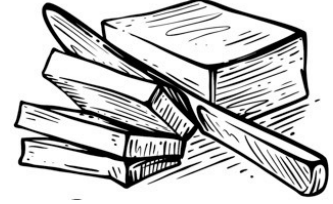
Aithar yardım etmeye hazırdır... karşılığında bir randevu almak şartıyla.

Michaela, onu sadece kullandığını söyler. Öpüşmek söz konusu olduğu sürece, kullanılmaktan rahatsız olmaz. Bol bol öpüşmek.

Michaela aşık olmamaya kararlıdır. Aithar ise k u l l a n ıldığından mutludur. Bağlanmak yok... değil mi? Evet.

(Sanırım bu hikayenin nasıl biteceğini hepimiz biliyoruz...)

CONTENT WARNINGS

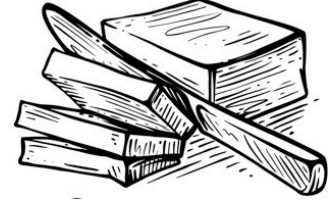

Lütfen dikkat dikkat bu hikaye konuyu konuyu bazı PTSD/OCD: Michaela, kız kardeşi elinden alındıktan sonra, çevresini kontrol etme ihtiyacı duyduğu için takıntılı bir şekilde temizlik yapar. Aithar da özgür kaldığında yaşadığı zorluklardan bahseder

- PTSD/OKB: Michaela, kız kardeşi ondan alındıktan sonra, çevresini kontrol etme ihtiyacı nedeniyle takıntılı bir şekilde temizlik yapar. Aithar da özgür kaldığında yaşadığı zorluklardan bahseder.
- Önceki esaret ve/veya kölelikten bahsedilir.
- Et endüstrisi
- Klonlama/Kimlik sorunları
- Aile/arkadaş kaybı ve izolasyon
- Hafif bağlanma ve süt ürünleri ekipmanlarının uygunsuz kullanımı içeren bir sahne
- Kardeşler arası rekabet

Bu listeye eklemeler yapılması gerektiğini düşünüyorsanız, bana bildirin!

BÖLÜM BİR

AITHAR

"Aman Tanrım, bu tereyağı!" Ruthie yemekhanede bir şeyin üzerine haykırıyor.

"Biliyorum, değil mi? Çok lezzetli." Kız kardeşi Ruth mutlu bir ses çıkarır. "Bana biraz daha kuru makarna ver. Kraker gibi harika oluyorlar."

Köprüdeki yerimden, iletişim ünitesindeki "geri getir" komutuna basıyorum, ama yeni mesaj yok, gelen sohbet yok, hiçbir şey yok. Risda III, Lord Straik'in şakayla "evrenin koltuk altı" olarak adlandırdığı, ıssız bir yerde. Çok pastoral ve uzak, ama bu aynı zamanda çok, çok sessiz olduğu anlamına da geliyor.

Bu da, umutsuzca meşgul olmaya çalışan bir iletişim subayı için zor bir durum.

Normalde, sakın günler beni rahatsız etmez. Gemi Risda III'te demirlemiş durumda ve Lord Straik ile Lady Ruth geleceklerini düşünerek düşük profilli davranmaya devam ettikleri için gemide daha az mürettebat var. Annesi soruşturma altında ve korsanlık artık bir seçenek olmadığı için geminin amacı belirsizliğini koruyor. A'ani mürettebatından bazıları

burada Port'a emekli olup insanlar için bir kantin işletmeye karar verdik, ama ben henüz karar vermedim. Başlangıçta kalıp, bir insan kadın bulup evlenip bir aile kuracağımı düşünmüştüm.

Ama görünüşe göre hiçbir insan kadın beni istemiyor. Tek çıkarabileceğim sonuç, etrafta başkaları varken bir a'ani'nin eş olarak değer görmediği. Ve onları kim suçlayabilir ki? Biz, ağır işler için klonlanmış bir ırkız. Birçoğunun gözünde hiçbir değerimiz yok. Ne zaman bir insanı etkilemeye çalışsam, başka biri onun kalbini çalıyor. Ben sadece bir arkadaş olarak görülüyorum.

Arkadaş olmak benim için
sorun değil. *Sadece* arkadaş
olmak benim için sorun.

Bir zamanlar sevdiğim Melody, kısa süre önce mesakkah erkekle birlikte. Belki de bu yüzden şu anda kendimi bu kadar kaybolmuş ve yalnız hissediyorum. Melody'yi özellikle istediğimden değil - onu oldukça sevdiğim doğru - genel olarak evren tarafından reddedildiğimi hissediyorum. Herkesin birisi var gibi görünüyor. Melody'nin Brux'u var. Leydi Ruth'un Lord Straik'i var.

"Aman *Tanrım*, bu
tereyağı!" Ruthie'nin
tereyağı var.

O da Kazex'e sahip, ancak klon kardeşlerin süt üretimini yiyip bitirirken çıkardıkları sesler biraz rahatsız edici. Bu konuşmayı dinlememem gerektiğini hissediyorum... ama bu bir konuşma değil. Sadece müstehcen bir şekilde yüksek sesle yalayıp yudumlarken dramatik bir şekilde inliyorlar.

Tereyağı yüzünden.

Tereyağı, bir a'ani eşinden daha cazip. Kendime duyduğum nefretle bir kez daha iç çekiyorum.

"Bu sonuncusu mu?" Lady Ruth kederli bir sesle soruyor. Plastik ambalaj hışırdamaya başlıyor. "Nereden geldi? Daha fazlasını nasıl bulabiliriz?"

Daha fazla hışırtı. "Ruth-Ann'in kantin için kullanabileceğimiz yerel malzemeler bulacağını söylediğini biliyorum

belki de bu da onlardan biriydi? Onu yemememiz mi gerekiyordu?"

"Ben... bilmiyorum."

Bir dakika sonra, iki çift insan ayağı koridorda gürültülü adımlar atıyor ve ben kendimi bir yüzleşmeye hazırlıyorum. Gemide Lord Straik dışında tek kişi benim, o da şu anda eski bir Homeworld akrabasıyla uzun bir görüntülü görüşme yapıyor. Bir dakika sonra Ruth ve Ruth-Ann köprüye çıkıyor, ikisinin de gözleri parıldıyor ve bana bakıyorlar.

"Aithar! Ruth-Ann'i gördün mü?"

"Hayır." Ben iletişim sorumlusuyum. Sadece iletişim ünitesinden gelen her şeyden sorumluyum. Ama şu anda çok huysuzum ve bunun Ruth veya onun klon kardeşlerinin suçu olmadığını biliyorum. "Muhtemelen diğerleriyle birlikte Liman'dadır."

"Muhtemelen yine o zavallı kurabiyeci kadını taciz ediyordur," diye mırıldanır Ruth, Ruthie'ye bakarak. Ambalajı bana uzatır. "Ruth-Ann'in kantin için aldığı atıştırma malzemeleri hakkında bir şey biliyor musun? Space Butter Farms'ı tanıyor musun?"

"Hayır." Sanırım yerel bir insan çiftliği ve ben oraya gitmiyorum. İnsanlar, çiftliklerini ziyaret eden "uzaylıları" pek sevmezler ve mürettebata, aksi bir neden olmadıkça limanda kalmamız gerektiği açıkça belirtildi.

Ayrıca, bana ilgi duymayan güzel insan kadınlarla dolu bir gezegende gezintiye çıkmak istemiyorum. Moralim *bozuk*.

"Tamam, peki, onun aldığı bu tereyağından daha fazlasına ihtiyacımız var. Çok daha fazlasına," diyor Lady Ruth, ambalajı bana uzatarak.

Ruthie başını sallıyor, küpeleri şingirdayarak. "Bar atıştırma malzemeleri için mükemmel. Bu senin alanın, değil mi?"

"Öyle değil," diye hatırlatıyorum onlara. "Menüyü Ruth-Ann hazırlıyor. Ben sadece ona uygulamada yardımcı oluyorum, hepsi bu." Diğerleri kadar

diğerleri kadar iyi değilim. Benim becerim iletişimde ve on yedi uzaylı dilini konuşup okuyabiliyorum. Okunacak veya yazılacak bir şey olmadıkça, şu anda pek bir faydam yok.

"Uygulama tam da ihtiyaçımız olan şey. Bunun uygulanması gerekiyor!" Ambalajı bana uzatıyorlar. "Lütfen gidip alabildiğin kadarını al."

İkisini de süzdüm. "Ben mi?"

Lady Ruth başını salladı ve elini karnına koydu. "Straik, onsuz gemiden ayrılmamamı söyledi."

"Kaz bana Ruth'a eşlik etmemi söyledi," diye Ruthie araya girer. "Ve hamilelik nedeniyle aşırı iştahı var."

"Çok kötü," diye onaylar Ruth. "Yani... tereyağı mı?"

İsteksizce ambalajı alırım. "Bu bekleyemez mi?"

"Hayır, çünkü başkası hepsini satın alabilir. Markete git ve ellerinde ne varsa al. Tadı önemli değil."

Ruthie nefesini tutar. "Aman Tanrım, sence sarımsaklı tereyağı da var mıdır?"

"Yani, muhtemelen yoktur? Sarımsak yabancı bir bitki değil bence. Ama ürettikleri şey o kadar lezzetliyse, hepsini karnıma indirmek istiyorum." Ruth bana bakar. "Ve sen burada oturmuş somurtuyorsun, Aithar."

Kızgın bir bakış atarım. "Somurtmuyorum."

"Somurtuyorsun. Adı neydi, Bethany mi?"

"Melody..."

"Seni istemeyen birinden daha iyisini hak ediyorsun."

"Sorun da bu. Kimse beni istemiyor," diyorum kederli bir şekilde. "Sadece doğru kadını bulman lazım,

"Ama o zamana kadar... tereyağı almaya gidebilirsin."

Tereyağı almaya gitmek. Belki de gitmeliyim. Belki de bir görev, ihtiyaçım olan dikkat dağıtıcı şeydir. Sessiz sakın iletişim istasyonu, umduğum dikkat dağıtıcı şeyi kesinlikle sağlamıyor. Bir iç çekmeyi zorla bastırarak, ambalajı tekrar inceliyorum. "Uzay Tereyağı."

Gemiden ayrılıp, hayal gücü yoksunu bir şekilde "Liman" olarak adlandırılmış küçük yerleşim yerine doğru kısa bir yürüyüş yapıyorum. Ruh halim oldukça kötü olsa da, güneş parıldıyor ve esinti yüzümü okşarken depresif kalmak zor. Risda III, yeni çimenler ve temiz hava gibi inanılmaz kokuyor, gemimizin uğradığı normal yoğun uzay merkezlerine ya da Lord Straik ile özgürlüğümü kazanmadan önce köle olarak çalıştığım maden istasyonuna hiç benzemiyor. Güneş parıldarken ve kuşlar cıvıldarken kimse kötü bir ruh hali içinde kalamaz.

Port'un ana caddesine vardığımda, kendi kendime mırıldanıyorum. Mağazaya doğru ilerlerken, birkaç insanın dolaştığını fark ediyorum. Bir kadın ve bir erkek praxxiiian var, bir başka kadın da bekçilerden biriyle konuşuyor. Kadının bekçinin yüzüne dokunduğunu görüyorum, sanırım onun eşi. Mağazaya girdiğimde, iki kadının sebze reyonunda öpüştüğünü görüyorum.

Bu gezegende benden başka herkes çift mi olmuş? Bu düşünce içimi karartıyor ve ruh halim bir kez daha bozuluyor.

Tezgaha yöneliyorum ve kuş benzeri tezgahlara ambalajı uzatıyorum. "Uzay Tereyağı arıyorum."

Ambalajı inceleyip onaylayıcı bir şekilde ciyakladı. "İnsanlar tuhaf yiyecekleri seviyorlar, değil mi? Evet, bizde daha fazlası var. Ne kadar istiyorsunuz?"

Ruthie ve Ruth'un çıkardığı keyifli sesleri düşünüyorum. Gürültücü olsalar da, onlar sadece iki insan. Ne kadar yiyebilirler ki?

Sonra Ruth'un hamilelik sırasında yaşadığı iştah artışı aklıma geliyor. "Elinde ne varsa bana ver."

Kuş, kısa kanatlarını çırparak uzun bacaklarıyla mağazanın arkasına doğru birkaç adım atar. Bir dakika sonra, paketlenmiş üründen iki küp daha getirir. "Bu

bu hafta için elimde olanların hepsi. Pazartesi günü yeni bir sevkiyat gelecek. O zaman o da gelecek."

Bir şey bana bu cevabın yeterli olmayacağını söylüyor. "O mu? Yaratıcı yerel mi?"

O başını sallar. "Çiftliğinin koordinatlarını mı istiyorsun? Bana, toplu sipariş vermek isteyenlerin doğrudan ona başvurmasını söyledi."

"Ben istiyorum. Bana adını ver."

"Michaela. Koordinatları sana gönderirim. O bölgeye vardığında, üzerine logo boyanmış ahırı ara. Kaçırman imkansız." Tezgahın üzerinde bıraktığım ambalaja pençesini vurur. Biraz gülünç olsa da, bir tür stilize edilmiş gemiye benziyor. Büyük bir diske benzeyen uzay gemisi duyan var mı?

Tereyağını öder ve dışarı çıkarım. Çıkarken, satın aldığım ürünün elimde yumuşadığını fark ederim. Demek ki eriyor mu? Bugün Space Butter Farm'a gidersem, bu ürün dayanmayacaktır. Kasabadan çıkan yolun tersi yönde, Port'un ana caddesinin uzak ucuna ve inşaat halindeki kantine doğru yönelirim. Açık kapıyı kapatan plastik brandanın altına girince, diğer işçiler kantinayı kurmak için çalışırken matkap ve testere sesleriyle karşılanıyorum. Bir süre sonra burada uzun bir bar, bir mutfak ve servis alanı ve zemini kaplayan çok sayıda masa olacak. Şu anda ise sadece bir sürü sandık ve büyük bir dağınıklık var.

"Uzun kalmayacağım," diye sesleniyorum içeri girerken, tereyağını elimde tutarak. "Sadece Lady Ruth için buzdolabına biraz atıştırmalık koyacağım."

Arkaya doğru ilerlerken, mutfakta Dopekh'e rastladım. Bir şeyi kabloluyordu ve beni görünce durdu. Kapıya bir göz attı ve bana bir adım yaklaştı. "Çabuk olmalısın, Aithar."

Uh oh. "Neden?"

"Çünkü Melody birazdan hurdaları almaya gelecek. Sanırım yeni eşini de getirecek."

Ben çekiniyorum. Melody ve ben, ikinci kez çıkmaya başladıktan kısa bir süre sonra başka bir erkekle birlikte olmasına rağmen arkadaş kalmaya yemin ettik. Bunun kişisel bir şey olmadığını kendime söyledim, ama gururumun incindiğini itiraf etmeliyim. Melody daha önce benimle çıkmış ve ilişkimizi bitirmişti... ve bir yıl sonra aynı şeyi tekrar yaptı. Reddedildiğimi hissetmemek zor. Zaemen ve Salvator benimle dalga geçmeyi sevdikleri için durum daha da kötü.

Dopekh bunu anlıyor. İlişki sorunları yaşamak ve arzuladığın kişiler tarafından istenmemek nasıl bir şey olduğunu biliyor. Beni kolluyor. Ona başımı sallayarak, buzdolabını açıyorum, daha sonra almak üzere tereyağını içine atıyorum ve girdiğim kadar hızlı bir şekilde kantinden çıkıyorum.

Melody ile kesinlikle arkadaş olabiliriz, ama aramızda olanlar konusunda daha az sert davranmam gerekiyor.

Bileklikteki koordinatları takip ederek yerleşim yerinden yürüyerek ayrılıyorum. Çok uzak değil ve bu mesafeyi rahatlıkla yürüyerek gidebilirim. Zaten gemiden biraz uzaklaşmam daha iyi olacak. Belki kafam boşalır ve düşünmeme izin verir. Temiz havanın, yeşil tepelerin, göz alabildiğince uzanan otlakların tadını çıkarıyorum. Burası, Lord va'Rin'in kurtardığı insanlar için yarattığı küçük bir cennet ve onların güvenliğini düşündüğü için mutluyum. Kurtarılmış a'ani'lerle dolu bir gezegen hayal etmeye çalışıyorum ve nasıl bir yer olacağını merak ediyorum. Muhtemelen hepimiz en yararlı olmak için rekabet ederiz. Hiçbir a'ani istenmediğini hissetmekten hoşlanmaz. Erzah'ın insan sığınağında bir kantin kurmak istemesinin nedenlerinden biri de bu olabilir. Bir eşini yanına çekmek istiyor, ama aynı zamanda ihtiyaç duyulduğunu da hissetmek istiyor.

Lord Straik, artık korsan gemisi işletmediği için mürettebatın azaltılması gerektiğini kısaca bahsetti, ama ben bunu her gün düşünüyorum. Mürettebattan kimlerin ayrılacağını merak ediyorum. En yeni üye ben olduğum için acaba ben mi ayrılacağım?

Tabii Ruth-Ann ve Ruthie hariç, ama herkes onların hiçbir yere gitmeyeceğini biliyor. Kazex, Ruthie ile kalacak.

Sakkar, Risda'da emekli olmak istemediğini açıkça belirttiği için muhtemelen gemide kalacak. Diğerlerine gelince... Bilmiyorum.

Düşüncelerim huzurlu olmak yerine giderek daha da karamsar hale geliyor ve üzerine disk şeklindeki gemi resmedilmiş büyük ahırı gördüğümde, gelecek ve bunun benim için ne anlama geldiği konusunda endişeleniyorum. Lord Straik'in mürettebatında istenmiyor olabilirim. Buradaki insan kadınlar tarafından istenmiyorum.

Evrende işe yaramaz bir a'ani'ye yer yoktur.

Eve yavaşça yaklaşıyorum, gözlerimle inceliyorum. Ev küçük ve düzenli, kapının yanında bir saksıda çiçekler var. Eşikte bir tabela asılı, üzerinde Dünya İngilizcesi ile yazılmış bir yazı var. *SPACE BUTTER DAIRY FARM (UZAY TEREYAĞI ÇİFTLİĞİ)*. Altında ise küçük harflerle, *hizmet için lütfen zili çalın yazıyor*.

Etrafa bakıyorum, bir tür zil arıyorum.

Tek gördüğüm şey, tabelanın yanındaki duvardan sarkan ters koni şeklinde bir metal parçası. Koninin içine bakmak için eğiliyorum, ama içinde zil ya da herhangi bir düğme yok, sadece başka bir metal parçası var. Belki de tabelayı yanlış okudum? İngilizce öğrenmeye yeni başladım ve belki de kelimelerimi tazelememe yardım eden Ruthie için "bell" kelimesi başka bir anlama geliyor.

Dudaklarımı hareket ettirerek tabelayı tekrar okudum. Tam o sırada kapı aralandı. Bir göz bana doğru baktı. "Ne istiyorsun?"

Ses insana ait. Kadın. Nötr. Büyüleyici.

Gölgelerde saklanan silüete gülümsedim. Kapı her şeyi gizlediği için, o insanın benden daha kısa olduğunu dışında pek bir şey göremedim. Küçük kahverengi parmaklar kapıyı aralık bırakıyordu. Onun hakkında daha fazla şey öğrenmek istiyordum, ama o sadece kapıdan bana bakıyordu. "Tereyağı arıyorum!"

"Mm. Silahlı mısın?"

Akıllı bir kadın. Tabii ki böyle bir şey soracaktı. "Değilim. Alışveriş yapıyorum."

"Tamam. Peki." Kapı açılır ve karşımda muhteşem bir manzara belirir. Sıcak kahverengi tenli, dolgun dudaklı ve büyüleyici koyu renk gözleri olan bir kadın bana bakar. Kenara çekilir ve ona katılmamı işaret eder. "İçeri gel."

Bana iki kez sormasına gerek yok. Kalbim çekicilikle çarparken, evine giriyorum.

Yüzünde bir gülümsemeye birkaç adım geri çekilir. Ancak beni izlerken duruşunda bir ihtiyat vardır. "Beni burada nasıl buldun?"

Beni buraya getiren ambalajı kaldırırım. Bileklik cihazım, varış noktasına ulaştığımı belirten bir ses çıkarır ve ben de onu işaret ederim.

O bekler.

Ben de bekliyorum. Gerçekten, onun kadar güzel bir kadın gördüm mü hiç? Başının tepesi benim çeneme zar zor ulaşıyor, ama bu boyunu çekici buluyorum. Koyu renkli saçları kalın ve kabarık, kıvrımlı, yüzü yuvarlak ve tatlı, tıpkı geri kalanı gibi yuvarlak ve tatlı. Üzerinde basit bir tunik ve kolsuz tek parça bir süveter giyiyor ve giysilerine eski süt kokusu sinmiş, o kadar hafif ki, insanların sulandırılmış duyularıyla bunu algılayabileceğini sanmıyorum. Bu kokunun altında daha tatlı bir koku var, onun doğal kokusu, ve bu koku ağzımı sulandırıyor. Daha önce hiç bu kadar çabuk aşık olmuş muydum?

Muhtemelen. Görünüşe göre oldukça çabuk aşık oluyorum.

İnsanlar çok sevimli ve zekidir. Onları takdir etmek bu kadar yanlış mı? Harekete geçmeyeceğim, ama basit bir takdirin zararı yok. Onun en çekici özelliğinin ne olduğunu belirlemeye çalışıyorum. Sanırım sesi. Güzelliği çarpıcı, ama sesinde ve konuşma tarzında beni çeken zengin bir yumuşaklık var.

Kadın bana narin kaşlarını kaldırıyor. "Konuşmuyorsun. Sadece orada duruyorsun."

"Çünkü çok güzelsin," diye patladım.

"Uh huh."

Oh. Gülümsemesi biraz soluyor. Bundan hoşlanmadım. Bunu düzeltmeliyim. Ona "kadın" mı yoksa "hanımefendi" mi demeliyim? Mesleğini onurlandırmak için ona ne demeliyim?

Aha, şimdi hatırladım.

"Seni rahatsız etmek istemiyorum, sütçü kız. Birçok insanı çekici buluyorum, ama çok azı senin kadar sevimli ve duyularımı bu kadar cezbediyor."

"Sütçü kız mı?" Bu terim onu şaşırtmış gibi görünüyor.

"Yanlıı mı oldu? Mesleğinizi onurlandırmak istedim.

Kadın süt çiftçisine ne denir?" "Bana

Michaela diyebilirsiniz."

Aptal gibi hissederek başımı sallıyorum. Ses tonu ve ifadesi soğuklaşmış. "Sizi kırmışım. Özür dilerim. Dilinizi öğrendim ama geleneklerinizi hala tam olarak bilmiyorum."

Michaela — ne güzel bir isim! — beni süzdü ve ağırlığını ayağına verdi, duruşu değişti. Gülümsemesi tatlı ve samimi hale geldi, büyüleyici yüzünde bir çiçek gibi açıldı. "Özrün kabul edildi. Beni takma kafana, tatlım. Başta biraz temkinliydim. Anlarsın ya, büyük, kötü evrende tek başına yaşayan bir kadınlm."

Onun zengin, şehvetli ve alaycı bir tonla konuşmasına hayret ediyorum. Sesi okşayıcı gibi geliyor ve vücudum beni yüzüstü bırakıyor. Nasıl hareket edeceğimi, nasıl konuşacağımı unutuyorum. Gözlerimi kapatıp sonsuza kadar onun konuşmasının tadını çıkarmak istiyorum. "İnsanların dikkatli olması gerektiğini anlıyorum. Sana asla zarar vermem, Süt Çiftçisi Michaela. Hatta, bir koruyucuya ihtiyacın olursa, ilk gönüllü olan ben olurum." Bu sözleri hevesle söylüyorum ve sonra geri çekiliyorum. Çok ileri gidiyorum. Her zaman, her zaman çok ileri gidiyorum, memnun etmek için çok hevesliyim. "Tabii, istersen."

"Çok nazıksın." Sesi şeker gibi tatlılaşır, gözleri ağırlaşır ve bana bakarken şehvetli bir ifade alır. İleri doğru eğilir ve koluma dokunur. Kısa bir süreliğine, çok kısa bir süreliğine...

ama o hafif okşamadan yanıyorum. "Buraya ne için geldin, koruyucu?"

"Bütün tereyağını alabilir miyim?"

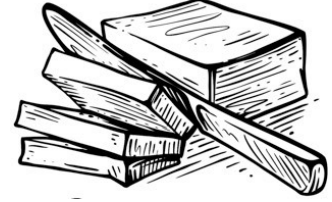
Biraz daha yaklaşıyor ve kokusu duyularımı dolduruyor. Biraz daha yaklaşırsa göğüsleri kesinlikle karnıma değecek. Bu düşünce başımı döndürüyor. "Şu anda tereyağım bitmiş, sevgilim. Belki daha sonra gelmelisin? Birbirimizi tanıyabiliriz."

Birbirimizi tanımak mı? İnsanlar çiftleşmek istediklerinde böyle derler. Bu mutluluğu hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum, ama bunu çok istiyorum. "Geri gelip seni daha iyi tanımak isterim."

Michaela parmağını göğsümden aşağı doğru kaydırıyor ve bir zamanlar evrene karşı duyarsız olan penisim buna tepki olarak zonkluyor. "Hava karardıktan sonra geri gelir misin? Sana istediğin kadar tereyağı veririm."

Heyecanlanıyorum.

BÖLÜM İki

MICHAELA

Ellerinde siyah dövmeleler olan KIZIL YABANCI adam sonunda evimden ayrılır ve onun yolun sonunda gözden kaybolduğunu gördüğümde, tekrar nefes alabiliyorum.

Siktir. Lanet olsun. Siktir ve lanet olsun.

Elimi kalbime bastırıyorum, panik içinde çarpmasını durdurmaya çalışıyorum. Gitti. Gitti. Bir plan yapmaya vaktim var.

Siktir ve lanet olsun, bir plana *ihtiyacım var*.

Kız kardeşimi kaçırın adamın evime girmiş olmasına inanamıyorum.

Kapıya yaslanıp düşüncelerimi toparlamaya çalışıyorum. Rafaela'nın benden alınmasının üzerinden iki yıl geçti. Rafaela ve ben, lüks bir Homeworld malikanesinde mermer zeminleri temizliyorduk. Son üç yıldır hizmet ettiğimiz yaşlı mesakkah kadından birlikte satın alınmıştık ve yeni efendimizin karısı bizim satın alınmamızdan pek memnun değildi. Çok temizlik yaptık ve ben onun gözüne girmek için ekstra çaba sarf ettim. İşe yaramadı.

Ellerimi ağzıma bastırıyorum, birini işkence etmekten duyduğum heyecandan tiksiniyorum. Sadece... Rafaela'yı bulabilirsem... her şey değişecek. Kız kardeşim, sahip olduğum son ailem. İkimiz de aynı anda Dünya'dan kaçırılmıştık. Esaret, bizi hiç olmadığı kadar yakınlaştırdı. Ona hayatımı emanet edebilirdim ve o da benim onu koruduğumu bilirdi. Evren etrafımızda parçalanırsa, birbirimize sahip olacaktık.

Ama Rafaela benden alındığında, onun köle olarak acı çektiğini ve ben Risda'da güvendeyken onun acı çektiğini düşünmek kalbimi soğuk ve kalıcı bir yumrukla sıkıyor. Yerel yetkililerin onu bulmasını sağlamaya çalıştım, ama buradaki her mülteci kayıp bir ailesi var. Sesim boğuluyor. Burada çiftliğimde kendimi işe veriyorum, çünkü yapabileceğim tek şey bu. Çalışıyorum, para biriktiriyorum ve Rafaela'yı tekrar görebileceğim günü hayal ediyorum.

O öğleden sonra, her zamanki işlerimi yapıyorum. Sığırların istatistiklerini kontrol edip, sütü pastörizatörden geçiriyorum. Bir parti alıp tereyağı çalkalama kaplarımı dolduruyorum, sonra duvardaki düğmeye basıyorum. Biraz uğraşmam gerekti, ama makine pistonları çalışırken on altı tereyağı çalkalama kabını birbirine bağlamayı başardım. Birkaç saat sonra, tereyağı ve biraz ayran elde etmiş olacağım. Bu en verimli süreç mi? Hayır, değil. Evimdeyken, herhangi bir tereyağı çiftliğinin benim küçük düzeneklerime güleceğini hayal ediyorum. Ama bu, hayvanlarımla geçimimi sağlamak ve kendimi iyi hissetmek için bir yol. Hayvanlarım et sığırları değil, buzağı doğduktan sonra yıllarca sürekli süt üretmek için özel olarak yetiştirilmiş alternatif bir tür, bu yüzden süt rezervlerini sürdürmek için onları sürekli hamile bırakmak zorunda değilim. Sığırlarıma bakıyor ve onlara iyi bakıyorum, karşılığında onlar da bana bakıyor. Beni tekmelemeden sağım makinelerini takmama izin veriyorlar ve kafalarını okşadığımda bana burunlarını sürtüyorlar.

Onların burada, çiftlikte benimle birlikte olmaları beni daha az yalnız hissettiriyor. Aptalca ama gerçek.

Ahırda dolaşırken, son parti tereyağını temizleyip kaldırırken, aletlerimi inceliyorum. Yabancıyı bağlayacak bir şeye ihtiyacım var. İşkence aleti olarak kullanılabilecek bir şeye ihtiyacım var. Metal aletleri elime alıp tekrar bırakıyorum, sonunda bir maket bıçağına karar veriyorum. Bıçağı biledikten sonra ahırdan ağır bir fiber ip alıp eve götürüyorum. Kelepçem yok, ama belki onu bağlamayı bir seks oyununa dönüştürebilirim. Bu düşünce beni heyecanlandırıyor, ama başka seçeneğim var mı?

Süt sağım kelepçeleri serbest bırakıldığında ahırda bir tıslama sesi duyulur ve inekler görevlerini yerine getirmişçesine uzaklaşır, artık özgürdürler. Süt sağım kelepçelerine bakarım — gerçekten de minik kelepçeler gibidirler— ve aklıma bir fikir gelir.

Onun dönüşünü beklerken, ellerim endişeden titriyor. Her şey hazır. En dar tuniklerimi giydim ve biraz dekolte göstermek için yakasını kestim. Buklelerimi kabarttım ve dudaklarımı ısırarak onlara biraz renk verdim. Mutfak masasında, sandalyelerin kolçaklarına her türlü aleti bağladığımı gizlemek için sandalyeleri kumaşla örttüm. Tek yapmam gereken kumaşı kenara itip pnömatik sağım aletlerini almak ve parmaklarına takmak. İneklerle çalışırken öğrendiğim kadarıyla, bir kez takıldıklarında, serbest bırakma düğmesi olmadan çıkarmak imkansızdır. Onu, ilaç verilirken biraz huysuzlaşan sığırlar için kullandığım bacak kelepçeleriyle bileklerini bağlayacak kadar uzun süre oyalayabilmem gerekiyor... ve sonra bilgi almak için ona işkence yapabilirim.

Korkunç olacak, ama Rafaela hakkında bilgi edinebilirim, başka seçeneğim yok. Derin bir nefes alıyorum,

kapıma yaklaşmasını izlerken kendimi hazırlarım. Seksi ol. Baştan çıkarıcı ol. Katil ol.

Bunu yapabilirim. Yapabilirim. Yapabilirim. Yapabilirim. Beni yok etmek için iki kez düşünmez, bu yüzden kendimi sertleştirmeli ve aynı şekilde düşünmeliyim.

Bunu yapabilirim.

Kapıyı o çalınmadan açıyorum, en baştan çıkarıcı gülümsememi takınıp ona utangaç bir bakış atıyorum. "Hoş geldin, yabancı."

"Adım Aithar," diyor bana parlak bir gülümsemeyle. Sanki gelmeden önce duş almış gibi taze sabun kokuyor ve beni süzerken gözleri heyecanla parlıyor. "Hatırladığımdan daha güzelsin."

"Dalkavuk." Kenara çekilip içeri girmesini işaret ediyorum, içimi bir sükunet kaplıyor. "Tereyağı için mi geldin?"

"Evet." İçeri girer ve ilgiyle etrafına bakar. "butter?"
tease, walking behind and
parmak uçlarımla sırtını okşuyorum.

Bu onu döndürür. Düşünceli bir şekilde bana bakar ve bir an için gerçekten çok genç görünür. Hayır, genç değil, diye karar veririm, çünkü yirmi yaşında da olabilir, otuz yaşında da. Yüz hatları tamamen yetişkin, ama ifadesinde garip bir saflık var.

O mükemmel bir aktör. Rafaela'yı benden ayırırken ne kadar sert güldüğünü hatırlıyorum. Beni karnıma tekmelediğini ve köle kafesinde bıraktığını hatırlıyorum. O zaman bakışlarında hiç sıcaklık yoktu ve şimdi bunu görmek aldatıcı.

"Eğer sadece tereyağına alışkınsan, evet, ben sadece tereyağı için buradayım." Aithar tekrar gülümsüyor. "Sana yol göstermen için memnuniyetle izin veririm."

"Öyle mi?" Ona neredeyse mırıldanarak söylüyorum. Elini tutup onu hazırlanan sandalyelerden birine götürüyorum. Parmak eklemlerini ve elinin arkasını kaplayan dövmelerine rağmen avucunda nasır yok. Bu tuhaf bir

"Gel otur, seni iyice bir inceleyeyim."

Sanırım planımdan haberi yok, çünkü onu yönlendirdiğim koltuğa hemen oturur ve bakışları bana sabitlenir. O parlak gözler beni büyüleyici bir şekilde yutar, her hareketimi izler. Elini tekrar tutarım ve o da izin verir.

Tek parmağımla oynayarak dudaklarımı yalıyorum. "Bu gece nasıl geçmesini umuyordun, tatlım?"

Kafasını eğip düşünür. "Bolca tereyağı olmasını umuyordum. Ve benimle konuşmanı. Bana kendinden bahsetmeni. En çok da senin daha çok konuşmanı umuyorum. Çok çekici bir sesin var."

Bu, daha önce hiç duymadığım bir iltifattı. Sevişmek isteyen çoğu erkek, kalın buklelerime (ki harikadırlar), dolgun dudaklarıma (dudak bükücü ve seksi) veya göğüslerime ve kalçalarım (ikisi de eşit derecede inanılmazdır) bolca ilgi gösterir. Sesim normalde övülen bir şey değildir. "Çok tatlı şeyler söylüyorsun." Başka bir parmağımla oynuyorum. "Sana ne anlatmamı istersin? Sana ne yapacağımı mı?"

Gözle görülür şekilde yutkunur. "İstersen. Ya da bana kendinden bahsedebilirsin."

Onun silah olarak kullanabileceği hiçbir şeyi ona anlatmak istemiyorum. Gülümsemeye devam ediyorum, parmaklarıyla oynarken elini koltuğun koluna doğru indiriyorum. "Şey... tereyağı yaparım... ve..."

Kumaşı kenara çekip meme kelepçelerinden birini alıp parmağına takıyorum.

"Ve ben bu tür şeyleri çok kullanırım."

Ben diğer kolunu hızla sandalyeye bağlarken, o düşünceli bir şekilde kelepçeli parmağına bakıyor. Ya refleksleri yavaş ya da sandığımdan daha fazla dikkati dağılmış, çünkü karşı koymuyor. Ben diğer kolunu sandalyeye bağlarken, o sadece kelepçeli parmağını kıpırdatıyor ve ben de kelepçeli parmağına geri dönüyorum. Nefesimi tutarak onu bağlarken aceleyle hareket ediyorum. Her iki kolu da

sıkıştırıldığında, boğazımdan en ufak, çılgınca bir kahkaha çıkmasına izin veriyorum.

Bu çok kolaydı. Çok fazla kolaydı. Ben... bunu başardığıma inanamıyorum.

İnanılmaz.

Bir adım geri çekilip, elimi alnıma bastırarak, son on dakikada ilk kez nefes alıyormuşum gibi hissediyorum. Onu tuzağa düşürdüm. Şimdi asıl iş başlayabilir.

Düşmanım Aithar'a bakıyorum. Parmağına takılı olan şeye bakıyor ve bana bakıyor. Bakışları hala parlak. İlgileniyor. "Ne yapıyoruz?"

İleri doğru ilerleyip sandalyenin üzerine eğildim ve şimdi kollarını tutan toynak kelepçelerine bastırdım. "Artık benim tutsağımsın. Ne dersem onu yapacaksın."

"Zaten dediğini yapardım." Gözleri büyüdü. "Bu bir seks oyunu mu, Michaela? Öyleyse, oynamak için sabırsızlanıyorum."

"Hayır, bu lanet olası bir seks oyunu değil!" Bu düşünceye dehşetle geri çekildim.

Aithar şaşkın görünüyor. Meme sağma makinesinin takılı olduğu parmağını kıpırdatıyor. "Ama bu benim parmağımı emiyor."

"Bu bir meme kelepçesi... ve ben serbest bırakma düğmesine basana kadar çıkmayacak. Ve ben serbest bırakma düğmesine basmayacağım."

Yüzünde şüpheli bir ifade belirir. "...ve bu bir seks oyunu *değil mi?*"

"Onları senin sikinde kullanmadığım için şanslısın," diye ona hırlıyorum.

Dehşete kapılmış ya da korkmuş görünmek yerine, meraklanmış gibi görünüyor. Aithar parmağını tekrar sallıyor. "Sence emiyorlar mı?"

Neden korkmuyor? Bu beni kızdırıyor ve biraz da korkutuyor. Mutfağımı taradım ve bir bıçak aldım. "Beni ciddiye almalısın. Ben ciddiyim."

"Bir kelime belirlemeli miyim? Bir güvenlik kelimesi? Seks oyunları beklenenden daha sert geçerse böyle şeylerin iyi bir fikir olduğunu duydum. Tabii ki her şeye açığım..."

"*Bu lanet olası bir seks oyunu değil!*" Neredeyse bağıarak sözlerimi söylüyorum, ona doğru yürüyerek bıçağı boğazına dayıyorum. "Rafaela'nın nerede olduğunu söyle!"

Bana uzun bir süre bakar ve şimdi, sanırım, şimdi bana cevap verecek.

Aithar dudaklarını araladı. "Kim?"

Hayal kırıklığımı bastırırım. İnsanlar onun gözünde muhtemelen hepsi aynıdır. "İki yıl önce Haal Ui istasyonunda patronun için insan ticareti yapıyordun. Ona bir köle satın alıyordun. Kız kardeşimi kafeslerden birinden yakaladın ve ben ona tutunduğumda karnıma tekme attın ve iki kaburgamı kırdın. Ve çıkan sese güldün. İnsanların çok kırılgan olduğunu söyledin."

Aithar irkilir.

Güzel. Bıçağın ucunu o kalın boğazına dayadım. "Ama şimdi gülen benim, uzaylı, çünkü sen benim elindesin ve bir kez olsun cevapları alacağım."

Yüzündeki heyecan kayboldu. Garip bir şekilde hayal kırıklığına uğramış görünüyor. "Benim adım Aithar, Michaela. Ve iki yıl önce Haal Ui'nin yakınlarında bile değildim."

"Yalancı..."

"O ben değilim." Bu sözleri nazikçe, neredeyse isteksizce söylüyor. "Ben Aithar'ım."

"Kendine ne isim verdiğin umurumda değil. Bana ona ne yaptığını söyle!"

O, hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iç çeker. "Bunun bir seks oyunu olduğunu umuyordum."

Öfkeyle çığlık atarak bıçağı boğazına o kadar sert bir şekilde saplarım ki, artık kesinlikle korkacaktır. "Rol yapmayı bırak! Yüzünü hatırlıyorum! Ona ne yaptığını söyle yoksa seni işkence edeceğim!"

"Söyleyecek bir şeyim olmadığı için üzgünüm. Özür dilerim." Sesi üzgün geliyor... benim için. Sanki saldırımı bekliyormuş gibi boğazını geriye doğru eğdi.

Bu lanet olası pislik. Dişlerimi sıkıp bıçağı daha sert bastırıyorum. Koyu kırmızı derisinde koyu ve çirkin bir damla kan beliriyor. Boğazından aşağıya doğru akıyor... ama yapamıyorum. Çaresiz hayvanlarımı kesime göndermek istemediğim için süt sağmaya devam etmiyor muyum? Uzaylılar bana nasıl davranırsa davransın, ben başkasına acı çektiremem. Rafaela'yı geri getirmek için ne kadar istesem de bu yabancıyı işkence edemem.

Geri çekilirim, sendeleyerek geriye doğru giderim ve mutfak tezgahına çarparım. Bıçağı bırakırım ve ellerimdeki kanı silerim, volta atarım. Ellerimi yüzüme sürerim, mutsuzum. Şimdi ne yapacağım? Önceden düşünmemiştim, kız kardeşimle ilgili cevaplar almaktan başka bir şey düşünmemiştim.

Gerekli olan her şeyi yapabileceğime, kalbimi sertleştirebileceğime o kadar emindim ki...

Bir tıkırtı duyulur, bakarım ve Aithar'ın bir bileği kelepçeden kurtulmuş, diğerini de kilidini açmış olduğunu görürüm. Parmağını kaldırır, sağım kelepçesine bakar ve onu sallayarak oynatır.

"Ne oluyor lan?" diye bağıryorum. "Bunca zaman boyunca kurtulabilirdin?"

Bana bakar, utangaç bir gülümsemeyle. "Eski bir köle, basit bir kelepçeyi nasıl çıkaracağını her zaman bilir. Sadece bileklerini birkaç kez çevir, birkaç kemiği esnet ve..." Omuzlarını silker.

Eski... köle mi?

Düşünceli bir ifadeyle devam ediyor. "Bu bir şok kelepçesi ya da takip cihazı değil, bu yüzden kurtulmak oldukça kolay. Bu beni bir an için şaşırttı, ama sanırım plan da buydu, değil mi?" Parmağındaki meme kelepçesine bakıyor ve sandalyeye dolanmış kordonu koparıyor.

Aithar tamamen serbest kalır. Bir adım geri çekilirim ve yakındaki bıçağa bakarım.

Ellerini kaldırır. "Panik yapma. Tehlikede değilsin. Sadece beni daha iyi tanımak istemediğin için hayal kırıklığına uğradım

daha iyi tanımak istemediğın için hayal kırıklığına uğradım, ama sanırım buna şaşırmadım."

Biraz yenilmiş gibi mi görünüyor? Depresif mi? "Sen... sen gerçekten bunun lanet bir randevu olduğunu mu düşündün?"

Gülümsemesi gözlerine yansımıyor. "Umutluydum."

Sandalyeyi işaret ediyorum. "Kelepçeler ve meme kelepçeleri takıldıktan sonra bile mi?"

Elini kesilmiş saçlarına sürer. "Kimsenin tahrik edici şeyleri hakkında yargıda bulunmam. Bana ne yapacağını görmek istedim. Güçlü kadınları severim ve bu kadar yetenekli bir şekilde hayatta kalabildiğine göre, gerçekten çok güçlüsün."

Neden her şeye rağmen bu kadar sevimli? Bu beni delirtiyor. Rafaela'yı benden uzaklaştıran, hatırladığım sert, alaycı adama dönmesini tercih ederim. Titreyen elimi uzatıyorum. "Lütfen. Lütfen bana kız kardeşime ne yaptığını söyle. Senin için hiçbir anlamı olmadığını biliyorum, ama benim için her şey demek. Ona ne olduğunu bilmemek beni öldürüyor..."

"Hala anlamıyor musun?" Sesi nazikti. "Benim hangi ırktan olduğumu biliyor musun Michaela?"

Kafamı sallıyorum. "Sen bir uzaylısın. Tek bildiğim bu. Ama yüzünü hatırlıyorum. Kabuslarımda görüyorum."

O çok hafifçe irkilir, ama dudaklarındaki gülümseme kalır. "Ben a'ani'yim." Sesi yine şefkatli ve naziktir. "Biz, işgücü için klonlanmış, soyu tükenmiş bir halkız. Artık doğmuyoruz, köle olmak için yaratılıyoruz. Yüzümü tanıdın çünkü benimle aynı laboratuvarıdan gelen herkesle aynı görünüyorum. Aslında, burada benimle çok benzer özelliklere sahip başka biri daha var, çünkü aynı yerde yaratıldık. Adı Dopekh, ama o da seni kaçıran kişi değil. Dopekh bir kadına zarar vermez. Üzgünüm, ama ben aradığın adam değilim."

Onu sessizce izliyorum. Bir... klon mu?

Aithar parmak eklemlerini ovuşturur. "A'ani'ler dövmelele çok düşkündür, çünkü bu, başkalarıyla aynı görünüşe sahip olduğumuzda kendimizi bireyselleştirebileceğimiz en iyi yoldur.

Aynısını hatırlıyor musun?"

"Eller," diye boğuk bir sesle söylüyorum. "Ellerinde dövmeleler vardı."

"Çoğumuzun var," diyor Aithar başını sallayarak. "Özellikle ellerimizi kullanarak çalıştığımızda. Belki de efendisine insanları yakalamada yardım etmek için askere alınmadan önce bir tür iş yapıyordu. Keşke sana daha fazla yardımcı olabilseydim, ama yapamam. Kayıp bir insan kadını yakalamakla ilgilenebilecek birkaç ödöl avcısı tanıyorum."

Bana yardım etmeyi teklif ediyor.

Onu bağlayıp boğazını keseceğimi söyledikten sonra.

Çok kafam karıştı. O, iddia ettiğİ kişi mi? Unutamadığım o kötü adamın aynısı gibi görünen bir klon mu? Yüzünü inceliyorum ve bakışlarında sadece nezaket görüyorum. Yüz hatlarında acımasızlık yok, ağzında sertlik yok. Belki... belki doğruyu söylüyordur. Benim suçlamalarımından kesinlikle kafası karışmış. Her şeyin bir oyun olduğunu düşündüm.

Ve istediğİ zaman kaçabilirdi ama benimle konuşmak istediğİ için kaçmamayı tercih etti.

Aniden yorgunluk hissediyorum. Çömelip dizlerimi kucaklayarak, kendimi koruyacak bir top haline gelmekten başka bir şey istemiyorum. Korkarım ki, gözyaşlarım akmaya başlıyor ve sesime yansıyor. "Ben... ben sadece kız kardeşimi bulmak istiyorum."

O olduğı yerde kalıyor ama o da çömeliyor. "Çok üzgünüm Michaela. Neredeyse onun yerinde olmak isterdim. İstersen, emin olmak için bana biraz işkence edebilirsin."

Elimle yüzümü silerek ona bakıyorum. İfadesi ciddi, gözleri şefkatle dolu. Ellerini önünde birleştiriyor, çömelmiş pozisyonda rahat bir duruş sergiliyor. "Sen o değilsin," diye sonunda kabul ediyorum. "Sen çok nazıksın. Beni kaburgalarımından tekmelemeyeceğinden eminim."

"Asla yapmam," diye ciddiyetle onaylar. "Ve korkarım ki bana hep çok iyi olduğum söylenir."

Burnum akıyor ve bir çocuk gibi tunikamın köşesiyle siliyorum. "Sen... sen gerçekten ödül avcılarını tanıyor musun? Sence bana yardım edebilirler mi?"

Aithar yüzünü buruşturur. "Şey, aklıma gelen kişi en sevdiğim kişi değil, ama kayıp şeyleri bulmakta gerçekten çok iyidir. Kayıp birini bulabilecek biri varsa, o da Zebah'tır. O müsait değilse, her zaman Bethiah'a sorabiliriz, ama o pek tahmin edilebilir biri değildir."

İsimler. Elimde isimler var. Zebah. Bethiah. Ödül avcıları. Bu bir başlangıç ve benim sahip olduğumdan daha fazlası. "Seni kaçırdığım ve boğazını kesmeye çalıştığım için... özür dilerim."

"Kulağa garip geldiğini biliyorum, ama gerçekten umurumda değildi." Bir süre daha bana bakmaya devam etti, sonra ayağa kalktı ve evin diğer ucundaki banyoya doğru yürüdü. El havlusuyla geri dönerek bana uzattı. "İyi misin? Eski anıların hala travmatik olabileceğini biliyorum. Kaybettiğin kişileri hatırlatmak istemedim."

"Senin suçun değil." Yüzümü siliyorum. Gerçekten çok nazik davranıyor. Önce isimleri teklif etti, şimdi de ağlamam için (bir nevi) mendil uzattı. "Gerçekten üzgünüm. Bilmiyordum. Nasıl telafi edebilirim? Biraz daha tereyağı ister misin?"

Aithar duraksıyor. "Seni bir randevuya çıkarmak isterim."

Ne? Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Beş dakika önce bu adamın boğazını kesmeye çalıştım ve o hala romantizm mi düşünüyor? "Ciddi misin?"

Yüzü düşer, sanki bir köpeği tekmelemişim gibi. "Benden hoşlanmıyorsun, değil mi? Yüzüm yüzünden."

Ona işaret ediyorum. "Az önce sana işkence etmeye çalıştım!" "Ciddi değildin."

Aslında istedim, ama bunu yapmaya cesaretim yoktu. Ama bana şüpheyi yer bırakmayarak iyi davranması hoş, sanırım. "Bütün bunlardan sonra neden benimle çıkmak isteyesin ki?"

"Çünkü zeki ve kararlısın. Çünkü güzel bir sesin var. Çünkü seni çekici buluyorum ve beni seks için kullanmak istemediğin için çok, çok hayal kırıklığına uğradım." Bana utangaç bir gülümseme atıyor.

Oh. Tanrım. Şaka mı yapıyor? Şaka yapmadığını sanmıyorum. "Bütün klonlar senin kadar tuhaf mı?"

Aithar'ın omuzları çöküyor.

Kahretsin. "Bu benim için çok acımasız ve düşüncesizceydi. Özür dilerim. Sadece şok oldum. Şok oldum ve kaçırdığım adamla çıkma fikri bana biraz garip geliyor." Yüzünü inceliyorum ve bakışlarındaki sıcaklık ve ağzının yumuşaklığı dışında, gerçekten iki yıl önceki o pislik olabilir. "Ayrıca, kız kardeşimi kaçıran adamın yüzüne sahipsin ve bu konuda zorlanıyorum."

Mazeretlerimden rahatsız olmadı. "Sözlerimi doğrulamak için başka a'ani'lerle tanışmak ister misin? Kasabada kantin inşa eden birkaç kişi var. Onları daha önce görmemiş olmana şaşırdım."

"Şehre pek gitmem." Sadece markete ve süt ürünlerimi teslim etmeye giderim. Çiftliğimde meşgul olurum, çünkü meşgul ve yorgun olduğumda beynim başka şeylere, beni üzen veya endişelendiren şeylere odaklanmaz. Bu yüzden tereyağı yapar ve evi temizlerim... takıntılı bir şekilde. Çünkü çevremdeki şeyleri kontrol edebiliyorsam, en azından bir şeyi kontrol edebiliyorum demektir.

Aithar'ın yüzü yeniden neşeli bir ifadeye büründü. "O halde sizi şehre kadar eşlik etmeme izin verin. Bu benim için büyük bir zevk olur ve siz de mürettebat arkadaşlarımla tanışıp, a'ani'lerin klon olduğunu ve benim yalan söylemediğimi kendi gözlerinizle görebilirsiniz. Çok eğlenceli olacak." Onun eğlence anlayışı biraz tuhaf. Ama onu kaçırdığım için kendimi çok suçlu hissediyorum... ve benim adıma o ödül avcılarıyla iletişime geçmesini gerçekten istiyorum. Nefret ettiğim adama benzese de ilgileniyormuş gibi davranmaya devam etmeli miyim? Eğer bu bana bir adım kazandırırsa adım bir adım bir bulmaya bulmam bulmaya bu bunu .

"Bu randevuyu ne zaman yapmak istersin?"

"Yarın boşum." Aithar kendini toparlamaya çalışıyor, ama benimle çıkma ihtimalinden heyecanlandığı belli.

"Yarın," diye tekrarlıyorum, hala tüm bu durumun gerçek dışı olduğunu düşünerek. "Tabii."

Bana gülümser. "Öğlen döneceğim, böylece birlikte şehre yürüyebiliriz. Diğerlerini seveceksin. Ben ekibimizin en sıkıcı üyesiyim. Hepsi benden çok daha heyecanlı ve zeki. Ayrıca Lady Ruth, Ruthie ve Ruth-Ann ile tanışabilirsin. Onlar bizim insanlarımız."

Kaşlarım yükselir, endişe duyuyorum. "İnsanları köle mi edindin?"

"Hayır, hayır. Onlar ekibimizdeki insanlar. Lord Straik ve onun iyilikseverliği sayesinde artık hiçbirimiz köle değiliz. Beni birkaç yıl önce özgürleştirdi. Ve karısı, insanları köle olarak tutarsa çok kızardı. Lord Straik çok adil biridir. Göreceksin." Bana selam verip kapıya doğru yönelir.

"Şey, hoşça kal?"

Hemen ardından, yine arkasını dönerek, yüzünde utangaç, neredeyse fazla tatlı bir ifadeyle şöyle der: "Neredeyse unutuyordum! Tereyağı. Sizden biraz satın alabilir miyim? Eve daha fazla götürmezsem Leydi Ruth çok hayal kırıklığına uğrayacak."

"Adının Ruth-Ann olduğunu söylemiştin sanırım?"

"Hayır, ekibimizde üç insan var. Hepsi bir şekilde Ruth." Sanki bu çok mantıklıymış gibi gülümser.

"Tamam. Tabii."

"Yarın sizi herkesle tanıştıracam ve her şey anlaşılacak. Söz veriyorum."

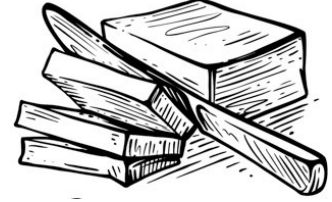
Bunun doğru olup olmadığını bilmiyorum, ama zaten bu kadar derine batmış durumdayım. "Yarın olsun. Size biraz tereyağı getireyim. Ödemeyi sonra yapabilirsiniz."

Şu anda hissettiğim her şeyi sindirebilmem için onun gitmesi gerekiyor. Çünkü... çok fazla şey var. Gülmek mi, ağlamak mı, yoksa bir battaniyenin altına kıvrılıp haftalarca dışarı çıkmamak mı istediğimi bilmiyorum.

Aslında muhtemelen sadece bir şeyler temizleyeceğim.

Aithar'ın bakışları bir kez daha sağım kelepçesine kayar ve yüzü kızarır. "Yarın görüşürüz Michaela."

BÖLÜM ÜÇ

AITHAR

Ertesi sabah, çok gerginim. Michaela bugün buraya gelecek. Michaela benimle randevuya çıkacak. Duşta dövmeli ellerime bakarak, onu rahatlatacak ne giymem gerektiğini düşünüyorum. Dövmelerimi sevmiyordu. Eldiven giymem kabul edilebilir mi, yoksa onu rahatsız eder mi? Kokusuz sabun kullanmam gerekir mi? Her zamanki gibi gemi üniformamı mı giymeliyim, yoksa daha rahat kıyafetler mi tercih etmeliyim? Kafamı tekrar kazıtmam gerekir mi?

Görünüşümü inceleyerek, Michaela'nın endişelerini gidermek için görünüşümü değiştirebileceğim bir yol var mı diye düşünüyorum. Parmağımı kaşlarımın üzerinde gezdiriyorum. Kaşlarımı almalı mıyım? Bu beni onun düşmanının yüzünden farklı kılar mı? Bir an bunu düşünürken, yüzümdeki kalın siyah kaş çizgilerine dokunuyorum. Kimyasallar yüzünden kafasındaki tüm saçları yanmış bir erkek a'ani görmüştüm ve kesinlikle benzersiz görünüyordu.

Düşünürken, en temiz üniformamı giyip gemimizin yemek salonuna gidiyorum. Tabii ki salon dolu. Ruthie,

Kazex'in kucağında oturmuş, bir eliyle erişte yerken bir fincan çay tutuyor. Erzah ve Zaemen, Ruth-Ann, Sakkar ve Dopekh de kahvaltı yapıyorlar. Leydi Ruth ve Lord Straik yok, ama onlar nadiren mürettebatla birlikte yemek yerler. "Bu sabah Salvotor yok mu?"

Dopekh omuz silkiyor, ifadesini nötr tutmaya çalışıyor. "Bir çiftçi için bir proje üzerinde çalışıyor."

"Ah." Dopekh ile masaya oturup diğerlerine yüksek sesle sorumu yöneltiyorum. "Kaşlarımı aldırırsam benzersiz görüneceğimi düşünüyor musunuz?"

Oda sessizleşir.

"Kaşların olmadan garip görüneceğini düşünüyorum," diyor Ruth-Ann bir süre sonra. "Ama sanırım kaşlarını almak istemenin ardındaki nedeni bilmek isterim."

Yüzümü ovuşturuyorum, Michaela'nın dünkü hayal kırıklığını ve öfkesini düşünüyorum. Onun hatırladığı o korkunç erkekle aynı yüze sahip olduğumu. "Çünkü bugün bir randevum var ve kaşlarımı aldırırsam beni daha çok seveceğini düşünüyorum."

"Randevu mu?" Zaemen bu kelimeyi neredeyse öksürerek söyler, ama Erzah ona dirsek atar. "Sarı saçlı insanla bir ilişkin yok muydu?"

"Melody," diye onayladım. "Ve bu geçen ay oldu. Yeni eşinden oldukça memnun. Dün muhteşem bir kadınla tanıştım ve o benim kalbimi tamamen çaldı."

Ruthie şaşkınlıkla bana bakarak söze başladı. "Onu bu kadar çabuk unuttun mu?"

Onun şaşkınlığı beni biraz incitti. Melody'ye aşık değildim. Ona hayranlık duyuyordum, evet. Ama aşk karşılıklı olmalı ve Melody benim onun için doğru kişi olmadığını çok açık bir şekilde belli etti. Neden sonsuza kadar ona özlem duymalıyım ki? "Öyle olmamalı mıyım?"

Ruth-Ann yanıma yaklaşır. Beni sakinleştirmek için koluma elini koyar. "Onu takma kafana. Hızlıca aşık olup hızla aşık olmaktan vazgeçmek insanlara özgü bir şey değildir, hepsi bu. Bizler, iyi ya da kötü olsun, duygularımızda uzun süre kalma eğilimindeyiz."

Kafamı sallıyorum, Ruthie'ye gizlice bakıyorum. Belki de biraz yemek alıp onların sözlerini görmezden gelmeliyim, ama mürettebat benim tek

ailem. Onların benim hakkımda ne düşündükleri önemli. "Kimsenin benim samimi olmadığımı düşünmesini istemiyorum. Michaela da beni seviyorsa, onu sonsuza kadar seveceğim. Artık aşkımlı dışlamama ve karşılığını görmeyi ummam gerekmeyecek."

"Seni kırmak istemedim, Aithar," diye cevaplar Ruthie. "Sadece şaşırdım, hepsi bu. Bize bu kadından biraz daha bahset. Onunla tanıştık mı?"

"O, Space Butter Çiftliği'nde sütçü kız." "O zaman onu şimdiden sevdim," diyor Ruthie.

Şaşkınlıkla ayağa fırlarım. Gerçekten Michaela'yı benden almaya mı çalışacak? "Ama önce onu sevmek istiyorum! Sen zaten Kazex'e sahipsin!"

Ruth-Ann boğazını temizler. Kolumu çekerek beni tekrar koltuğuma oturtur. "Sakin ol Romeo. Şaka yapıyordu." Zaemen kahvaltıdaki makarnasını yerken kıkırdar. Ruth-Ann dönüp ona sert bir bakış atar ve Zaemen susar. "Ve bilgin olsun, Aithar, artık onlara sütçü kız demiyoruz. Bu eski bir terim. O bir süt işçisi ya da çiftçi."

Midem düğümlenir. "O zaman onu aşağıladım mı?" "Hayır, aşağıladın," Ruthie,

Kazex'in kucagındaki yerinden araya girer. Kazex kolunu rahatça Ruthie'nin beline dolamıştır ve ben onların samimiyetine, birbirlerine sürekli dokunabilmelerine imrenirim. "Eminim o da sorun etmemiştir. Sen kendin olmaya devam et. Bize ondan biraz daha bahset."

Ne kadarını anlatmalıyım? Kimsenin onun benim için yanlış olduğunu düşünmesini istemiyorum. Onların da Michaela'yı benim kadar mükemmel bulmasını istiyorum. Bana işkence etmekle tehdit ettiğini söyleyemem. "Güzel bir sesi ve çekici bir tavrı var. Kız kardeşini kaçıran adama benzediğimi söylüyor, bu yüzden kaşlarımı tıraş etmeyi düşündüm." Benimle aynı laboratuvardan olan Dopekh'e bakıyorum. "Klon olduğumuzu bilmiyordu. Böyle bir şeyin farkında değildi."

"Garip," diyor Ruth-Ann. "Ama yine de onu etkileyebildin, değil mi?"

Onu etkilemek mi? O kadar ileri gideceğimi sanmıyorum, ama onu tekrar göreceğim, bu da benim lehime bir şey. Onu daha sık görürsem, onu etkilemek için zamanım olacak. "Klonların yaygın olduğunu anlayabilmesi için onu mürettebatla tanıştırmak istiyorum. Ayrıca, bizim yardımımıza ihtiyacı var, bu yüzden Lord Straik ile konuşmam gerekecek."

"Yardım mı? Ne için?" Erzah bu düşünceye sinirli görünüyor ve kişisel planlarını düşündüğünü biliyorum, özellikle de açmak için çok çalıştığı ve gecikmek istemediği kantini. "Şu anda hiçbir yere uçamayız, Aithar. Sunrise..."

Kafamı sallıyorum. "Kayıp kız kardeşini bulmak için bir ödül avcısına ihtiyacı var. Ona yardım edeceğimizi söyledim."

Oda sessizleşir.

"Yani seni kullanıyor," diyor Ruthie düz bir sesle.

"Ne? Hayır. Bizim bir randevumuz var." Ruth-Ann'e dönerek, benim tarafımda olmasını umuyorum.

Ruth-Ann dudaklarını sıkıca kapatır. "Yardım edeceğinizi söyledikten önce mi, sonra mı randevuya evet dedi?"

"Hatırlamıyorum. Bunun önemi var mı?" "Evet," diyor odadaki herkes.

"Ah, Aithar," der Ruthie, Kazex'in kucağından kalkıp yanıma gelir. Yüzündeki piercingler parıldayarak dikkat çekerken, ifadesinde sadece sempati vardır. "Sen çok iyisin. Bu kadınların hepsi seni kullanıyor çünkü sen çaresizce sevilme istiyorsun."

Sessizim. Kırgın ve sessiz. Anlamıyorlar. Michaela beni kullanmıyor. Benimle çıkmak bile istemiyordu. Bu konuyu zorlayan bendim. Ama onlara gerçekte ne olduğunu anlatırsam, ondan gerçekten nefret edecekler. "Michaela benimle çıkmayı kabul etti ve mallarını teslim etmek dışında şehre pek gelmiyor. Kölelikten kaynaklanan bir travma yaşadığını düşünüyorum. Randevumuzu, a'ani'nin güvenilir olduğunu ve şehrin onun için güvenli bir yer olduğunu göstermek için kullanmak istiyorum. Bu durumdan başka bir anlam çıkarılmamalı."

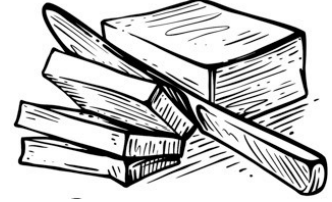
Yalan mı söylüyorum? Evet. Çünkü Michaela'nın bana delicesine aşık olmasını umuyorum. Ancak bunu bir gecede gerçekleştiremem, bu yüzden adım adım ilerleyeceğim.

"Zalim olmaya çalışmıyoruz, Aithar," diyor Ruthie. "O zaman geldiğinde ona nazik davran. Tek istediğim bu."

Elimi uzatıp Ruthie'nin kısa, sert saçlarını okşuyorum. "Onunla arkadaş olursan, muhtemelen sana bol bol tereyağı verecektir."

"Şimdi konuşuyorsun," Ruthie, ellerimi mohawk saçından uzaklaştırırken bile gülüyor.

BÖLÜM DÖRDÜNCÜ

MICHAELA

NE YAPIYORUM BEN? En güzel kıyafetimi düzelterip saçlarıma bakarken aynada kendime bakıyorum. Boynumu göstermek için saçlarımı toka ile yukarıya topladım, çünkü bu, sundressimin asimetric yakası ile zarif duruyor. Kontrast yaratmak için belime gevşek bir şekilde bağladığım güzel bir fularım var ve genel görünümüm hem rahat hem de biraz baştan çıkarıcı.

Bu yüzden bunun akıllıca olup olmadığını merak ediyorum. O adamla öpüşmeyeceğim. Ona romantik bir ilgi duymuyorum. Onunla çıkmamın tek nedeni, bu gezegenin kolluk kuvvetleri olan bekçilerin onu esir tuttuğunu öğrenirlerse başımın büyük belaya girebileceği için. Aithar bir randevu istiyor, ben de ona bir randevu vereceğim. Ve bu sayede Rafaela'yı bulmak için konuşabileceğim bir ödül avcısı hakkında bilgi edinebilirim, ne ala.

Gergin olmak için bir neden yok. Öyleyse neden midem kıpır kıpır?

Şakaklarımdaki kıvrılmış bir saç telini çekip parmağıma doluyorum. Bir başka bukle

serbest kaldığında görünüşüm daha da yumuşadı. İyi göründüğümü biliyorum. Makyaj ve takı olmasa bile, temiz ve güzelim. Randevumun bunu çok umursayacağını sanmıyorum. Süt sağma tulumu giysiyle gitsem bile, yine de çok sevineceğini tahmin ediyorum. Bu konuda biraz hevesli bir köpek yavrusu gibi.

Suçluluk duygusu yine baş gösteriyor.

Onu kullanıyorum. Masum ve tatlı görünen bir adamı kullanmak için kasten kendimi güzelleştiriyorum. Bu konuda içimi rahatlatamayan bir yanlışlık var, ama başka seçeneğim var mı? İşkence etme düşüncesi de beni mutlu etmiyordu. Şehre gidip orada kalacağım için de aynı derecede gerginim. Aithar'ın arkadaşlarıyla tanışacağım. Daha fazla uzaylı.

Bunun hakkında ne hissedeceğimi bilmiyorum.

Neredeyse iki yıldır bu gezegendeyim ve hala tedirginim. Arkadaş edinmek için şehre gitmiyorum. Buradaki diğer kadınlarla takılmıyorum. Çiftliğimle ilgileniyorum, başımı eğiyorum ve her şeyden önemlisi, dikkat çekmiyorum. Dikkat çekmek *istemiyorum*. Manzaraya karışmak istiyorum. Anonim olmak istiyorum çünkü bu en güvenli yol. Bir şeye bağlanmanın anlamı yok çünkü bir şeyler mutlaka değişecek ve ben yine başıboş kalacağım. Dünya'nın ve bizden çalınan her şeyin kalbimde bıraktığı boşluğu, kardeşim Rafaela doldurdu çünkü birlikte kaçırılmıştık. Tüm dikkatim kardeşimdeydi. O benden alındığında... kalbim artık boş bir delikten ibaret. Sıkı çalışıyorum, aldığım uzaylı kredilerini biriktiriyorum, çünkü Rafaela'nın özgürlüğünü satın alabilirsem, bunun için gerekli paraya sahip olmak istiyorum. O zamana kadar kimseye ve hiçbir şeye ihtiyacım yok.

Aithar, Rafaela'yı kaçırın adamın kendisi olmadığını söylüyor...

bir klon olduğunu söylüyor. Ona inanıyorum. Onda çok masum ve samimi bir şeyler var. Arkadaşlarının da klon olduğunu söylüyor. Ya aradığım adam onlardan biri ise? Harekete geçmeye hazır mıyım? Mutfağa gidip

bir bıçağı bir çizmeye, sonra diğerine sokuyorum. Silah olarak saklayabileceğim başka şeyler arıyorum ve kapı zili çalarken hala çatal bıçak takımımı karıştırıyorum.

Kahretsin. Zamanı geldi mi? Banyodaki fayansları, en ufak bir kir izi bile kalmasın diye ovacaktım. Bugün iki kez ovmuş olmamın önemi yok. Temizlik yapınca kendimi daha iyi hissediyorum.

Fikrimi değiştirmek için çok mu geç kaldım acaba? Pencereden dışarı çıkıp ahıra saklansam fark eder mi acaba?

Muhtemelen.

Gergin bir şekilde, zarif bir şekilde kıvrılmış saçlarımı aşağı indirip sallayarak buklelerimin serbestçe dalgalanmasına izin veriyorum. Belimi vurgulayan seksi kemeri çıkarıyorum. Her ihtimale karşı, köle tüccarlarıyla karşılaşmamak için çok çekici görünmemem daha iyi.

Kendimi hazırlayıp evin kapısını açtım ve Aithar'a "Merhaba" diye bağırarak selam verdim.

Şaşkınlıkla geriye doğru sıçradı, gözleri fal taşı gibi açıldı.

Bir an için, sert selamlamamla onu korkuttuğumu düşünürüm. Ama sonra bakışları vücudumun üzerinde dolaşır ve tekrar yüzüme döner, eli kalbinin üzerinde yumruk haline gelir. "Unutmuştum."

"Neyi unuttun?"

"Güzelliğinle beni nasıl da büyüledin." Beni tekrar süzdü ve elini ağzına götürdü. Elini ağzına sürttü ve yüzünde belirsiz bir ifade belirdi. "Benimle çıkmak istediğinden emin misin?"

"*Sen benimle* çıkmak istediğini sanıyordum."

"Öyle, ama ben sana layık değilim." Yüzündeki ifade açıkça hayranlık dolu, bu da beni biraz garip hissettiriyor.

Buna gözlerimi deviriyorum. "Bırak kararımı ben vereyim, olur mu? Ayrıca bu senin fikrindi. Çıkmak zorunda değiliz."

"Ama arkadaşlarımla tanışmak istemiştin, değil mi?"

Öyle mi? Gerçekten tanışmak istediğim tek kişi ödül avcısı. Ama onu mutlu etmem lazım, çünkü o bağlantıya ihtiyacım var... ve beni ele vermemesini istiyorum. Ayaklarımın üzerinde kayıyorum. "Sadece... gerginim."

Aithar rahatlar. "Sizi temin ederim, arkadaşlarım hoş insanlardır ve size zarar vermezler. Kendinizi rahatsız veya güvensiz hissederseniz, hemen buradan ayrılırız. Benim önceliğim sizsiniz."

Arkadaşlarından mı? Şüpheliyim. Ama Aithar'ın yüzündeki samimiyet ona güvenmemi sağlıyor. Ona baktıkça, hatırladığım o alçaktan ne kadar farklı olduğunu görüyorum. O adamın kömür gibi karanlık, sert ve dar gözleri vardı. Her şeyi sert ve acımasızdı. Aithar öyle değil. Gözleri geniş ve samimi, ve eğer o şimdiye kadar tanıdığım en iyi aktör değilse, randevumuz için duyduğu heyecanı taklit edemez. "Sorun değil. Sonunda rahatlayacağım. Plan nedir?"

O, neredeyse askeri bir duruşla, sırtını düzeltip ellerini arkasında birleştirir. "Sizi şehre kadar eşlik edeceğim. Şu anda inşaatı devam eden kantine gideceğiz. Bizimle gemimize gitmek yerine, orası sizin için daha rahat bir yer olur ve arkadaşlarımla tanışabilirsiniz diye düşündüm."

"Kantin. Tamam. Kulağa hoş geliyor."

Geniş bir gülümsemeyle, "A'ani'lerin birbirine ne kadar benzediğini, ama aynı zamanda ne kadar farklı insanlar olduğunu görebileceksin. Onları seveceğini düşünüyorum ve destek sistemi olarak daha fazla arkadaşın olmasını isterim."

Bu biraz küstahça. Kendimi gerginleşirken, yüzümün sertleştiğini hissediyorum. "Arkadaşlara ihtiyacım yok."

"Herkesin arkadaşlara ihtiyacı vardır." Bana tatlı bir gülümsemeyle bakar, gözleri masumdur.

Buna ne cevap verebilirim ki? Söylediklerinde samimi görünüyor ve fikrini değiştirmeyeceğini anlayabiliyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum, konuyu değiştirmek için kararlıyım.

"Senin arkadaşlarınla mı takılacağız? Bu pek romantik bir randevu gibi gelmiyor."

Aithar hareketsiz kalır, gözleri biraz büyür. "Sen... romantik olmasını mı istedin?"

Oh. Romantik bir randevu yerine beni rahat hissettirecek bir randevu seçmeyi kasten mi tercih etti? Hemen randevu talep ettiği için, yatağıma girmek için ısrarcı olacağını bekliyordum. Bu konuda düşünceli olması... beklenmedik bir şey. İlk kez, güzel kıyafetler giydiğini fark ediyorum. Elbette üniforma, ama kıvrımları düzgün ve kumaşı yeni görünüyor. Kafası yeni traşlanmış gibi ve sabun kokuyor. Benim için mi giyinmiş?

Sonuçta bunun romantik olmasını istediği için mi?

"Ben sadece... düşündüm ki..." Nefesimi veriyorum. "Dürüst olmak gerekirse ne düşündüğümü bilmiyorum."

"Ne istersen o olabilir." Gülümsemesi utangaçlaşır. "Beni şimdiden sevdiğini varsaymayacağım."

"Umarım sevmiyorsundur," diyorum, kahkaha patlaması yaşıyorum. "Bu bizim ilk randevumuz."

Aithar benimle birlikte gülmez, ama bana yine küçük bir gülümseme atar.

"Senin tereyağını çok seviyoruz," yüzünde birçok piercingi olan ve kısa siyah mohawk saçlı bir kadın bana diyor. Elimini coşkuyla sıkıyor, yüzünde heyecan dolu bir ifade var. "Satın alabileceğimiz kadar çok istiyoruz. Kantindeki insanlar da sevecektir, ama onlara yetmezse, ben de yeterince almak istiyorum."

Elini elimden çekmeye çalışırken gülümsemeye çalışıyorum. "Teşekkür ederim. Ne kadar tereyağı sağlayabileceğimi bilmiyorum. Mandıram küçük..."

"Ne varsa istiyorum," diye beni teselli eder, hala elimi sıkarak.

Aithar nazikçe araya girerek, bizim birleştirilmiş ellerimizin üzerine elini koyar. "Ruthie, Michaela kantine malzeme tedarik etmekten bahsetmedi. Biz burada randevumuzdayız. Başka bir zaman konuşabilirsiniz."

"Oh, tabii ki. Doğru. Randevu." Abartılı bir şekilde göz kırpmıyor. "Ben Ruthie, onun dediği gibi. Demek Aithar'a aşıksın, ha?"

Sözlerini, randevumuza inanmıyormuş gibi söylüyor. Sanki numara yapıyormuşuz gibi.

"Bu ilk randevumuz."

"Ama o zaten aşık..."

Aithar düzeltir ellerimizi ellerimizi ve adımlarımızı bizi göz teması kurarak.

"Michaela, sana Dopekh'i tanıştırayım mı?" Elini koluma koyup beni Ruthie'den nazikçe uzaklaştırıyor. Beni odanın diğer tarafına götürürken, bana yaklaşıyor. "Özür dilerim. Onlara bunun romantik bir randevu olmadığını söyledim, ama bana inanmıyorlar." Anlıyorum. Sonuçta çoğu randevu romantik türdedir. Yine de, tepkileri biraz tuhaf. "Neden sana inanmasınlar ki

?

"Sanırım kadınların bana bu kadar çabuk ilgi duyacağını düşünmüyorlar. Ben... Lady Ruth'un dediği gibi... sert bir alfa değilim."

Oh. Lady Ruth denen bu kadını pek sevmediğime karar verdim. "Herkes sert bir alfa erkek istemez."

Daha da yaklaşarak dudaklarını kulağıma değdirdi. "Buna sevindim, çünkü bunun ne olduğunu tam olarak bilmiyorum."

Kıkırdamayı bastırıyorum. Aithar hakkında bir şey söyleyeceğim. Beni güldürdü ve sanki yıllardır gülmemişim gibi hissediyorum. Onun yanındayken gülümsemek istemem yanlış mı? Koluna hafifçe vuruyorum. "Sen iyi birisin. Önemli olan bu."

"Önemli olan senin böyle düşünmen," diye ciddi bir şekilde cevaplar. "Senin bakış açın en önemli şey."

Buna hiçbir şey demiyorum, ama onun yakınlığının farkında olarak tüylerim diken diken oluyor. Yıllardır kimseye bu kadar yakın olmamıştım ve... bundan hoşlanıyorum. Aithar'ın yanında olmak rahatlatıcı. Uzun boylu ve geniş omuzlu, ama Port'ta gördüğüm bazı uzaylılar gibi kaslı bir vücuda sahip değil. Daha zayıf, aerodinamik bir yüzücü gibi, ve yüz hatları bana Rafaela'yı çalan nefret ettiğim adamı hatırlatsa da, parlak, açık gözleri beni hemen rahatlatıyor. Farklı koşullar altında tanışmış olsaydık... ya da flört etmekle ilgileniyor olsaydım, kesinlikle onun gibi biriyle çıkabilirdim.

Ruthie ya da bu Lady Ruth denen kişinin bu konuda neden bu kadar tuhaf davrandığını bilmiyorum.

"Ah, Ruth-Ann burada," diyor Aithar ve beni odanın diğer tarafına yönlendiriyor... az önce konuştuğum kadınla tanışmam için.

Bu yeni kadının yüz hatlarına bakarken şaşkınlıkla gözlerimi kırptırıyorum. Ruthie'ye çok benziyor ama piercingi yok. Kısa mohawk saç modeli yerine, saçları ipeksi ve düz, omuzlarının üzerinde sallanan siyah bir bob kesimi var. Asya kökenli bir insan, ama diğer kadınla aynı yaşta ve boyda olduğuna yemin edebilirim. Koltuk altına bir datapad sıkıştırmış, kıyafetleri sade ama bakımlı. Omzumun üzerinden Ruthie'ye bakıyorum ve isimlerinin benzer olduğunu fark ediyorum. "Buradaki herkes klon mu?"

"Ne?" Aithar, yeni kadına bakarak, "Ben öyle demedim!" diye bağırır.

Odanın diğer ucundaki Ruthie'yi işaret ettim. "Ama..."

"Klon değilim," yeni kadın nazikçe söyler ve elini uzatır. "Üçüzüz. Ben Ruth-Ann. Ruth ve Ruthie benim kız kardeşlerim."

"Oh. Vay canına. Tamam." Elini sıkarken kendimi garip hissediyorum. "Sana klon dediğim için özür dilerim."

"Bu bir hakaret değil. Üçüzler anne karnında klon gibidir, değil mi?" Ağzında hafif bir gülümseme belirir, yüz hatları ciddi kalır ve şimdi küçük bir fark görürüm. Ruthie

daha gergin, biraz daha sinirli bir tipti. Bu kadın ise soğukkanlı, sakin ve telaşsız. "Ama isimlerin kafa karıştırıcı olabileceğini anlayabiliyorum."

"Aithar arkadaşlarının klon olduğunu söyledi," diyorum, ona bakarak. "Öyle olduğunu düşündüm."

"A'ani'lerin klon olduğunu söyledim," diye hemen düzeltir. "Ruth-Ann, Ruthie ve Ruth'un insan üçüzleri olması sadece muhteşem bir tesadüf."

"Bu kesinlikle büyük bir tesadüf," diye mırıldanıyorum. Hepsi aynı ismin farklı varyasyonları. Ama ben burnumu sokmayacağım. Annemin dediği gibi, benim sirkim değil, benim zebralarım değil. "Tanıştığımıza memnun oldum, Ruth-Ann. Diğer insan mültecilerle birlikte Risda'da mı kalıyorsun?"

"Henüz karar vermedim." Saçlarını kulağının arkasına atıp omuz silkiyor. "Zaemen ve Erzah'a kantinde yardım edeceğimi söyledim ve burası yerleşmek için başka yerler kadar güvenli görünüyor."

"Güvenli olduğunu duydum," diye onayladım. "Ve buraya geldiğimden beri ortalık sessiz. Ben sadece..."

"Tamamen inanmıyorsun, değil mi?" Ruth-Ann bana anlayışlı bir bakış attı. "Kaygının geçmesi biraz zaman alır. Kendini güvende hissetmen için. Anlıyorum."

"Kız kardeşim buraya getirilene kadar kendimi güvende hissetmeyebilirim. Kız kardeşin yanında olduğu için şanslısın." Sıcak bir keder beni boğmak üzere ve aniden odadan kaçıp süt ürünleri dükkânıma kapanmak istiyorum. Kendimi işe boğup hiçbir şey düşünmemek istiyorum. Düşünemeyecek kadar yorgunsam, Rafaela'nın kaderini dert edecek kadar da yorgunum.

Bir el omzuma dokunur ve sırt ımı nazikçe okşar. Aithar. "Sana bir içki getireyim mi, Michaela? Ya da atıştırmalık bir şey?"

Bu, mükemmel bir zamanda iyi bir dikkat dağıtıcı. Ona küçük bir gülümseme gösteririm. "İyiyim, teşekkürler."

"Sen ve Aithar, ha?" Ruth-Ann ikimizi birbirine bakıyor. "Hepimiz şüpheli görünüyorsak bizi affet."

Donup kalıyorum. Onlar, onunla neden çıktığımı bildikleri için mi şüpheli davranıyorlar? Çünkü kendimi mecbur hissettiğim için mi?

"Öyle mi?"

Ruth-Ann yine o hafif gülümsemesini gösterir ve ben, kendini sıkı bir şekilde kontrol eden ama bunu gizlemek için elinden geleni yapan biri izlenimi edinirim. "Hızlı olmuş gibi. Kolayca aşık oluyor."

"Verecek çok sevgim var," diyor Aithar neşeli bir sesle ve Ruth-Ann'in yorumundan rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Ama bu beni rahatsız ediyor ve nedenini bilmiyorum. Bana bir eleştiri değil ama bir arkadaşın yapacağı bir yorum olarak garip geliyor. Belki de arkadaş oldukları için onun ilişkilerinin hızı hakkında yorum yapabileceğini düşünüyor.

"Anlıyorum."

Aithar dirseğine dokunuyor. "Gel de Dopekh ile tanış. O benim aynı yerden gelen klon kardeşim."

Bir masaya doğru yöneliyoruz. Masada, iri yarı, geniş omuzlu bir uzaylı, metal üzerinde bir lehim lambasıyla çalışıyor. Yaklaştığımızda başını kaldırıp yüzündeki koruyucuyu kaldırıyor ve bize gülümseyerek bakıyor. "Bir arkadaşını da getirmişsin, Aithar!"

Orada donakalıyorum, çünkü bu adam bana nefret ettiğim düşmanımı hatırlatıyor. Aithar'dan daha geniş omuzlu ve bakışları onun kadar dostça değil, yüz hatları o kadar benzer ki, sanki Aithar'ın kardeşine bakıyormuşum gibi hissediyorum... ya da yıllardır yüzleşmeyi hayal ettiğim adama. Saçları biraz daha uzun ve genel olarak daha sert görünüyor. Gergin bir şekilde ellerine bakıyorum.

Dövmesi yok. Dövmesi bileklerinde bitiyor. Dövmeleri sildirmek kolay olsa da, içimden bir ses bu adam için paniğe kapılmamam gerektiğini söylüyor. Aithar'ın dediği gibi o, o. Rahat bir nefes alıyorum.

Aithar, "Gördün mü? Her şey yolunda" der gibi omzumu sıkıyor.

"Merhaba, ben Michaela," diyorum ve elimi uzatıyorum. "Aithar'ın arkadaşayım."

O da elini uzatır, ama elimi sıkarak yerine, iki eliyle kavrar ve kuvvetlice sıkarak.

El sıkışmayı bilmediği belli, bu da biraz sevimli. "Tanıştığımıza memnun oldum Michaela. Benim adım Dopekh. Aithar'ın yeni sevgilisi misin?"

Aithar'a bakıyorum ve o birazcık irkiliyor. "Vay be, herkes bu konuyu açmayı seviyor."

"Sadece Aithar'la dalga geçiyoruz," diye cevaplar Dopekh, Aithar'a sanki bir şaka paylaşıyormuş gibi sırtarak. "Bu gezegene geldiğimizden beri, arka arkaya altı kez aşık oldu."

"Karşılıklı olmadığı için bu aşk değil," diyor Aithar, ama sesinde bir parça güven kaybolmuş. "Arada fark var. Bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum." Dopekh bir anlığına mutsuz görünür.

O konuşmadan, başka bir uzaylı adam yaklaşır ve Dopekh'in boynuna kolunu dolayarak, diğer adamın elinde bir lehim lambası tuttuğunu umursamaz. Kıvrımlı boynuzları, gri teni ve kalın, sağlam yapısı vardır ve canlı kırmızı a'ani'lere hiç benzemez. İkimize sırtarak bakar. "Bakın burada ne var! Sakın bana yine bir koloniste aşık olduğunu söyleme, Aithar? Bu ay kaçınıcı oldu?" "Merhaba, Salvotor," der Aithar ve bu gün için duyduğu tüm coşku sanki ses tonundan kaybolmuş gibidir.

Diğer adamın yüzünde aptalca bir gülümseme var ve ikimizi izleyerek eğiliyor.

Tekrar konuşmak için ağzını açıyor, ama ben artık yeterince dinledim. Bir kişinin Aithar'a birini getirmesiyle dalga geçmesi bir şey. Ama tüm odadaki "arkadaşlarının" ona gülmesi başka bir şey. Elimi kaldırıp, Salvotor başka bir şey söylemeden onu susturuyorum. "Affedersiniz, ama çabuk aşık olmanın nesi yanlış? Sence ben aşık olunacak biri değil miyim?"

"Ben... şey..." Salvotor şaşkınlıkla bağırır.

"Bu insanlar arasında normal bir şey, biliyorsun. İlk görüşte aşk. Araştır." Ve ona bakarak, başka bir şey söylemeye cesaret edemesi için onu zorluyorum.

Salvotor'un bakışları ikimiz arasında gidip gelir ve Dopekh ona dirsek atar. "Üzgünüm," der. "Hakaret etmek istemedim."

"O zaman Aithar için de aynı şey geçerli olmalı." Kolumu etrafında Aithar'ın bel ve gülümsemesi gülümsedione ona Biraz Biraz numara yapmak zararı olmaz.

"Değil mi, tatlım?"

Bana gösterdiği tam bağlılık ve hayranlık dolu bakış, ülkedeki tüm tereyağını eritebilir.

Acı verici derecede garip tanıtımların ardından, yeni kurulan masaların bazıları bir araya getirilir ve biz banklara otururken Ruthie ve erkek arkadaşı Kazex (başka bir a'ani, ama Aithar'ın klonu gibi değil, daha çok yakın bir kuzeni gibi görünüyor) sebzeli taze erişte servis ederler. Aralarında rahatça konuşurlar, beni de sohbete dahil etmeye çalışırlar, ama ben cevaplarımı kısa tutarım. Katılmaktansa dinlemeyi tercih ederim. Belki zamanla daha dostane olacağım, ama şimdilik, kardeşçe olsa da, Aithar'ın maruz kaldığı tüm alayları hala tam olarak affedemiyorum.

Birdenbire bu adamı savunmaya başlamam garip. Bugün Rafaela'yı bulabilmek için ödül avcıları hakkında bilgi almak için onu kullanmaya karar vermemiş miydim? Ama bu konuyu hiç açmıyorum. Açarsam, onu kullandığım ve ona romantik bir ilgi duymadığımı belli olur ve bu Aithar'a haksızlık olur. Bugün yeterince darbe aldı zaten. Yanına oturup yemek yerken sohbeti dinliyorum. Ruthie ve Kazex'in birbirlerine derinden aşık olduğu belli, Dopekh Salvator'un bakmadığını düşündüğü anlarda onu izliyor ve Ruth-Ann masadaki kimseyle ilgilenmiyor. Erkekler onunla flört bile etmiyorlar, bunun nedeni onun onlar için bir kardeş gibi olması mı yoksa başka bir şey mi, emin değilim.

Yemek oldukça keyifli geçiyor, ama yıllarca kendi kendime dayattığım yalnızlıktan sonra bu da oldukça zor geliyor. Herkes kardeşler gibi tartışıyor ve birbirleriyle dalga geçiyorlar. Tencereden son makarna parçaları da sıyrıldığında, ben eve gitmeye fazlasıyla hazırım

. Onlara Aithar'ı tekrar alay etmek için malzeme vermek istemediğim için hiçbir şey söylemiyorum, iyi niyetli olsalar da.

Sonunda bana dönüyor, gözleri parlıyor. "Gitmeden önce, arkadaşlarıma sormak istediğin bir şey var mıydı?"

Bu, beklediğim fırsat. Bu fırsatı kaçırmamalıyım. Rafaela hakkında bildiğim her şeyi ve bir ödül avcısına ihtiyacım olduğunu söylemeliyim. Kredilerimi biriktirip bu günü beklediğimi söylemeliyim. Ama... bu bir gün daha bekleyebilir, elbette. İstedikimi elde etmek için Aithar'ı ezmeme gerek yok. Kibarca gülümsüyorum. "Ne tür tereyağı lezzetleri düşünüyordunuz?"

Ruthie sevinçten neredeyse çılgılık atıyor ve aniden o ve Ruth-Ann birbirlerine önerilerde bulunmak için adeta birbirlerinin üzerine atlıyorlar. Konuşuyoruz ve birkaç bitkisel tereyağını deneyeceğime ve birkaç gün içinde teslim edeceğime söz veriyorum. Aithar beni merakla izliyor, açıkça daha fazla konuşmamı bekliyor.

Ben ise esniyorum. "Tanrım, ne uzun bir gün oldu. Sığırlarımla ilgilenmek için erken kalkmam gerek. Aithar, tatlım, konuşmamızı yarıda kesmek istemem ama artık gitsek olur mu?"

"Hiç sorun değil!" Masadan acele kalkar ve bana ayağa kalkmam için elini uzatır. "Kızakla gidelim. Yürümek için çok uzak."

"Tabii ki. Teşekkürler." Diğerlerine dönerim. "Hepinizle tanışmak çok güzeldi. Yakında tekrar görüşürüz."

Salvator'un bakışları benimle Aithar arasında gidip geliyor ve alay etmeye hazır gibi görünüyor, ama Ruthie elini uzatıp kafasının arkasına hafifçe vurarak dikkatini dağıtır.

Tıpkı kardeşler gibi. Ondan sonra Ruthie'yi biraz daha sevmeye karar verdim.

Aithar beni kantinin önünde park edilmiş bir hava kızıağına kadar eşlik ediyor. Güneş yüksekte ve hava çok güzel olduğu için çiftliğimden buraya yürüyerek gelmiştik, ama şimdi hava kararıyor. Sokaklar bomboş. Yürüyüş yollarını birkaç ışık aydınlatıyor, ama hava karardıktan sonra ortalıkta dolaşan kimse yok.

. Bizler, burada yaşayanlar, değişmiş insanlarız ve karanlık artık güvenli değil.

Hava kızağına yerleştikten sonra, Aithar sürücü tarafına biniyor. Aracı çalıştırmıyor, bunun yerine bana dönüp düşünceli bir bakış atıyor. "Ödül avcılarından bahsetmedin."

"Hayır, bahsetmedim. Hala ilgileniyorum, ama doğru zaman gibi gelmedi."

Aithar bana merakla bakar. "Neden?"

Onların onun arkadaşları olduğunu bildiğim için sözlerimi dikkatli seçmeye çalışıyorum. O onlara yakın, ben ise bir yabancıyım. "Eğer hemen ortaya çıkıp tek ilgilendiğim şeyin bir ödül avcısının adını öğrenmek olduğunu görselerdi, bu seni ihanet ettiğim, seni kullandığım anlamına gelirdi. Bu çok açık olurdu ve onlara seni alay etmek için başka bir neden vermek istemedim."

Yüzündeki ifade yumuşadı. "Beni mi savunuyordun?"

"Yani..." Öyle görmek istiyorsa, neden olmasın? Omuz silkiyorum, biraz rahatsız hissediyorum. "Doğru olan şey bu gibi görünüyordu."

"O zaman bugün beni ikinci kez savunmuş oldun. Salvotor'a, benim sana aşık olmaya layık olduğunu söylediğinde ağzım açık kaldı. *Muhteşemdin*."

Hayranlık dolu sesi beni biraz rahatsız ediyor. "Beni çok övüyorsun. Birisi onu susturmalıydı ve ben de bunu yaptım."

"Salvotor çok konuşur. Kötü niyetli değildir. Yalnızca yabancılarla konuşurken düşüncesiz davranır. Bana zarar verdiğini bilseydi, çok kötü hissedirdi." Aithar hava kızağının koltuğunda rahatça oturur ve dikkatini kızağı sürmeye verir. Kızağımdan çok daha yumuşak bir şekilde havalanır ve kısa sürede kararan gökyüzünde hızla ilerlemeye başlarız.

Çiftliğime kadar kısa bir mesafe, ama yine de araçtaki sessizliğin doldurulması gerektiğini hissediyorum. Konuşmaya başlıyorum. "Arkadaşların seninle çok dalga geçiyor."

"Hepimiz kardeşler gibi birbirimizi taklit ederiz," diye onaylıyor. "Ruthie ve Kazex ilk kez bir araya geldiklerinde, onlara yapılan taklitler acımasızdı. Kaz uzun süredir ona aşık ve bu, onların bir çift olmalarından duyduğumuz sevinç gösterme şeklimizdi. Salvotor, insanlarla iyi geçinemediği için taklit ediliyor, ama hayatının büyük bir bölümünü yalnız geçirdi. Ona uygunsuz davrandığında bunu öğrenmesi için takılıyor. Dopekh ise benim gibi kolayca aşık olduğu ve her zaman bu yüzden incindiği için takılıyor. Bir bakıma ona değer verdiğimizizi hatırlatıyoruz sanırım."

Sanırım anlıyorum, ama ben de uzun zamandır çiftliğimde yalnız yaşıyorum. Belki Salvotor gibi, ben de ortamı okumayı bilmiyorum. "Yani sen ve Dopekh de kolayca aşık oluyorsunuz?"

O, gökyüzüne bakarak başını sallar, ama yine de Aithar'ın beni ve tepkilerimi çok iyi farkında olduğu izlenimini ediniyorum. "Biz a'ani köleleştirildiğimizde baskı altında tutuluruz. Duygularımız körelir ve penislerimiz işlevsiz hale gelir. Bu, bizi itaatkar tutmak içindir ve buna alıştığımız için bunun kötü bir şey olduğunu fark etmiyoruz. Lord Straik bizi özgür bıraktığında, baskılayıcıları durdurdu ve biz *her şeyi* hissettik. Bu çok zordu, ama aynı zamanda harikaydı. Asla eskisi gibi hissiz birine dönmek istemem. Güçlü duygular beni rahatsız etmiyor. Kalbim kırılrsa bile, onlardan zevk alıyorum."

Bunu düşünürüm. Garip bir şekilde, mantıklı geliyor. Hayatı hissiz bir şekilde yaşayıp, sonra güzel bir kız ya da erkek gördüğünde bir şeyler hissetmeye başlarsan, elbette bunu aşk olarak düşünürsün. Her seferinde heyecan verici bir his olmalı. O ve Dopekh'in buna bağımlı hale gelmelerine şaşmamalı. "Yani aşık oluyorsun ve kalbini kırıyorlar, tekrar tekrar. Bu benim özel olmadığım anlamına mı geliyor?"

Sözler alaycı bir şekilde ağzımdan çıkıyor ve bunu söyledigime kendim de şaşıyorum. Bu... flörtöz bir davranış.

Benim neyim *var* böyle?

Aithar'ın gözleri büyür ve bakışları bana doğru kayar, boyalı ahırımın üzerinde daireler çizip, kızağı ön bahçeme indirir. Kızağı güvenli bir şekilde indirip, uğultulu, sessiz motoru kapatana kadar sessiz kalır. Sonra dönüp bana bakar, ifadesi ciddidir ve bakışları odaklanmışır. "Beni yanlış anladın Michaela. Her aşık olduğumda kalbimi savunmasız hale getiriyorum, ama bu gerçek aşk değil. Kalbim sunulabilir, ama kabul edilmedikçe hiçbir anlamı yok. Biz a'ani klonlanmışız çünkü her şeyden önce, biz inanılmaz derecede sadık bir ırkız. Aşık olduğumuzda, ömür boyu severiz. Karşılıklı sevgi olmadan gerçek aşkı yaşayamam."

Söyleme. Söyleme. Söyleme,
Michaela. Söyleme. "Ya ben de
seni sevseydim?"

Kahretsin. Neden bu adamla flört etmeye karşı koyamıyorum?

Aithar'ın koyu renkli gözleri, şimdiye kadar gördüğüm en sıcak ve en yumuşak şeyler ve hayranlık dolu bakışları, tüylü bir battaniyeye sarılmış gibi hissettiriyor. "Sana her gün bağlılığımı gösterirdim. Tüm varlığımla vücudunu taparcasına severdim."

Vay canına. O, benden daha iyi flört ediyor çünkü çok ateşli. Ona bakınca, sözlerini yerine getireceğinden hiç şüphem yok. "Bu oldukça iddialı bir söz."

"Bu gerçek."

"Senden şüphe etmiyorum."

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor. "Ama karşılığında sevilme istiyorum. Gerçekten mutlu olabilmem için kalbimin eşimin yanında güvende olması gerekiyor."

"Oh. Tabii." Dağınık bir bukle saçımı kulağımın arkasına sıkıştırıyorum, çünkü tanrım, buna ne cevap verebilirim ki? "Mantıklı."

Sessizce yüzümü dikkatle inceliyor.

Onun dikkatinin odağı altında gerginleşen ben, "Bir ilişki aramıyorum" diye patladım.

Aithar'ın sıcak ifadesi birazcık düşer. Onu hayal kırıklığına uğrattığımı anlamam için yeterli bir düşüş. Bana bu kadar ilgi göstermesi gururumu okşuyor, ama hazır olduğumu sanmıyorum. "Tabii ki değil. Bugün sadece seni arkadaşlarımla tanıştırmak ve seninle vakit geçirmek için geldim. Umarım bir dahaki sefere kantine gittiğimizde kız kardeşin hakkında soru sormaya cesaretin olur."

Başımı sallıyorum. "Bir iki gün sonra tekrar gelirim. Çok bariz görünmesini istemem."

"Tabii ki hayır."

İkimiz de sessizce araçta oturuyoruz. Henüz dışarı çıkmıyorum, çünkü konuşmamız bitmiş gibi gelmiyor. Söylenecek daha çok şey var. Bu, aramızda adeta havada asılı duruyor.

"Harika zaman geçirdim," diye Aithar sessizliği bozarak patlar.

Bu beni gülümsetir. "Öyle mi? Biz pek bir şey yapmadık ki."

"Seninle vakit geçirdim. Bu da günü harika kıldı." Yüzünde o kadar samimi bir ifade var ki, ona inanmaktan hiç şüphe duymuyorum. Onun için, benimle akşam yemeği yemek günü harika kılmış.

Bunu nasıl değerlendireceğimi bilmiyorum. Geçmişte çıktığım erkekler, sanki bir şey istersem çok talepkarmışım gibi davranırlardı. Eğer seks yapmayacağımı açıkça belirtirsem, sorunlu olan ben oluyordum. Erkekler, sana yemek ısmarladıklarında, bacaklarının arasına girebileceklerini düşünmekten hoşlanırlar. Aithar'ın benimle en masum, en sıradan bir akşam yemeği yediğimiz için bu kadar mutlu olması garip.

O, gerçek olamayacak kadar iyi. "Sen hep böyle misin?"

Yabancı adamın gülümsemesi isteksiz, neredeyse kederli bir hal aldı. "Korkarım öyle. Fazla mı konuştum?"

Gülüyorum. "Senin gibi sadık birinin nasıl bir kadın bulamadığını anlamıyorum."

Gözleri, sanki benim yorumuma şaşırmış gibi genişledi. "Ben a'ani'yim."

"Ee? Sen iyi birisin. Yakışıklı, kibar ve çok tatlısın. Buradaki kadınların zor zamanlar geçirdiğini biliyorum, hepimiz geçirdik, ama çoğunun evlendiğini de gördüm. Sen neden evlenmiyorsun?"

Kafasını sallar. "A'ani'ler kimse tarafından değer verilmez."

"O zaman hepsi deli." Burun kıvrırım. Dürtüsel olarak eklerim, "Madem bu bir randevuydu, beni öpebilirsin."

Onu şok ettim. Sertleşmesi ve gözlerinin fal taşı gibi açılmasından, bunu beklemediği anlaşıyor. Aslında ben de kendimden böyle bir şey beklemiyordum. Onu arzuladığımdan değil. Bu kadar düşünceli, nazik ve açıkça sevgiye muhtaç birinin bunu bulamamasına üzülüyorum. Onun için o kişi olamam, ama belki özgüvenini biraz geri kazanmasına yardımcı olabilirim.

O sessiz kalınca, "Ciddiyim," diyorum. "Eve gidip herkese beni öptüğünü söyleyebilirsin. Bunun gerçek bir randevu olduğunu."

"Gerçek bir randevu. Evet." Kulakları hareket etti ve ilk kez fark ettim ki, elf kulakları gibi hafifçe sivriydiler. Bu çok sevimliydi ve ona daha da çekildiğimi fark ettim. "Emin misin?"

"Eminim." Ona öne eğilmesini işaret ettim. "Daha önce hiç öpüştün mü?"

"Asla." Yaklaşıyor, burnu neredeyse benimkine degecek kadar yakın ve güzel kokuyor. Sabun, kumaş ve erkek teni gibi. Uzun zamandır koklamadığım bir koku bu. Aslında, son randevumdan beri koklamadığım bir koku. Onu üniformasının yakasından tutup yüzümü boynuna gömmek, sıcak ve çekici bir erkeğin eşsiz kokusunu içime çekmek istiyorum.

"O zaman sana nazik davranacağım," diyorum ve dudaklarımı onun dudaklarına eğiyorum.

Başlangıçta harika bir öpücük olmadı. Aithar'ın, ürkek bir hayvan gibi bana karşı sertleştiğini hissedebiliyorum. Ağzı benim ağzımın altında sert

ve ne yapacağını bilmediğini anlıyorum. "Rahatla," diye fısıldıyorum. "Doğal hissettiğin gibi davran."

Aç bir ses çıkarır ve eli saçlarıma uzanır, başımın arkasını tutar. Tereddüt eder, sonra beni sıkıca kavrar, ben onu nazikçe öptüğümde dudakları açılır. Kendini rahatlatıp zevk almaya başlaması için birkaç öpücük gerekir ve ağzı benim ağzımın altında açılır, açgözlü bir şekilde. O güven kazandıkça öpücüğün kontrolünü ona bırakıyorum ve o beni yutarcasına öpüyor, dudakları benim dudaklarımın üzerinde tekrar tekrar geziyor ve beni deli gibi öpüyor. Sonra dilimizi de ekliyoruz ve o yine şaşkın bir ses çıkarıyor, sonra da coşkuyla dalıyor. Hiç bu kadar sert ve bu kadar derin öpülmemiştim ve ayrıldığımızda nefes nefese ve sersemlemiş durumdayım. Dudaklarım zonkluyor ve vücudumun her yerinde sıcaklık dalgaları yayılıyor.

Tanrım, bunu tekrar yapmak istemem delilik mi? Hemen şimdi?

Aithar alt dudağımı ısırıp geri çekildi, yüzü kızarmıştı ve bu anda hiç bu kadar seksi, ya da daha çok Aithar gibi görünmemişti. "Sen inanılmazsın."

Dudaklarımı yalayıp, onu tadarken kendimi düzeltirim. Dün söylediklerini düşünürüm, onu seks için kullanmak istemediğim için ne kadar hayal kırıklığına uğradığını. "Seni öpmekten hoşlanıyorum."

"Ben de seni öpmeyi seviyorum." Göz bebekleri büyümüş, gözleri hiç görmediğim kadar koyu ve çıkardığı nefes nefese ses vücudumda sıcaklık dalgaları yaratıyor.

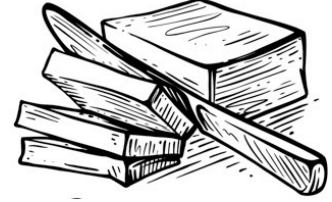
"Bir ilişki istemiyorum ve bu değişmedi... ama öpüşmeyi ve sevişmeyi özledim. Bir süre benimle pratik yapmak ister misin?"

İnliyor. "Her şeyden çok isterim. Ne zaman?"

"Yarın gece." Tabii gün ışığında cesaretimi kaybetmezsem ya da fikrimi değiştirmezsem.

Yüzündeki ifade kararlı, sanki ona dünyayı sarsacak bir görev vermişim gibi. "Akşamüstü burada olacağım. Bana güvenebilirsiniz."

BÖLÜM BEŞ

AITHAR

Bugün seks için kullanılacağım.

Bu hayatımın en güzel günü olacak. Hiç şüphe yok.

Dün gece döndüğümünden beri ruh halim çok iyi. Aklımda hala Michaela'nın dudaklarının benim dudaklarımda olduğunu hissedebiliyorum. Hala tadını alabiliyorum. Dillerimiz birbirine değdiğinde çıkardığı yumuşak sesleri hala duyabiliyorum. Öpüşmek inanılmazdı. Hayır, *onu* öpmek inanılmazdı. Kendine güvenen, deneyimli ve ne istediğini bilen biriydi ve ben bunu çok sevdim. Onunla beceriksizce uğraşırken kendimi aptal gibi hissettirmede, rahat hissedene kadar bana yol gösterdi.

Bu geceyi sabırsızlıkla bekliyorum.

Kendi kendime mırıldanarak, günlük vardiyam için köprüye doğru yöneliyorum. Bazıları limanda olduğumuzda yapacak çok işleri olmasa da, iletişim hala izlenmelidir. Mürettebattan diğerleri benim vardiyamın bir kısmını üstlenmek için gönüllü oldular, ama yine de çoğu zaman ben hallediyorum. Dopekh gibi ellerimle işlerim iyi değil, Kazex gibi aletleri ustaca kullanamıyorum. İletişim muhtemelen sakın geçecek ve günün çoğunu

Michaela'ya odaklanarak geçireceğim. Bana sorarsanız, öğleden sonrasını geçirmek için fena bir yol değil.

Ben içeri girdiğimde Ruthie benim istasyonumda, sandalyesinde kambur oturmuş, kendisi için hazırladığı "kopya kağıdını" inceliyor. Bu kağıt, Homeworld'ün en yaygın harflerinin karalanmış çevirileriyle dolu bir plastik kağıt. Uzun mesafeli iletişimlerin çoğu sözlü olmadığı için, yazılı dili öğrenmeye kararlı. Diğerleri gibi o da iletişim ünitesinde sırayla görev yapıyor ve ben onun çalışmasını destekliyorum... özellikle de bu, daha sonra boş zamanım olacağı anlamına geldiği için. Ona yaklaşıırken gülümsüyorum. "Günaydın! Gece vardiyasında mıydın?"

O da başını sallar, esneyip gerinerek ayağa kalkar. "Her şey sakın. Bugün keyfin yerinde. Randevun iyi mi geçti?"

"Öpüştük," diye gururla söylüyorum. "Ve bugün beni seks için kullanacak."

Ruthie'nin gözleri fal taşı gibi açılır. Sandalyesinde dönerek bana bakar. "Ne?"

"Seks," diye tekrarlıyorum. "Beni bu şekilde kullanmasını çok istiyorum."

böyle kullanmasını sabırsızlıkla bekliyorum."

Başını eğip şok içinde bana bakar. "Kullanıldığını biliyorsun, değil mi? Ve umursamıyorsun?"

Omuz silkiyorum. Umursuyorum, ama Ruthie'ye bunu itiraf etmiyorum. Sadece işleri yavaştan alacağım ve Michaela'nın bana verdiği her günün tadını çıkaracağım. Onun tadını çıkaracağım ve bunun gelecek için ne anlama geldiğini fazla düşünmeyeceğim. "Uzun vadeli bir ilişki istemediğini açıkça söyledi. O ürkek biri, ama benim için sorun değil."

Ruthie kaşlarını çatarak iletişim masasına yaslandı. "Ah, Aithar. Onun senin için doğru kişi olmasını umuyordum."

"Öyle mi?"

"Tabii ki. Yiyebileceğimiz kadar tereyağı? O şimdiye kadar en umut verici kadın."

Onun coşkusu beni güldürdü. "O zaman onu memnun etmek için elimden geleni yapacağım."

Ruthie ayağı kalkar ve yanıma gelir. Ellerini omuzlarıma koyar ve başını sallar. "Senin adına mutlu ol. Tereyağı ya da başka bir şey düşünme. Sadece eğlen, tamam mı? O seni kullanmaktan mutluyorsa, ben de o seni kullandığından mutluyum." Ellerini omuzlarımin üzerinde gezdirerek, sanki kırışıklıkları yok ediyormuş gibi. "Senin için en iyisini istiyorum."

"Ve tereyağı," diye şaka yaparım.

Bu sefer benimle şakalaşmaz. "Hayır. Sadece senin için. Sen benim kardeşim gibisin ve senin mutsuz olduğunu görmekten nefret ediyorum."

Onun sözleri beni çok etkiledi. "Dürüstçe söyleyebilirim ki, hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Güzel!" Koluma hafifçe vuruyor. "Köprü senin. Her şey sakın."

"Teşekkürler. Daha sonra benimle yer değiştirmek için gelir misin? Gün batımında Michaela ile tekrar buluşacağım." Güzel sütçü kızı bir kez daha göreceğim düşüncesi beni özlemle doldursa da, heyecanımı gizlemeye çalışıyorum. Beni gördüğünde gülümseyecek mi? Beni öperek selamlayacak mı? Ya da başka bir şey mi yapacak?

Ruthie klipsli dosyasını alır ve ona işaret eder. "Sıra bizde değil, ama Kaz'a ekstra ders almak istediğimi söyleyeceğim. Senin yerini dolduracağız, Aithar. Merak etme. Şimdi bana randevunda ne giyeceğini söyle."

Standart iş üniformama bakıyorum. "Kıyafet mi?" "Sadece kıyafet değil. *Seksi* kıyafetler." Ruthie ellerini ovuşturuyor. heyecanla birlikte. "Bence seni biraz canlandırmalıyız."

BÖLÜM ALTINCI

AITHAR

ARTIK DAHA FAZLA BEKLEYEMEM. Michaela'nın çiftliğine gün batımında geleceğimi söylediğimi biliyorum, ama güneş ufka doğru batmaya başladığında, hava kızıağında onun evine doğru uçuyorum. Onu ve bu gece için planlarını düşünmeden duramıyorum.

Kullanılmaya çok hevesliyim. Özellikle de onun yumuşak dudakları ve nazik elleri tarafından. Kullanılmanın ne anlama geldiğini bilmek istiyorum. Penisime dokunacak mı? Kollarım? Uyluklarım? Yoksa yine ağzını ağızıma mı koyacak? Bana vermek istediği kadar azıyla da gerçekten sorunum yok, ama ah, zihnim yasak yerlere gidiyor.

İyi anılar biriktirmek istiyorum, böylece kaçınılmaz olarak başka bir erkeğe ilgi duyduğunu söylediğinde, geriye dönüp bakabileceğim bir şeylerim olsun. Çünkü *her zaman* başka birini istediklerini söylerler. Sorun bende değil, beni teselli ederler. Daha otoriter, daha deneyimli, daha az memnun etmeye çalışan birini isterler. Daha az bencil birini.

O zamana kadar, keyfime bakacağım.

Kızak park edildikten sonra, kendimi hazırlamak için derin bir nefes alıp dışarı çıkıyorum. Ruthie'nin "malımı sergilemek" için giymem için ısrar ettiği pantolon Sakkar'ın ve o kadar dar ki doğal hareket etmekte zorlanıyorum. Giydiğim tunik Kazex'in ve boynu göğüs kaslarım görünecek şekilde kesilmiş. Giysilerimi giymeme yardım eden Ruthie'ye göre, bu tunik dövmelemlerimi ve kaslarımı sergiliyor.

Ayrıca yüzüme piercing takmak istedi, ama ben reddettim. Michaela beni öptüğünde yüzümün acumasını istemiyorum. Uzlaşma olarak, kısa saçımı onun "sert" dediği bir stile dönüştürmesine izin verdim. İşinden memnun kaldığında, Ruth-Ann'i çağırarak görünüşümü değerlendirmesi için istedi ve ben de her şeyi göstermek için yerinde döndüm.

"Eh, kesinlikle seks yapmak için fırsat kolluyor gibi görünüyor," dedi Ruth-Ann.

Bu beni memnun etti, çünkü kesinlikle sevişmeyi dört gözle bekliyorum.

Michaela'nın yanına koşup hemen ayaklarının dibine kapanmak istesem de, adımlarımı yavaş ve ölçülü tutarak ahıra yaklaştım. Beni karşılamak için dışarı çıktı, kabarık saçlarını kalın bir bantla yüzünden geri çekmişti. İş tulumunu giymişti ve üzerinde hayvan ve süt kokusu vardı.

"Erken geldin," diye selamlar ve bakışları vücudumun her yerini tarar. "Ve tuhaf yürüyorsun. İyi misin?"

"Pantolonum çok dar," diye itiraf ettim ve daha normal görünmek için yürüyüşümü düzeltmeye çalıştım. "Hatırladığımdan daha güzelsin, seni nefes kesici olarak hatırlıyorum."

"Yağcı." Sözlerim üzerine Michaela'nın yüzünde bir gülümseme yayılır. Ahıra doğru bakar ve yüzünde isteksiz bir ifade belirir. "En az bir saat daha hazır olamayacağım. Tereyağını çalkalayıcıdan çıkarmam gerekiyor."

"Yardım edebilir miyim?" Neredeyse ona doğru atlayacak gibiydim, ama pantolonumun dikişleri itiraz etti ve beni garip bir şekilde sendeletti.

"Bunun için uygun giyindiğinden emin misin?" Bana kaşlarını kaldırarak baktı.

"Eğer isterseniz, soyunabilirim."

Gölerek başını geriye attı ve ben, bu güzel yaratığı sözlerimle güldürdüğüm için kendimi evrendeki en önemli erkek gibi hissettim. "Tamam, peki, gel. Sana ne yapacağımı göstereyim."

Birlikte ahıra giriyoruz ve içeri girer girmez süt ve süt hayvanlarının kokusu burnumu tırmalıyor. Burun deliklerim seçiriyor ama Michaela'yı kırmak istemediğim için yüzümü ifadesiz tutmaya çalışıyorum. Bu koku insanlar için açıkça bir lezzet ve Michaela bunu üretmekten çok gurur duyuyor. Kokunun bana iğrenç gelmesi onun suçu değil. Ahıra girerken, arka tarafa doğru ilerliyoruz. Orada, duvarın bir ucunda büyük bir krank ve duvar boyunca sıralanmış, ortasından büyük bir çubuk çıkan variller var. Michaela, içine kıvrılabileceği kadar büyük, temiz bir kase alıyor ve bana uzatıyor.

"Sen bunu tut, ben tereyağını alayım."

İtaatkar bir şekilde onun dediğini yapıyorum, ilk fıçının kapağını kaldırırken onu takip ediyorum ve süt ürünlerinin kokusu beni boğuyor. Geri çekiliyorum, boğazım boğazım çalışmaya çalışıyor o kullanıyor birkepçe kullanıyor garip, kokmuş görünümlü sarı parçaları sulu bir sıvıdan çıkarıyor. "Bunlar ne?"

"Bu, tuzlanmadan önceki tereyağı." Sıvıyı işaret ediyor. "Bu da tereyağı suyu."

"Anlıyorum." Anlamıyorum ama cevap vermek kibarlık gibi geliyor.

Kaseye bir kaşık daha büyük bir parça "tereyağı" koyarken bana bir bakış attı. "Nasıl yapıldığını açıklamamı ister misin? Yöntemimle biraz gurur duyuyorum."

"Aslında çok isterim." Onun dumanlı, hoş sesini daha fazla duyabileceğim her şey hoşuma gider.

Michaela açıklamasına başlar. Risda III'e ilk geldiğinde, sığır yetiştirmek istediğinden emin olmadığını söyler. Çiftçilikle ilgileniyordu ama hayvanların et olarak satılması fikrini sevmiyordu. "Bu bana kaçtığım hayatı çok fazla hatırlatıyordu."

Evinin konforunu özlüyordu ve burada da aynı konforu yaratıp yaratamayacağını merak ediyordu. Mağazadan biraz süt satın aldı ve bir kitapta okuduğu, sütün çalkalanarak tereyağı haline getirilebileceğini hatırladı, sonunda başarılı olana kadar denemeler yaptı. Bundan sonra, buzağıları büyüdükten sonra bile süt üretmeye devam eden hayvanların yetiştirildiği bir çiftlik verilmesini istedi.

"Ama sonra ilk süt partimi aldım ve tereyağı yapmak ne kadar zor bir iş olduğunu anladım. Ve bunu daha büyük ölçekte satmak çok zordu." Dik durup kollarını çalkalıyor. "Çiftliğimde para kazanmak istiyorsam, bir çözüm bulmam gerekiyordu. Kasabada tuhaf projeler yapan kadınlardan biriyle konuştum ve o da bunu yapmama yardım etti." Michaela gururla duvara doğru eliyle işaret eder. "Bu kolu çevirdiğimde, piston yirmi farklı fiçide çalışır ve mağazada satabileceğim kadar tereyağı üretir. Ayranı da satıyorum, ama insanlar ona pek ilgi göstermiyor. Ayranın boşa gitmemesi için onu kullanabileceğim bir ürün düşünmeye çalışıyorum."

"Diğer insanlara fikirleri olup olmadığını her zaman sorabiliriz

Ruthie, Ruth-Ann veya hatta Lady Ruth bir öneri biliyor olabilir."

"Tabii." İlk fiçinin son kalan tereyağını kaşıkla alıp bir sonrakine geçer ve kapağını açar.

"Ödül avcıları hakkında bilgi alırken sorabilirsin." "Mmm.

Bir iki gün daha bekleyelim,

." Yeni fiçinin içindeki tereyağını kaşıkla alıp kaseye koyarken bana bir bakış attı. "Seni kullandığımı düşünmelerini istemiyorum."

Kalbim göğsümde donuyor. "Beni kullanacağına söz vermiştin." Michaela dikleşiyor, yüzündeki ter damlaları onu parlak ve daha da güzel gösteriyor. "Öyle değil, Aithar. Seni ödül avcılarıyla bağlantı kurmak için kullanmak istedim

Onların bir süreliğine bizim gerçek olduğumuzu düşünmelerini istiyorum. Aksi takdirde sana haksızlık olur."

Yine beni kendinden önce düşünüyor. Cömert doğası karşısında kendimi küçük hissediyorum. "Sen en nazik, en anlayışlı..."

"Seni hala seks için kullanıyorum."

"...cömert, inanılmaz, çekici, şehvetli..."

Beni susturmak için parmağını dudaklarıma koyuyor. "O yola girmeden önce tereyağını bitirelim, tamam mı?"

"Peki," diye cevap veriyorum parmağına ve ona küçük bir öpücük konduruyorum. Sırf yapabileceğim için.

Sonraki bir saat boyunca Michaela, fiçılardan tereyağını çıkarır ve kalan sıvıyı, yani ayrı, soğuk bir kaba döker. Tereyağı çalkalama kaplarını yıkar, tereyağını durular ve tuzlar, ardından dikdörtgen kalıplara doldurur ve kalıpları soğutucuya koyar. İşimiz bittiğinde, tereyağı yapmak için yaptığı tüm bu çalışmalara büyük bir hayranlık duymaya başlamıştım. Terli ve yorgundu, evine doğru yürürken karnı o kadar yüksek sesle guruldıyordu ki ben bile duyabiliyordum. Ben çoğunlukla onu takip edip eşyaları taşıdığım için, onun kadar terli ve yorgun değildim.

İçeri giriyoruz ve o tuvalete ve mutfaka göz atıyor. "Aç mısın? Ben açlıktan ölüyorum." Tulumunun altından tunikasını çıkarıp kokluyor. "Ve kokuyorum. Randevumuz için pek de hayırlı bir başlangıç değil."

"Benim hatam. Çok erken geldim ve seni acele ettirdim." Özür dilemiyorum, çünkü her şeyden çok onunla birlikte olmak istiyordum. Buraya gelmek için acele ettim ve muhtemelen yine aynısını yapardım, sırf onun yanında olabilmek için. "Ben yemek hazırlarken duş almak ister misin?"

Bana baktığı ifade tamamen şaşkınlıktı. "Akşam yemeği mi yapacaksın?"

"Sade bir şey yemekten rahatsız olmazsan, sebzeli makarna yapabilirim."

Tunikimin önünü tutup beni kendine doğru çekerek minnettarlığını gösteren bir öpücük kondurur. "Sen harikasin, çok sevinirim."

Dudaklarının benimkilere hızlıca değmesiyle şaşkına döndüm ve o tuvalete giderken ona sersemlemiş bir gülümseme attım. Onun için o öpücük hiçbir şey ifade etmiyordu. Benim için ise büyük bir zevkti ve tüm günü beklemeye değer kıldı. Neredeyse mutfağa uçarak gidip, her geminin mutfağında bulunan standart makarnayı bulmak için kilerde arama yapıyorum. Buzdolabını hızlıca kontrol ettiğimde çeşitli taze mantarlar ve yeşillikler görüyorum ve makarna ıslanırken onları doğrayıp hazırlıyorum.

Michaela, sabun ve nem bulutunun içinde duştan çıkar. Saçlarının ıslanmasını önlemek için buklelerinin üzerine mor bir tür bone takmıştır ve vücudunu saran mor bir banyo havlusu dışında başka hiçbir şey giymemiştir. Neredeyse çıplak halde yanıma gelir ve omzuma yaslanır. "Harika kokuyor."

"Evet, öyle," diye patlar.

Kıkırdar. "Ben değil, seni palyaço. Yemekler."

"Makarnadan çok seni tatmak isterim," diye devam ediyorum hevesle. "Bu kötü bir şey mi?"

Koluma hafifçe vurarak Michaela sadece gülümsüyor.

"Sabırlı ol, tatlım tatlı Aithar. Sabırlı ol. Anlayacaksın bul sensıran yeterince yakında. Ben giyinirken sen yemeği servis eder misin? Tabii ki. Onu yatak odasına doğru yavaşça yürürken izliyorum, gözlerimi ondan ayıramıyorum.

Kalçalarının sallanışı, hareket ederken vücudunun yuvarlanan yürüyüşü beni büyülüyor. Hiçbir kadın hiç yürüdü böyle böyle zarafetle Böylesine saf bir şehvet? Nasıl oluyor da seksi hale getiriyor? Ağzım kuruyor.

Sabır. Sabır.

İki kaseyi taze demlenmiş çaylarla birlikte masasına koyup oturup bekliyorum. Kendime itiraf ediyorum ki gerginim. Yemeğimizi yedikten sonra bana ne yapacak? Daha önce hiç seks için kullanılmadım. Nasıl devam etmeliyim? Sınırlarım olduğunu ona nasıl anlatacağım?

Sınırlarım *var* mı ki? Sanmıyorum, ama onun sınırları olabilir ve bunları bilmem gerekiyor.

Michaela odasından döndüğünde, basit ve rahat bir gecelik giymiş ve ayakkabısızdır. Onun çekici çıplak ayaklarını incelemek için can atıyorum, ama bunun hoş karşılanmayacağını düşünüyorum. Kalın, kıvrıkcık saçları yukarı toplanmış ve boynundan uzaklaştırılmıştır. Masama oturduğunda rahat ve yumuşak görünmektedir. Bir fincan çayı kaldırıp koklar ve takdirle gözlerini kapatır. "Bütün bunları sen mi yaptın? Harika görünüyor."

Seni memnun etmek istiyorum. Bana gülümsemeni istiyorum. Yemeğime hayran kalmanı ve bana deli gibi aşık olmanı istiyorum. Ben de hayatımın her günü sana mutlu bir şekilde erişte yapacağım. Bütün bunları düşünüyorum ama hiçbirini söylemiyorum. "Afiyet olsun."

Yemek yerken onu izliyorum. O kullanmıyor. çubukları kullanıyor ama insan "çatalı"nı mutfak aleti olarak kullanıyor ve makarnayı çevirip bir tutamını ağzına götürüyor. Ben de yiyorum ama tadını fark etmiyorum. Dikkatim tamamen Michaela'ya odaklanmış durumda. Elbette konuşuyoruz. Tereyağı ve erzak aldığında deneyeceği tatlar hakkında konuşuyoruz. Bana kantin ve ne yapmayı planladığımı soruyor. Gemiye, Leydi Ruth ve Lord Straik'i ve nasıl evlendiklerini soruyor. Cevapladığından daha fazla soru soruyor, ama konuşmayı onun kontrol etmesine izin vermekten memnunum. İkimiz de yemeğimizi bitirdikten sonra, kaseleri alıp mutfağa gidip yıkıyorum.

Michaela şaşkın bir şekilde peşimden geliyor. "Mutfak dağınık bırakmamışsın."

"Bırakmalı mıydım? Kaba olur diye düşündüm." Çalışırken mutfak temizlemiştim ve şimdi bir hata mı yaptım diye merak ediyorum. "Yemek pişirdikten sonra ortalığı dağınık bırakmak insanlara özgü bir gelenek mi? Hakaret etmek istemem. Ruthie, bazı insanların yemeğe olan minnettarlıklarını göstermek için geçirdiklerini söyledi, ama ben de bunu yapmadım. Kendi yemeğim için geçirmeli miydim?"

Yemeğim için geğirmeli miydim? Bu küstahça görünüyor." Onu kırmış olabileceğimden endişelenmeye başlıyorum, oysa bu en son istediğim şey. Kimsenin benimle çıkmak istememesine şaşmamalı. Onları kırıyorum.

Michaela elini göğsüme koydu. "Sakin ol, Aithar." Bana gülümsedi ve endişem bir anda yok oldu. "Geğirmen gerekmiyor, özür dilemene de gerek yok. Kendi arkandan temizlik yaptığını görünce şaşırdım. Beklemiyordum ama görmek güzel."

Neden beklemiyordu ki? "Ben senin misafirisin. Bu da, sana yük olmamam gerektiği anlamına gelir."

Gülümsemesi daha da genişler. "Sen gerçekten çok fazlasın."

"Öyle olmamaya çalışıyorum," diyorum ona içtenlikle. "Değişmemi istiyorsan..."

"Hiçbir şeyi değiştirme. Kadınlar senin coşkulu halinden hoşlanmıyorsa, bu onların sorunu." Parmağı tunikimin önünden aşağı doğru kayıyor, parmak ucu çıplak tenime sıcaklığını hissettiriyor. "Senin coşkulu halini seviyorum."

"Kef, *çok* sevindim."

Benim rahatlamama gülümsüyor. "Ama bir dahaki sefere kendi kıyafetlerini giy. Bu pek rahat görünmüyor." Parmaklarıyla kumaşı göğsümde sallıyor. "Erkek göğüs dekoltesi çok fazla görünüyor."

Üzüntülü bir gülümsemeyle aşağıya bakıyorum. "Üstte bu kadar boşluk olması ve pantolonumun o kadar sıkı olması garip, kan dolaşımım bozuluyor."

"Bu olmaz." Michaela parmağını tunikimin ön tarafına takar ve bana alaycı bir bakış atar. "Benimle gel."

Onun beni odanın diğer tarafına, yemek masasına götürmesine izin verdim. Sandalyelerden birini kenara itti ve oturmamı işaret etti. Oturduğumda, ellerimi sandalyenin kolçaklarına bastırdı. "Onları orada tutabilir misin?"

"Tutabilirim."

"Ne olursa olsun orada tutabilir misin?"

Heyecan dalgası omurgamdan yukarı doğru yayılır. "Artık beni seks için kullanmaya mı başlayacaksın, Michaela?"

Parmaklarını dudaklarıma bastırıyor. "Şşş. Ve belki de öyle söyleme. Biz sadece eğleniyoruz. İnsanlar buna böyle diyor. Ciddi bir şey değil, sadece karşılıklı zevk almak."

"Eğleniyoruz," diye tekrarlıyorum, ama bu terimi pek sevmiyorum. Hislerime göre yeterince ciddi gelmiyor. "Eğlenmek için ben seninim."

"Biliyorum." Uzun elbisesini uyluklarına kadar kaldırdı ve büyük bir sürprizle, sandalyeye bacaklarını açarak oturdu. Ağırlığı uyluklarıma üzerine çöktü, ısıısı hemen hissedildi. Kollarını boynuma doladı ve eğildi. "Bu gece kontrol bende olacak."

Sesime güvenemediğim için başımı salladım. Bana kalırsa, her gece kontrol onda olabilir. Her gün de.

"Seni tekrar bağlamayı düşündüm, ama bunun yerine senin irade gücünü test edelim dedim." Eli kolumdan aşağı kaydı. "Bir süre seninle oynayacağım. Bunu geçen gün için özürüm olarak kabul et."

"Geçen gün mü?" diye soruyorum, şehvetle dolu bir sisin içinde. "Seni kaçırdığım gün."

Ne kadar düşünceli. "Hiçbir zaman tehlikede değildim. Kendimi koruyabilirim."

Bana inanmadığı belli, ama durumu uzatmak istemiyorum. Parmaklarıyla bu kadar ilginç şeyler yaparken olmaz. Parmakları göğsümde dans ediyor, bacaklarıma bastıracağı sıcak vücudunun ağırlığından dikkatimi dağıtıyor. Yakınlığı beni büyülemiş durumda. Bu kadar yakınen kokusu muhteşem ve dudaklarını dudaklarıma değdirmek için eğildiğinde, zevkten iç çekiyorum.

"Sana dokunmayı seviyorum," diye mırıldanıyor. "Başka birine dokunmanın ne kadar güzel olduğunu unutmuşum."

"Bana istediğin kadar dokunabilirsin. Bundan zevk alıyorum." "Geçmişte çok dokunuldu mu?"

"Neredeyse hiç." A'ani, her şeyden daha işlevsel olarak kabul edilir. Bizler, şikayet etmeden çalışmak ve mümkün olduğunca az sorun çıkarmak için yaratılmış köleleriz. Dokunmak hiçbir zaman bir gereklilik olmadı, özellikle de duyguların önemi kalmayacak kadar ağır ilaçlar aldığımız zamanlarda. Ama artık tüm bunlardan kurtulduğuma göre, Michaela'nın bana sürekli dokunduğu bir hayat hayal ediyorum... ve bu hoşuma gidiyor. "Hiçbir kadın bana dokunacak kadar ilgi göstermedi."

"Aptallar. Hepsi. Sana dokunulması gereken tüm zamanları telafi etmem gerekecek."

"Lütfen yap."

Parmakları boynumu hafifçe okşadı, yüzünde merak dolu bir ifade vardı. "İnsanların erojen bölgelerini biliyorum ama uzaylıların da aynı bölgeleri olup olmadığını merak ediyorum."

"Bunu öğrenmenin bir yolu var."

O gülümser. "Düşünme şeklini beğendim. Ekipmanların da aynı mı? Yargılamıyorum, ama ani korkutmalardan da hoşlanmıyorum. Ne bekleyeceğimi önceden bana söyle yeter."

Bu aklıma gelmemiştir. "Benim... bir penisim var?"

"Normal boyutta mı?"

"Normal ne demek?" Mükemmel bir soru sordum ve bunun için mükemmel bir çözümüm olduğunu fark ettim. "Sana göstereyim mi?"

Kaşlarını kaldırır. "Paketleri açan ben olacağım." Parmak uçları dudaklarımda gezer. "Hızı ben belirliyorum, unuttun mu?"

Sanki unutabilirmişim gibi. Üzerime çıkmış ve her türlü arzuyla beni acıtıyor olduğu için, onun hızı sürekli aklımda. "Belirle. Ben senin liderliğini takip edeceğim."

Michaela bana şehvetli bir gülümseme atıyor. Eğilip dudaklarını benimkine hafifçe değdiriyor ve boğazımdan düşük bir inilti çıktığında gülümsemesi daha da genişliyor. Yine aynı hassasiyetle beni öpüyor. Ve yine. Ve yine. Yüzüme bir düzine minik öpücük konduruyor, her biri sadece beni daha fazlasını istemeye dudakları

tekrar benimkine doğru hareket ettiğinde, öpücüğü kısa tuttuğu için hayal kırıklığıyla çılgılık atmak istiyorum.

"Daha fazla," diye homurdanıyorum.

"Sabırlı ol. En iyi kısma geleceğiz."

"Hepsi iyi şeyler. Daha fazla öpücük istiyorum." Bunu talep ederken nefes nefeseyim. "Sadece öpücükler benim için yeterli. Ama senin ağzına ihtiyacım var, Michaela."

Düşünüyormuş gibi mırıldanıyor ve elleriyle yüzümü kavırıyor. Gözlerimin içine bakarak yüz hatlarımı inceliyor ve ağzını tekrar ağzıma yaklaştırıp bir kez daha öpüyor, bu sefer benim arzuladığım kadar uzun ve şiddetli bir öpücükle. Dün hatırladığım kadar tatlı, dudakları sıcak ve sert, ama aynı zamanda acı verecek kadar yumuşak. Dili benim dilimle oynuyor ve ben tamamen büyülenmiş, o narin dokunuşta kendimi kaybediyorum.

Michaela beni ikinci kez öper, ilkinde olduğu kadar derinlemesine. Elleri kesilmiş saçlarımı tarar, Ruthie'nin beni "sert" gösterme çabalarını bozar. Umurumda değil, Michaela'nın dokunuşunu seviyorum. Her okşamaya kendimi bırakmak istiyorum ve beni tekrar öptükten sonra geri çekildiğinde, protesto etmek için boğuk bir ses çıkarırım.

"Bu gece sadece öpüşeceğiz," diyor ve parmağını çenem boyunca gezdiriyor. "Tabii daha fazlasını yapmaya karar vermezsem."

"Evet. Mükemmel. Harika. Daha fazla öpücük lütfen." Ona ihtiyacı olan her şeyi vermekten mutluluk duyarım. Parmak ucu alt dudağımı okşadığında, karşılık olarak onu yalamaya çalışırım. "Bana istediğin her şeyi ver. Hepsini seve seve kabul ederim."

"Yavaş ilerlersek hayal kırıklığına uğramanı istemiyorum."

Nasıl hayal kırıklığına uğrayabilirim ki? Üzerime oturmuş, vücudu benimkine yapışmış durumda. Dudakları yüzümde, dili ağzımda. Bunların hiçbirisi en ufak bir hayal kırıklığı yaratmıyor. "Hayatımda hiç bugün kadar mutlu olmamıştım Michaela. Seni rahat ettiren hızda ilerleyelim."

"Mmm." Bunu düşünür ve yüzünde şakacı bir ifade belirir. "Bu sadece bir testti ve sen onu başarıyla geçtin. Seni zevk için kullanmamın sakıncası olmadığına emin misin? Hiçbir koşul yok mu?"

"Hiçbir şartım yok," diye nefes nefese söylüyorum, onun şehvetli sesi ve yüzündeki sinsi gülümseme beni büyülemiş durumda.

"Hayır, ilişki beklentisi olmadığı anlamında söyledim. Sadece dokunup zevk alacağız." Eli kalbimin üzerine bastırmak için hareket etti. "Daha fazlasına hazır değilim."

"Bana öyle demiştin."

"Biliyorum." Geriye yaslanarak bacaklarımın üzerine oturur ve gözlerimin içine bakabilir. "Sadece ikimizin de nasıl ilerleyeceğimiz konusunda aynı fikirde olduğumuzdan emin olmak istiyorum. Bir hafta ya da bir ay boyunca oyalanıp sonra yollarımızı ayırırsak, senin incinmeni istemem."

O gerçekten anlamıyor, değil mi? "Michaela," diyorum nazikçe. "Ben zaten sana aşığım. Eğer şu anda beni eşin olarak kabul etmek istersen, ömrümün sonuna kadar sana sadık ve mutlu olacağım. Nasıl ayrılırsak ayrılalım, incineceğim. Ama bana verebileceğin her şeyle yetineceğim dediğimde, bunu içtenlikle söylüyorum. Diğerleri gibi, benim hayranlığımdan da bıkacağın dışında başka bir beklentim yok."

İnsan kadın bana alaycı bir bakış atıyor. "Bunu öylece söyleyemezsin. Bu bir meydan okuma gibi geliyor."

"Öyle demek istemedim."

"Biliyorum." Başını sallar. "Sorun değil. Sadece birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkaralım ve bunu olduğundan başka bir şeye dönüştürmeye çalışmayalım, tamam mı? Dokunmak ve zevk almak. Başka bir şey değil."

"Dokunmak ve zevk almak," diye onaylıyorum. "Senin dokunman çok hoşuma gidiyor."

Gülümsemesi genişliyor ve zarif yüz hatlarında bir rahatlama belirliyor. "Tamam, harika. Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

"Aynı fikirde," diye onaylıyorum, ama ne demek istediğini hiç anlamıyorum, çünkü ben bir sandalyeye oturuyorum, kitaba değil.

Yine de doğru cevap bu, çünkü beni tekrar öpüyor ve nefesimi kesiyor. Elleri vücudumda dolaşıyor ve ben sandalyenin kolçaklarını sıkıca tutuyorum, hem ona dokunmak için hem de itaatimle onu memnun etmek için çaresizce.

"Bu oldukça eğlenceli," diyor öpüşmelerin arasında. "Kontrolün bende olmasını seviyorum."

"Kontrolün sende olmasını *seviyorum*." Bu, ne kadar ileri gideceğimizi onun kontrol ettiği anlamına geliyor. Bu, onu bilgimle etkilemek zorunda olmadığım anlamına geliyor. Sadece onun hızını belirlemesine izin vermem ve keyfini çıkarmam gerekiyor.

Michaela sırtıtarak çenemi ısıyor. Eli göğsümden aşağıya doğru kayıyor, daha aşağıya, daha aşağıya, kemerime ulaşana kadar. Daha da aşağıya inip elini penisimin üzerinde gezdirdiğinde nefesimi tutuyorum. Sert ve öfkeli, çok dar pantolonumun içinde enfes bir ıstırap çadırı gibi. "Buna bir bakabilir miyim?"

"Tabii ki." Aramızda kumaş olmadan bana dokunacağı düşüncesiyle dilim dolanıyor.

O benim uyluklarımın üzerine kayıyor ve eli kemerime uzanıyor, otomatik toka düğmesine basarak onu etkinleştiriyor. Kemer vızıldayarak tokaya giriyor ve gevşediği anda tekrar nefes alabiliyorum. Pantolonumun ne kadar sıkı olduğunu fark etmemiştim. Derin bir nefes alıp rahatlıyorum, o benim kıyafetlerimi gevşetirken yüzündeki ifadeyi izliyorum. Benden tiksinecek mi? Benim de bazı büyük uzaylı ırklar gibi yapılı olacağımı mı umuyor? Umarım değildir. Bir a'ani için iyi donanımlıyım... ama yine de bir a'ani'yim.

Pantolonumun fermuarı aşağı kayar ve penisim sınırlarından kurtulur, giysimin V yakasından dışarı çıkar. Gözlerinin büyüdüğünü izlerim. Penisime dokunur ve ben tısladığımda, kumaşımı çekip çıkarır, böylece testislerim dahil tüm uzunluğumu görebilir.

"Peki, şimdi," diye mırıldanır.

Bunun iyi mi kötü mü olduğunu bilmiyorum. Ellerim sandalyenin kolçaklarına sıkıca tutunur. "Beni hayal kırıklığına uğratmadığımı söyle."

Gözleri benimkilere kayar. "Kesinlikle hayal kırıklığına uğratmadın. Boyutun mükemmel ve garip bir şey yok, bunu takdir ediyorum."

G a r i p bir şey mi? Ne beklediğini bilmiyorum ama onu memnun ettiğime sevindim. "Piercing yaptırmamı istersen, yapabilirim..."

"Sessiz ol. Seni olduğun gibi seviyorum. Benim için değişmene gerek yok." Parmakları penisimi kavradı ve hafifçe sıktı. Bu şimdiye kadar yaşadığım en güzel histi ve o anda neredeyse boşalacaktım. Kontrolümü kaybetmemek için vücudumdaki tüm kasları sıktım.

Ama sonra Michaela parmaklarını penisimin başının üzerinde gezdirir. "Sünnetli misin, hmm?"

Omuz silkiyorum. Onun ne olduğunu da bilmiyorum. "İhtiyacın olan bir şey mi?"

"Önemli değil. Sadece merak ettim." Parmağıyla penisimin ortasındaki çukuru gıdıklıyor. "Ne hoşuna gider, söyle bana, Aithar."

"Seni."

Onun boğazından kıkırdaması çok en en lezzetli ses. "Demek istediğim, ne tür dokunuşları seviyorsun?"

Seçim yapmak imkansız olurdu. "Her şey."

Narin kaşlarından biri yukarı kalkar. "Özel bir fantezin var mı?" "Bana dokunman."

Michaela buna gülerek başını sallar. "Seni memnun etmek çok kolay, Aithar."

"Çok kolay." Onun ellerindeyken, başka hiçbir şey istemiyorum.

"Şanslısın ki, bir fikrim var." Penisimin başına hafifçe vurarak omurgamdan bir titreme geçirir ve kucağımdan iner.

İtiraz etmek istiyorum, çünkü beni terk etmesi benim aklımdaki şey değildi. "Nereye gidiyorsun?"

"Bir şey almaya." Omzunun üzerinden bana kötücül bir bakış attı. "Sabırlı ol ve orada kal. Hemen

geri döneceğim."

Öyle mi? İyi. Sabırsızlıkla sandalyede ağırlığımı değiştiriyorum. Biraz huzursuzca kıpırdanıp durduktan sonra, saçma sapan tunikamı çıkarmaya karar veriyorum. Zaten çok dekolte olduğu için pek bir işe yaramıyor ve Michaela'nın vücudumun her yerine dokunabilmesini istiyorum. Tunikayı başımdan çıkarıyorum ve pantolonumu da çıkarmalı mıyım diye düşünüyorum. Bu onun için fazla çıplaklık olabilir, bu yüzden tamamen çıplak kalmak istesem de pantolonumu çıkarmamaya karar veriyorum. Tekrar üstüme oturduğunda onu hissetmek istiyorum.

Michaela bir dakika sonra elinde bir şişeyle tuvaletten geri döner. Şişeyi biraz sallayarak bana bakar. "Losyon hakkında ne düşünüyorsun?"

"Cildim kuru değil."

"Bilmiyorum, sıcak ve kuru bir yerine dokundum. Biraz nemlendirilse iyi olur." Ve eğilip parmağını penisimin alt kısmına sürer.

Penisim tepki olarak seğirir ve şok olmuş bir şekilde nefesimi tutarım. "Penisime losyon mu sürmek istiyorsun?"

"Kayganlaştırıcı iyi gelir. Güven bana."

Öyle olduğunu biliyorum. Duşta kendi penisime yağ sürdüm ve utanç verici bir şekilde boşalana kadar mastürbasyon yaptım, ama Michaela'nın benim için böyle bir şey yapacağını hiç düşünmemiştim. Bu tamamen benim zevkim için olan bir şey gibi görünüyor, onun için değil, ama şikayet etmek istemiyorum. Eğer onun istediği buysa, şikayet etmek istemiyorum. "Bu... sevgililer arasında normal bir şey mi?"

"Tanrım, evet." O, eline bir parça losyon sıkarak gülümser ve şişeyi yere bırakır. Ellerini birbirine sürterek, sakın ve emin hareketlerle losyonu ellerine yayarken, ben büyülenmiş gibi izliyorum. Parmakları uzun ve zarif, benim aletime uzanırken parmaklarının ıslak parıltısı beni büyülüyor. Sonra bana dokunmadan önce tereddüt ediyor. "Boşalmayacaksın, değil mi?"

İnliyorum, çünkü boşalabilirim. "İstemiyorum, ama kendimi tutamayabilirim."

"Bekleyebilirim," diyor tatlı bir sesle ve sadece kaygan ellerini ovuşturup beni izliyor. "Sakinleştğinde bana söyle."

Bu asla olmayabilir. Islak avuç içlerinin birbirine sürtünerek çıkardığı ses, kontrolümü kaybetmeme neden oluyor. Gözlerimi kapatıp kontrollü nefes almaya odaklanıyorum, beş saniye nefes alıp veriyorum. Bunu birkaç kez tekrarladıktan sonra, patlayacakmışım gibi hissetmiyorum ve başımı hafifçe sallıyorum.

"Zavallı Aithar," diye mırıldanıyor, ama sesinden bana hiç sempati duyduğu anlaşılmıyor. Kendinden memnun gibi geliyor. "Senle oynamak çok eğlenceli."

"Öyle mi?" Onun iltifatlarını seviyorum. Onun için bunu eğlenceli hale getirdiğimi seviyorum... bir şekilde. Sadece onun istediğini yapıp oturduğum sandalyeye umutsuzca tutunmak olsa bile. "Birlikte geçirdiğimiz zamanın tadını çıkarmanı istiyorum, çünkü ben çıkarıyorum. Seninle tanışmak başıma gelen en güzel şey."

"Çok tatlısın." Michaela tekrar öne doğru eğiliyor, ama bana dokunmuyor. Eğilip beni hafifçe öpüyor.

Sonra onun sıcak, kaygan elleri benim sikimi kavradı.

Bu his karşısında nefesimi tutuyorum ve kontrolümü kaybetmemek için kendimi zor tutuyorum. Hiçbir şey bu kadar iyi hissettirmemişti. Kendimi okşadığımda bile, onun kaygan elleriyle karşılaştırılmaz. O benim aletimi okşayarak yağladıkça, yoğun bir zevk dalgaları vücudumu kaplıyor. Bundan daha iyi bir şey olabileceğini sanmıyorum...

"Nasıl hissediyorsun?" O, benim sikimi okşarken eğilip çenemi ısırır.

Cevap verebilmem mi gerekiyor? Beynim çalışıyor mu? Çünkü çalışmıyor. Onun dokunuşundan, parmaklarının tenimde kayan lezzetli dokunuşundan başka hiçbir şey düşünemiyorum. Ağzının, benim ağzımı alaycı bir şekilde okşamasından başka. "Ben... ben..."

"İyi hissediyor musun?" diye tekrar soruyor. Nefes nefese kalıyorum.

"Cevap vermen gerekiyor, Aithar," diye fısıldıyor Michaela cildime. Elleri benim aletimi okşarken, ağzı yine benim ağzımın üzerinde kayıyor. "Çünkü bu sadece ilk kısım. İstersen burada durabiliriz, ama ben devam etmek istiyorum."

Oh, *kef*. "Bundan daha *fazlası mı* var?"

Michaela kıkırdar, penisimi hafifçe sıkar ve sonra penisimi okşar. "Bu sadece ısınma, bebeğim."

"Bundan daha iyi olursa ölebilirim," diye itiraf ediyorum. "Bu, en çılgın hayallerimin bile ötesinde. *Sen*, en çılgın hayallerimin bile ötesindesin."

"Bunu söylemen çok tatlı," diye cevaplıyor ve beni tekrar öpüyor. "Şimdi, bundan sonraki kısım çok zor olacak. Ama sen dayanacaksın, çünkü sana ihtiyacım var, tamam mı?"

Sanki başka seçeneğim var mı? O benim bedenimi ve ruhumu ele geçirdi. Bana kendi kolumu kesmemi istese, hemen çiğnemeye başladım. "Başarabilirim."

"Güzel. Tekrar kalkacağım, ama hemen döneceğim." Bana umut dolu bir öpücük daha verir. "Umarım sen de benim kadar eğleniyorsundur."

"O kadar eğleniyorum ki, her şey çabucak bitecek," diye arkasından sesleniyorum ve benim cevabıma yüksek sesle gülmesini çok seviyorum. Kendim olabilmek ve etkilemek istediğim kadına "fazla" gelmekten korkarak hevesimi dizginlemek zorunda olmamak çok güzel. Michaela benim hevesli ve coşkulu olduğumu biliyor ve bundan rahatsız görünmüyor. Aksine, benden bunu bekliyor.

Bu, ona tamamen ve tamamen bağlı olmamın bir nedeni daha.

Bu sefer oturma odasının diğer tarafına geçiyor ve geri döndüğünde, bir an tanıdığım metal bir nesne tutuyor. Hemen anlamalıydım — parmağımı içine sıkıştırdı. Süt hayvanları için kullandığı otomatik sağım makinelerinden biri. İtiraf etmeliyim ki

Onun yoğun ifadesini görünce biraz hayal kırıklığına uğradım. "Yine parmaklarımı sıkıştırmak mı istiyorsun?"

"Parmaklarını değil." Michaela, nesnenin yuvarlak ucunu göğsümde gezdiriyor. "Daha aşağısını düşün."

Oh.

OH.

Kef beni. "Onu... benim sikime mi koymak istiyorsun?"

"Evet. Ona nasıl baktığını gördüm." Ucu ile uyluğumda daireler çiziyor.

"Nasıl... nasıl baktım?" Hatırlayamıyorum, düzgün düşünemiyorum. Sadece parmaklarımı emdiğini, onları çalıştırdığını hatırlıyorum... ve buna tepki olarak testislerim gerildi, penisimin başından bir damla  n sıvı aktı.

"Sanki penisinde nasıl bir his olacağını görmek istemişsin gibi." "Bunu *yapabilir* miyiz?"

"Sadece sen istersen." Gözleri heyecanla parlıyor.

"İster misin?"

"Sadece *sen* istersen."

Süt sağıma makinesiyle penisimin başını hafifçe vuruyor. "Bu çok iyi bir cevap. şanslısın ki istiyorum. Hazır mısınız?"

Böyle bir şeye hazır olup olmadığımı bilmiyorum, ama şu anda çok merak ediyorum. Başımı sallıyorum.

Michaela yan tarafındaki bir düğmeye basar ve sağıma makinesi genişler, kavisli bir panel uzayarak genişliğini artırır. Tekrar kucağıma tırmanır ve bana döner, ikimiz de metal ve plastik kılıfı dikkatlice penisime geçirmesini izleriz. Yeni genişlemeye biraz gevşek kalır, ama Michaela makineyi çalıştırdığında, sağıma makinesi penisime tam oturması için küçülür.

Ve sonra çalışmaya başlar. Penisimi pompalayarak, ahırdaki hayvanlar gibi sağımaya çalışır, emerek ve hareket ederek ve...

Nefesim vücudumdan patlar. Duygular içimde dönüyor ve orgazm sistemimde alevlenirken koltuğun kollarına zar zor tutunabiliyorum.

boğuk bir ses çıkarırım, ama Michaela hemen yanımdadır, dudaklarını açgözlülükle dudaklarıma yapıştırır, bana karşı sallanırken, sağım makinesi penisimi yumuşak, ölçülü, emici hareketlerle çalıştırır.

Boşalıyorum.

Ve tekrar geliyorum.

Neredeyse eminim ki, kısa aralıklarla üçüncü kez geliyorum. Ve tüm bu süre boyunca Michaela tam orada, yüzümü avuçlayıp göğsüme dokunuyor ve bunu ne kadar sevdiğini, beni ne kadar seksi bulduğunu söylüyor. Süt sağma makinesini kapatıp penisimi çıkardığında, kucağımda bir su birikintisi var ve ben sersemlemiş durumdayım, görüşüm kararmış. Derin, emici nefesler alıyorum, tamamen bitkinim... ve hiç bu kadar iyi hissetmemiştim.

Michaela oturur ve başımı göğüslerine doğru çeker. "Harikaydın, Aithar. Benimle oynamama izin verdiğin için teşekkür ederim."

"Şimdi... sana dokunabilir miyim?" diye soruyorum, ciğerlerim hırıldıyor. Gücü nereden bulacağımı bilmiyorum. Sadece onu memnun etmenin bir şekilde evrende en çok ihtiyacım olan şeylerden biri haline geldiğini biliyorum. Michaela bana bu kadar zevk verebiliyorsa, ben de ona karşılık vermek istiyorum.

Ama o sadece yanağımı okşayıp hafifçe dokunuyor. "Bugün olmaz, bebeğim. Hazır değilim."

"Muhtemelen en iyisi bu," diye kabul ediyorum. "Bundan sonra hareket etmekte zorlanırım herhalde."

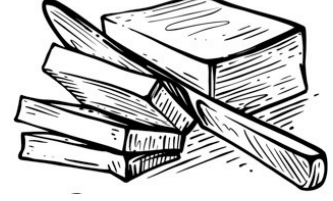
O gülerek ellerini saçlarımin arasında gezdiriyor. "Ama eğlenceliydi, değil mi?"

Benim çıkardığım ses, kahkaha mı yoksa inilti mi olduğu belli olmayan boğuk bir ses. "Böyle eğlenmeye devam edersem, sanırım bu beni öldürecek."

Nefes almaya çalışırken bana yaptığı okşamalar kadar tatlı bir kahkaha atıyor. "Yarın da gelir misin, Aithar? Aynı saatte?"

Bugünden sonra hiçbir şey beni ondan uzak tutamaz.

BÖLÜM YEDİ

BİR AY SONRA

MICHAELA

AITHAR yanımdaki yatağa kendini atar ve inler. Kendi kendime gülümserim, yan dönerek onun kendine gelmesini izlerim. Her boşaldığında, sanki tüm varlığı parçalara ayrılacakmış gibi davranır. Her şey çok dramatik ve sevimli, onu ve yüzündeki hayranlık dolu ifadeyi izlemeyi çok seviyorum. Elini alnına sürer ve bana döner, yüzünde hayranlık dolu bir ifadeyle. "Sen harikasın."

"Evet, ben oldukça harikayım."

"Harika kelimesi bile bunu tarif etmeye yetmez." Eli göğsüne, kalbinin üzerindeki dövmelerin üzerine kayıyor. "Sen en cömert kadınsın. Ve asla kendin için bir şey istemezsin. Gerçekten, bunu anlamıyorum."

Omuz silkiyorum.

Aslında, ben de bunu anladığımı sanmıyorum. Tanıştığımızdan beri, yani çıkmaya başladığımızdan beri, Aithar her gün bana geliyor. Ve her gün, ben de

Kontrolü elinde tutan kişi. Her gün, ne zaman, nerede ve ne kadar süre öpüşeceğimizi belirleyen kişi benim. Dokunan kişi benim. Zevk veren benim. Ben de bundan zevk alıyorum. Aithar'ın dokunuşlarına verdiği tatlı ve samimi tepkileri seviyorum. Onu orgazma ulaştırdığımda hayran kalmasını seviyorum. Onun sikini emdiğimde ya da onu çıldırtan testislerinin altındaki noktayı gıdıkladığımda benim adımı haykırmasını seviyorum. Kısacası, ona elimden gelen her şeyi veriyorum ve kendime aldığım tek şey öpücükler... ve kontrol.

Ama ah, o kontrolü seviyorum.

Geçmişte ilişkilerim eşitlik temelindeydi, partnerim de benim kadar veriyordu. Ancak Aithar ile birlikteyken, kontrolümü ona bırakıp onun yönetmesine izin verme düşüncesi bile beni paniğe sürüklüyor. Sonunda onu yatağa bağlıp stratejik öpücükler bırakıyorum, ta ki o da bana ne zaman sıra geldiğini sormayı unutana kadar.

Bir aydır eğleniyorum ve düşündüğümde daha fazla keyif alıyorum. Birkaç öpüşme ve yoğun okşama seansından sonra Aithar'ı görmekten sıkılacağımı düşünmüştüm. Kendimi bir kez daha izolasyona kapatıp, sadece süt çiftliğime odaklanarak kız kardeşimi geri almak için para biriktirecektim. Ancak günler geçiyor ve kendime bu sefer, bu sefer, ertesi gün Aithar'ı tekrar davet etmeyeceğimi söylüyorum.

Her seferinde öpüşerek ayrılıyoruz ve ben ertesi gün tekrar gelmesini istiyorum, o da heyecanla kabul ediyor. Onun da geri gelmek istemesi beni çok mutlu ediyor.

Şehirdeki arkadaşlarını ziyaret etmeliyim. Rafaela'yı sormalıyım. İlişkimizi ilerletmeliyim.

Ama ben... yapmıyorum.

İlişkimiz durdu ve bunun benim hatam olduğunu biliyorum. Kendime küçük bir mutluluk yakaladım ve bundan vazgeçmek zor. Henüz bir şeyleri değiştirmek istediğimden emin değilim. Her şey yolunda giderken neden ortalığı karıştırayım ki? Sırt üstü yatıp geriniyorum

kendimden memnunum. "Aromalı tereyağı gerçekten çok iyi gidiyor, biliyor musun? Her seferinde hemen satılıyor."

Aithar bana uzanır, ama ben onun elini tutar ve parmaklarımızı birbirine dolarım. Bu, küçük de olsa, durumu kontrol altında tutmamın başka bir yoludur. "İşinde harika bir iş çıkarıyorsun. Üretim nasıl gidiyor?"

"Geride. Muhtemelen şu anda ahırda olmalı ve yeni bir parti tereyağı yapmaya başlamalıyım." Ama yataktan kalkmıyorum. Sadece birbirine dolanmış ellerimizi ağzıma götürüp parmak eklemlerini öpüyorum.

"Daha sık gelip yardım edebilirim. Ya da belki arkadaşlarımdan biri..."

"Hayır." Başkalarına yardım etmeyi ya da benim üretimimi talebe yetiştirmek için yardım etmeyi teklif etmesi ilk kez olmuyor. "Bu benim işim ve kapıdan çıkan her şeyin benim yarattığım bir şey olmasını istiyorum."

O tartışmaz. Bu, benim için önemli olduğunu ona söylediğim bir şeydi — işimin kontrolünü elimde tutmak. En son istediğim şey, standartların altında bir ürünün piyasaya çıkması ve müşterilerimi kaybetmem. Kimse benim işimi benim kadar önemsemiyor, bu yüzden her şeyi kendim halletmek istiyorum. "Sadece sabırlı olmaları gerekecek," diye düşünür. "İnsanlar için bunun normal bir şey olmadığını öğreniyorum. Ne istiyorlarsa onu istiyorlar ve hemen istiyorlar."

"Biraz daha beklemek zorunda kalırlarsa daha çok takdir edeceklerdir," diye katılıyorum. Doğrusu, ürettiğim miktarın üç katını satabilirim, ama işlerin kontrolümden çıkmasından korkuyorum.

Dönüp bana bakar, yüzünde sadık bir ifade vardır. Aithar her gün, hiç aksatmadan, sanki ayın etrafında dönüyormuşum gibi beni izler. Sanki ben dünyanın en mükemmel, en güzel, en zeki kadınıymışım gibi davranır. Bundan bıkaçağımı sanmıştım ama... hayranlık görmekten nasıl bıkılır ki? Bu imkansız.

"Yarın akşam yemeği için şehre gelmek ister misin? Birkaçımız kantinde bir araya gelip menüyü deneyeceğiz." Ben onun parmak eklemlerini ısırırken, o da parmaklarını benimkine sşrtüyor. "Diğerleri sevgililerini getirecek, bu yüzden ne sen ne de ben sohbetin odak noktası olmayacağız. Artık kimse senin benim kız arkadaşım gibi davrandığını düşünmüyor."

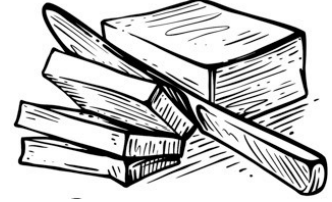
"Davetin için teşekkürler, ama sanırım işe odaklanacağım."

"Mm." Aithar reddetmeme şaşırmadı. Beni her davet ettiğinde, bir nedenden dolayı reddediyorum. "Peki, fikrini değiştirirsen..."

"Kesinlikle haber veririm." Onun bileğini çevirip, oradaki yumuşak ete bir öpücük konduruyorum. "O zaman sonra bana gelir misin?"

Bana attığı ateşli bakış ayak parmaklarımı kıvırıyor. "Her zaman."

BÖLÜM SEKİZ

AITHAR

"MİCHAELA YOK MU?" Erzah, tavada makarna ve sebzeleri karıştırırken sorar. Ruthie'nin "kızartma" dediği yeni bir yemek deniyor.

Kantin mutfağının tezgahına yaslanarak, son bir ayda ne kadar çok şey yapıldığını hayranlıkla izliyorum. Kantinayı faaliyete geçirmek için sınırlı bir bütçemiz olduğunu düşünürsek – kimse Lord Straik'ten kredi istemek istemiyor, çünkü annesinin faaliyetleri nedeniyle banka hesapları Homeworld hükümeti tarafından izleniyor – elimizdeki imkanlarla iyi bir iş çıkardık. Erzah'ın kullandığı ocak, Haal Ui'de kapanan bir kantinden alınma. Fırın ve derin dondurucu, Jerrok'tan satın aldığımız onarılmış ürünler. Mobilyalar, bar ve dekorasyon, ya çöp toplama sırasında bulduğumuz ya da Ruthie, Ruth veya Ruth-Ann'in diğerlerine evlerini hatırlatmak için buldukları fikirler. Hatta ön tarafta, bir zamanlar sevgilim olan Melody'nin hediyesi olan "rüzgar çanı" adında, tınlayan bir çöp parçası bile var.

Her şey bir araya geldi ve Erzah, yarattığı şeyden daha fazla gurur duyamazdı. Onun adına gurur duyuyorum, çünkü bunun için ne kadar çok çalıştığını ve ne kadar çok emek harcadığını biliyorum. Bu bana, kendi emeği ve azmiyle başarılı bir tereyağı işi kuran Michaela'yı çok hatırlatıyor.

"Michaela meşgul," diyorum Erzah'a. "Tabii ki hayal kırıklığına uğradım, çünkü onun benim arkadaşlarımla arkadaş olmasını isterdim, ama onu anlıyorum. Yerine getirmesi gereken çok sayıda siparişi var ve onlara odaklanmak istiyor.

"Yine de seninle vakit geçirmek için bir gün izin alabilir." Tavada makarnayı ve sebzeleri ustaca karıştırıyor ve ben bu beceriyi ne zaman edindiğini merak ediyorum.

"İşimiz bittikten sonra ona katılacağım."

Bana anlamlı bir bakış atıyor. "Seks için mi?" Gülümsüyorum. "Her zaman."

Erzah başını sallar. "Sen çok şanslısın."

"Biliyorum."

"Öyle bir kadınla tanışmam lazım. Benim bedenimi arzulayan ve başka hiçbir şey istemeyen bir kadın."

Onun sözleri beni kaşlarını çatmaya itti. Dikkatim dağıldı, mutfığa ve onun hazırladığı buharlı yemeklere baktım. Michaela benden bedenimden başka bir şey istemiyor mu? Benimle çıkmak istemesinin tek nedeninin bir ödül avcısının iletişim bilgilerini almak olduğunu söylemişti.

Ama... hala sormadı.

Bunun yerine, her gece bir araya geliyoruz. Uzun uzun öpüşüyoruz. O benim bedenimi tatmin ediyor. Doymuş bir şekilde (en azından ben doymuşum) yatağına uzanıp saatlerce konuşuyoruz. Bazen birbirimize daha fazla dokunuyoruz, bazen ona yemek yapıyorum, ama o akşamlar her günün en önemli anları. Onunla geçirebileceğim saatler için yaşıyorum. Sürekli onun yanında olmaktan başka bir şey istemiyorum.

Ama o benden bedenimden başka bir şey istemiyor. O da çok fazla talep etmiyor. Beni asla

beni kullanarak kendini tatmin etmiyor. Beni öpüyor ve okşuyor, ama orgazm olmaya gelince, hepsi benim.

"O karmaşık bir kadın," diye Erzah'a itiraf ediyorum.

Erzah bana bir bakış atar, sonra yemeği tekrar çevirir. "Öyle mi?"

"O, kendi deyimiyle 'eğlenmek' için bana ihtiyaç duyuyor. Ama ben onun benden daha fazlasını istemesini istiyorum. Kalbim ona ait, ama o benden hiçbir şey istemiyor. Bu benim için zor, çünkü ona her şeyi vermek istiyorum."

"Ne istediğini biliyor musun?"

"Biliyorum."

Yemeği son bir kez karıştırıp bir kaseye boşaltıyor. "O zaman ona istediğini ver. Belki de sormaya korkuyordur."

Bunun doğruluğunu fark edince gözlerim fal taşı gibi açıldı. Daha önce, Michaela herkesle tanıştığımızda ödül avcısı hakkında soru sormayı reddetmişti, çünkü diğerlerinin beni bilgi için kullandığını söyleyerek benimle dalga geçmelerini istemiyordu. Beni koruyordu. Şimdi de beni koruyor mu? Bu yüzden mi sormuyor? Beni önemseydiği ve şimdi bile beni korumak istediği için mi?

Mutluluktan erimek istiyorum. O kadar harika bir kadın ki. O istemese bile bunu onun için yapardım. Michaela'nın ne kadar mutlu olacağını düşünüyorum ve bana vereceği tüm dokunuşları ve neşeli öpücükleri hayal ediyorum.

"Sen bir dahisin, Erzah."

"Öyle miyim?" Az önce tabağa koyduğu yemeğe eğilip bakıyor. "Sence bu dağınıklık gerçekten iştah açıcı mı?"

"Michaela'yı kastettim."

"Oh."

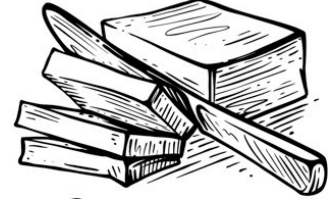
İkimiz de tavada kızartılmış sebzeleri ve erişmeleri inceliyoruz. Erzah onları kızartırken kırılmışlar ve şimdi sebzelerin arasına çıtır çıtır erişte parçaları karışmış. Her şey felaket gibi görünüyor.

"Denemek ister misin?" diye sordu Erzah.

"Belki... Ruthie'ye denettirelim," diyorum. "Ya da Dopekh'e. O her şeyi yer."

Bana gelince, bu akşam yemeğinden önce birkaç iletişim kurmam gerekiyor. Zebah'a bir mesaj bırakacağım ve bu günlerde insanları bulmak için ne kadar ücret istediğini öğreneceğim.

BÖLÜM DOKUZ

MICHAELA

Pazartesi günü her zamanki teslimatımı yapmak için limana gittiğimde, hoş olmayan bir sürprizle karşılaştım.

Soğutucu dolapta tanıdık olmayan bir şişe vardı ve içinde süt var gibi görünüyordu. Üzerindeki etiket benim küçük UFO'm değil, dönen bir TF idi. Şişeyi elime alıp kapağını kokladım, ama şişeden hiçbir koku gelmiyordu. Sinirlenerek, Skritch getirdiğim tereyağı kutularını sayarken, şişeyi tezgaha götürdüm.

"Bu ne lan?" diye soruyorum, sütü işaret ederek.

Kuş gibi görünen dükkan sahibi önce şişeye, sonra bana bakar. "Süt ürünü. Süt. İstiyor musun?" diye bağırır.

"Hayır, istemiyorum!" Soğukkanlılığımı korumak için tüm gücümü kullanıyorum. "*Benden* satın alacağını sanıyordum."

"Senden tereyağı ve yağsız süt alıyorum. Hiç satmak için normal süt. O yapıyor." Elini uzatıp benden süt şişesini aldı. "Bana stokunu getirmeye başladı. Bu iyi bir şey, çünkü senin ürünün çok çabuk bitiyor, alternatif bir ürün olması iyi olacak."

Ne yapacağımı bilmiyorum. Sinir krizi geçirmek, avazım çıktığı kadar bağlamak ve odadaki tüm şişeleri kırmak istiyorum. Ama bunu yapamam. Pislik gibi davranırsam, Skritch'in diğer süt ürünleri satıcılarına gidip siparişlerimi yerine getirmelerini sağlamasını engelleyemem. Perakendeciye nazik davranmalıyım. Bu, iş hayatının birinci kuralıdır.

Ama süt ürünleri pazarını tekelinde tutan benim olmam gerekiyordu. Bu fikir ilk olarak benden çıkmıştı. İnsanlar sürekli benim tereyağımdan yeterince alamadıklarından şikayet ediyorlar... Ya o da bunu satmaya karar verirse? Ya tüm müşterilerimi kaparsa? Ya diğerleri de süt ürünleri üretmeye başlarsa ve benim için para kalmazsa?

Ya ödül avcısı tutacak param kalmazsa?

Durumun kontrolü elimden kayıyor. Ciğerlerim sıkışıyor. Gözlerim yanıyor. İhtiyacım var... İhtiyacım var...

Aithar'a ihtiyacım var.

Onun tatlı gülümsemesi ve teninin kokusu aklıma geldiğinde içimi sıcak bir özlem kaplıyor. "Çabuk siparişimi kontrol et," diyorum ve sıkı sıkı yumruklarımı saklamak için kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum. Aithar beni öpecek ve beni sakinleştirecek. İzin versem, kollarıyla beni sarabilir ve bana sıkıca sarılabilir. Beni kucaklayabilir.

Tanrım, onun kucaklamasına çok ihtiyacım var.

Teslimatım tamamlandı ve kendime güvenemediğim için kredi kartı makbuzumu alıp mağazadan çıkıyorum. Normalde biraz dolaşır, diğer yerel ürünlere bakıp birkaç şey satın alırdım. Ama hepsi bekleyebilir. Doğruca hava kızığıma gidip onu havalandırıyorum, sonra ahırım görünene kadar gökyüzünde süzülüyorum. Kızığı ön bahçeye indirip ön kapıya bakıyorum.

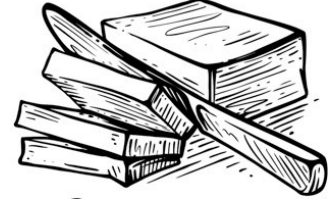
Aithar'ın gelmesi için henüz çok erken. Şu anda yeni bir parti tereyağı yapmaya başlamam gerekiyor. Aithar her gün gelip bana yardım etmeyi teklif etti, ama ben her seferinde reddettim. Durumu kontrol altında tutmak istediğimi söyledim.

Ŗu anda kendimi çok, çok kontrolsüz hissediyorum.

alışmak yerine içeri giriyorum. Birisi benim inşa ettiğim her şeyi alacaksa çalışmanın ne anlamı var ki? Hevesim kaçmış bir şekilde küçük evime bakınıyorum, ama hiçbir şey beni rahatlatmıyor. Yatağa doğru sendeleyerek gidip battaniyenin altına kıvrılıyorum ve ağlamamaya çalışıyorum. Ağlamak hiçbir şeyi düzeltmez.

Her şeyin etrafımda çökmesini bekliyordum ve sonunda öyle olmuş gibi görünüyor.

BÖLÜM ON

AITHAR

MICHAELA'NIN KIZAKLARI GARİP BİR ŞEKİLDE evinin önüne park edilmiş.

eve vardığımda. Normalde onu çimlerin üzerinde aynı belirli bir noktaya koyar ve çizgilerin arasında kalmasına dikkat eder. Ancak bugün, yerinden çıkmış durumda. Elimde yemek artıklarıyla ona doğru ilerlerim ve içini gözetlerim. En azından her şey normal görünüyor. Ahıra doğru yöneldim, çünkü bu saatlerde sevgili Michaela'm çalışıyor olur. Mümkün olduğunca erken gelmeye çalışırım, çünkü işin ortasında yakalarsam, genellikle bana biraz yardım etmeme izin verir. O kadar çok çalışıyor ki, kendini yoracağından endişeleniyorum. Her şeyi kontrol etme ihtiyacını anlıyorum, ama keşke yükünün bir kısmını bana verseydi.

Şaşırtıcı bir şekilde, o ahırda değil. Normalde bu saatlerde tereyağı çalkalayıp yıkıyor olurdu. Bir tereyağı çalkalayıcısına yaklaşıyorum ve içinde hiçbir şey yok. Etrafa bakıyorum, Michaela'nın bu öğleden sonra burada olduğuna dair hiçbir iz görmüyorum. Yalıtımlı süt tankı dolu görünüyor ve besleme paneli inceleme için yanıp sönüyor. Ekranı yaklaşıyorum, birkaç düğmeye basarak günün son yemini veriyorum

yemi serbest bırakmak için birkaç düğmeye basıp ahırın çevresini kontrol ettim. Michaela'dan hiçbir iz yoktu ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Çalışmıyorsa nerede olabilir?

İçeri koşarak girerim, kalan yemekleri tezgahın üzerine fırlatırcasına bırakırım. "Michaela? Burada mısın?"

"Aithar?" Titrek sesi yatak odasından geliyor.

Oh kef, hasta mı? Kendini mi yaraladı? Kasını mı incitti? Ağzım kuruyarak yanına koşuyorum. Yatakta, battaniyeyi omuzlarına sıkıca çekmiş. Yan yatmış, yüzünde kederli bir ifade var ve bu benim kalbimi burkuyor. "Ne oldu söyle bana, canım. Ne yapabilirim söyle."

"Kasabada biri süt satıyor. Bir süt çiftliği açmışlar." Sesi yumuşak. Yenilmiş. Oturur ve yüzündeki ifade, sesindeki hüznü yansıtıyor.

Michaela'yı yeterince iyi tanıyorum, bunun onu ne kadar rahatsız ettiğini anlayabiliyorum. Yatağın onun tarafına geçip yanına oturuyorum. "Ve onlarla rekabet edemeyeceğinden mi endişeleniyorsun?"

"Süt ürünleri benim fikrimdi, lanet olsun. Ya tereyağı yapmaya başlarsa? Yağsız süt? Ya herkes benim süt ürünlerim yerine bu yabancının süt ürünlerini satın alırsa? Ya artık para kazanamazsam?" Kollarını boynuma doladı ve yüzünü boğazıma gömdü.

Bana uzanıp, teselli için beni kucaklamasına şaşıyorum. Geçmişteki temaslarımızda, kontrolü elinde tutan, kendine güvenen hep oydu. Ve daha önce hiç teselliye ihtiyacı olmamıştı. Saçlarını okşadıktan sonra onu kendime daha yakın çekiyorum. "Bana her şeyi anlat."

O, sulu ve kederli bir sesle burnunu çekiyor ve sonra bana gününü anlatıyor. Mağazada süt şişesini bulduğunda nasıl paniğe kapıldığını anlatıyor. Bana o kadar da kötü gelmiyor, ama onun çılgınca tepkisini anlayabiliyorum. Son birkaç yıldır, ihtiyaç duyulan ve talep gören bir iş kurmak için uğraşmış ve mümkün olduğunca çok kredi kazanmaya çalışmış. Şimdi ise bir rakip onun tekeli tehdit ediyor. Bunu anlayabiliyorum.

Ruthie'nin iletişim öğreneceğini öğrendiğimde ben de aynı paniği hissetmiştim. Geçmişiniz belirsiz olduğunda, pozisyonunuz için her zaman endişelenirsiniz.

Kolunu okşayıp onu teselli eden sözler fısıldıyorum, onu yargılamadan içini dökmesine izin veriyorum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyor bir ara, yine burnunu çekerek.

"Peki, bir düşünelim," diyorum, sırtını okşayarak. "Onun işini sabote edelim mi? Sen söyle, ben de ahırını yakayım."

"Ne? Hayır!" Michaela şok olmuş bir şekilde benden uzaklaşır. "Ciddi misin?"

Bunu düşünürüm, sonra başımı sallarım. "Tabii ki. Eğer onun geçim kaynağını yok etmemi istersen, yaparım. O benim için hiçbir şey, sen ise her şeysin. Sen söyle, ben yapayım."

Gözleri fal taşı gibi açılır. Konuşacakmış gibi dudaklarını aralar, sonra yavaşça başını sallar. "Bunu istemiyorum, ama... benim için bunu sorgusuz sualsiz yapacağın için garip bir şekilde gururum okşandı."

"Sen benim her şeyimsin," diye onu teselli ediyorum ve onu kendime çekip hızlıca öpüyorum. Dudakları bir an benim dudaklarımın üzerinde kalıyor, gözleri benimkileri arıyor ve bir kez daha bana yaslanıyor. Onu kollarımın arasına alıyorum, bu sayede ona sarılabilmeyi ve ona rahatlık verebilmeyi seviyorum. "Yani ahır yakmak yok."

"Hayır. Asla."

"O zaman onu tehdit edelim mi? Çiftliğine gidip süt ürünleri yapmamasını talep edelim mi?"

"Hayır, tabii ki hayır. O istediğini yapmakta özgür." Michaela derin bir nefes alır. "Ve benim yaptığım şeyi yaparak para kazanmakta özgür. Buna karşı bir kural yok. Sadece panik yapıyorum ve kötü bir gün geçiriyorum."

"Çünkü bu iş hep *senin* işindi," derim nazikçe, başparmağımla omzunu okşayarak. "Anlıyorum."

Belki onunla konuşup, birbirinizin işine karışmamak için bir anlaşma yapabilirsiniz? O farklı bir tür süt üretiyorsa, siz kendi ürünlerinize sadık kalın ve ikiniz de birbirinizin işine karışmayın."

Parmakları karnımda oynuyor ve uzun bir süre sessiz kalıyor. "Bu, olayları inanılmaz derecede rasyonel ve sakin bir şekilde görmek, Aithar. Şimdi konuşurken, o kadar sinirlenip bağırması olduğum için utanıyorum. Herkesin çiftliğini istediği gibi işletme hakkı olduğunu kalbimin derinliklerinde biliyorum. Onun süt çiftliği kurup süt satamayacağına dair bir kural yok. Ya da tereyağı satamayacağına dair. Benim tekelim yok. Lanet olsun, aldığım siparişleri bile yetiştiremiyorum. Sadece..."

"Kendini tehdit altında hissettin."

Derin bir nefes alır. "Aynen öyle."

"Anlıyorum." Kalın, kıvrıcık saçlarının üstüne, başına bir öpücük konduruyorum. "Ama burada kurduğun şeyi kaybetmeyeceksin. Tereyağı üretimini artırmak için yardım istiyorsan, seve seve yardımcı olurum. Ancak daha fazla çalışmak her zaman çözüm değildir."

"Ben sadece..." Michaela derin bir nefes alır ve parmakları karnımda seğirir. "Geçen ay iyi bir yerde olduğumu hissettim. Orada kalmak istedim. Ve işlerin değişmesinden korkuyorum."

"Çünkü kız kardeşini kurtarmak için para biriktiriyorsun." Bu bir tahmin, ama iyi bir tahmin. Başından beri hedefi buydu, değil mi? "Ve sonunda onu kurtarmak için yeterli paran olmayacağından endişeleniyorsun. Korkunu anlıyorum. Tanıdığım ödül avcılarıyla iletişime geçip, bir insan köleyi bulmak için ne kadar ücret talep edeceklerini sormamı ister misin?"

Michaela uzun bir süre sessiz kalır. "Henüz değil."

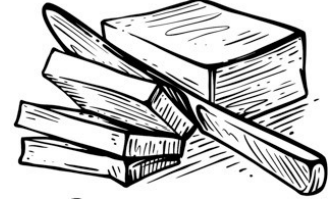
Onu daha sıkı sararım. Ne kadar cömert bir kadın. Bütün bunlardan sonra hala beni koruduğunu düşünmek. Gerçekten, bu kadar özverili birini hak etmiyorum. "O zaman unutana kadar seni öpmem mi?"

Tereddüt eder. "Bu gece sadece... konuşabilir miyiz? Daha fazlası için havamda olduğumu sanmıyorum."

"Tabii ki." Kolayca kabul ediyorum ama aynı zamanda endişeleniyorum. Ya artık beni seks için kullanmak istemiyorsa? Ya benden bıktıysa?

Zebah veya Bethiah ile konuşup fiyatlarını öğrenmem gerekiyor. Michaela'ya beni yanında tutacak kadar sevmesi için bir neden vermem gerekiyor.

BÖLÜM ONBİR

MICHAELA

ÖFKEMİN ARDINDAN, kendimi aptal hissediyorum. Neden başka kimsenin süt çiftliği kurmayacağını düşündüm ki? Neden bu kadar önemsiyorum? Dünya büyük bir gezegen ve eminim hepimiz için yeterli yer var. Aithar'ın süt işini yürüten kadınla konuşma önerisi mantıklı. Eminim ikimizin de para kazanacağı, karşılıklı olarak faydalı bir çözüm bulabiliriz.

Aithar.

O kadar tatlı ve düşünceli ki, onu evimdeki yemekleri özlediğimden daha fazla özlüyorum. Bu sabah yatakta dönüp ona uzandım ve orada olmadığını görünce hayal kırıklığına uğradım. Mesele şu ki, o hiç benimle kalmadı. Ben hiç sormadım, o da hiç ısrar etmedi. Bana hızı benim belirlememi söyleyeceğini söylediğinde, bunu gerçekten kastetmişti. Benden verebileceğimden fazlasını hiç istemedi. Destekleyici ve hevesliydi ve tüm sınırları benim belirlememe izin verdi.

Ama dün farklıydı. Dün, onu kollarımın uzanabileceği mesafede tutmadım. Dün, o beni ağlamama izin vermedi.

Omzunda biriken hayal kırıklıklarını, benim tepkimi yargılamadan dinledi. Ya da daha doğrusu, *aşırı tepkimi*. Saatlerce bana sarıldı, beni sakinleştirdi, çay ve akşam yemeği hazırladı. Durumu konuştuk ve hiçbir zaman tepkim yüzünden kendimi gülünç hissettirmedi.

Ve bu... gerçekten çok hoştu. Birlikte zaman geçirebilmemiz ve bunun seksle ilgili olması gerekmemesi hoşuma gidiyor. Ya da tereyağıyla. Sadece birbirimize yakın olmamızla ilgili olabilir. Konuşmamızla ilgili olabilir.

O kadar uzun zamandır böyle bir şey istememiştim ki, şimdi istemem beni biraz korkutuyor. Geçen ay boyunca Aithar'ı seks için kullandığımı şaka olarak söylemedim mi? Ve şimdi her türlü korkutucu duyguyu yaşayan benim. Ama işler olduğu gibi devam ettiği sürece, sanırım sorun olmayacak.

Olduğumuz gibi devam edebiliriz ve ben de oldukça memnun olurum.

O akşam Aithar geldiğinde, ona kendinden emin bir gülümseme ve bir öpücükle karşıladım. "Dün gece için özür dilerim. Kendimde değildim. Bugün daha iyiyim."

"Sonuçta ahırını yakacak mıyız? Bana ahır yakıcı bir tip gibi geliyorsun." Bana getirdiği yiyecek kabını yere koyarken, sözlerinin etkisini hafifletmek için sırıtıyor. "Fikrini değiştirdiysen yargılamayacağım. Sadece hava kızıağına hangi yanıcı maddeleri getirmem gerektiğini söyle."

"Ahır yakmak yok," diyorum ve alaycı tavrına karşılık olarak sevimli burnuna dokunuyorum. "Tavsiyeni dinleyeceğim ve onunla konuşacağım. Yarın ya da ertesi gün."

Az önce geldiği kapıyı işaret etti. "Bu gece gidebiliriz..."

"Hayır," diyorum, belki biraz fazla sertçe. "Ben yaparım. Önce ne söyleyeceğimi ve nasıl yaklaşacağımı düşünmek istiyorum."

Aithar başını sallar ve tezgaha yaslanarak beni inceler. "Nasıl devam etmek istersen. Her zaman senin tarafında olduğumu biliyorsun."

"Biliyorum. Sadece bu durumu zihinsel olarak nasıl ele alacağımı anlamaya çalışıyorum, hepsi bu. Devam etmeden önce bu konuda net olmak istiyorum." Yanına yaklaşıp kolunu okşayarak ona bakıyorum. Hayatımın bu kısmının değişebileceği gerçeğini kabullenmem gerektiği için oyalanıyorum, ama bunu bilmesine gerek yok. İşte bu kısım benim için zor olan kısım. "Ben hallederim. Her şey yoluna girecek."

"Seni güldürecek bir şeyim var." "Öyle mi?"

"Bir haberim var. Büyük bir haber."

Ses tonunda beni endişelendiren bir şey var. "Ne tür büyük bir haber?"

"Bir ödül avcısıyla iletişime geçtim. Zebah ile konuştum. Üssü Three Nebulas İstasyonu ve çok yoğun bir merkez. Normalde ondan bizi başka biriyle iletişime geçirmesini isterdim, ama Zebah iş aralarında olduğunu ve bu işi alabileceğini söyledi. Kız kardeşini arayacak. Sen sadece söyle."

Şok içinde ona bakıyorum.

Mutlu değilim. İhanete uğramış hissediyorum. "Henüz değil dedim."

Hazır değilim. Daha fazla paraya ihtiyacım var. İşimi sağlam bir temele oturtmam ve sallantıda bırakmamam gerekiyor. Evimi düzeltmem lazım. Onun için bir oda hazırlamam lazım. Onu kaçırın adama benzeyen biriyle oyalanmamam lazım...

Aithar'ın gülümsemesi hafifçe titrer ve benim sert tepkimin onun duygularını incittiğini anlayabilirim. "Arkadaşlarımdan alaylarından beni koruduğunu biliyorum, ama artık buna gerek olmadığını sana temin ederim. İyiliğin, kız kardeşini kurtarmandan alıkoymamalı."

Hâlâ onu koruduğumu düşünüyor.

Bu, benim işleri erteleyen büyük bir pislik olduğum anlamına gelmez. Onun masum tepkisi beni daha da kötü hissettiriyor. Yani

Çok daha kötü. Çünkü ben bir canavarım, değil mi? Geçen ay herhangi bir zamanda bir ödül avcısıyla iletişime geçip ona neye ihtiyacım olduğunu söyleyebilirdim. Aithar bana yardım ederdi. Bunun yerine, sanki dünyadaki hiçbir şey umurumda değilmiş gibi bir uzaylı adamla oynayıp tereyağı yapıyordum. Onu aramaya başlayabileceğimiz bir ay geçti. Onun inisiyatif almasına sevinmem gerekirdi.

Bunun yerine, öylesine kızgınım ki çılgılık atabilirim. Aithar'ın yüzü düşer. "Mutlu değilsin."

"Hazır olduğumda sana haber vereceğimi söylemiştim," diyorum, sesim gergin. Kaslarımın gerildiğini hissediyorum ve kollarımı göğüslerimin altında kavuşturuyorum, vücudumun her yeri öfke ve hayal kırıklığıyla titriyor. "Seni koruyan ben değildim."

O irkildi. "Anlıyorum. Durumu yanlış yorumlamışım."

"Sen yaptın. İşleri aceleye getirmeden önce bana sormalıydın. Sence şu anda kız kardeşimi kurtarabilir miyim?" Küçük evimi çılgınca işaret ediyorum. "Nerede kalacak? Dolapta mı? Nerede uyuyacak? Kilerde mi? Evim hazır değil. Ve biraz birikim yapmam lazım! Biraz param var, ama onu kurtarmak için hepsini harcarsam ne olacak? Ya diğer çiftçi işimi devralırsa ve ikimizi besleyemezsem? O zaman ne olacak?"

Sessiz kalıyor.

Gözlerindeki anlayışlı bakış beni rahatsız ediyor. "Ve biz de bir sorunuz. Sen ve ben." Aramızda çılgınca el kol hareketleri yapıyorum. "Kız kardeşim, onu kaçıran adama benzeyen bir adamla oynadığımı için mutlu olacak mı sence? Seni sadece seks için kullandığımı anlayacak mı sence? Yoksa o da benim onu aldattığımı düşünecek mi sence?"

Ciğerlerim şişiyor ve çılgılık atmıyorum, ama yine de nefesim kesiliyor ve panik yapıyorum. Sanki her şey etrafımda çöküyor gibi.

Aithar beni izliyor ve nazıkçe diyor ki, "Bence yanlış şeyler için endişeleniyorsun, canım. Evin küçük olabilir

küçük olabilir, ama bence kız kardeşin köle olmaktansa burada olmayı tercih eder."

O haklı. Elbette haklı. Güvenli bir yerde yerde yatmak, köle olmaktan çok daha iyidir. Bana kötü davrandığım için bağırmasını istiyorum. Bana acımasız davrandığımı veya onu yanlış anladığımı söylemesini istiyorum. Bunun yerine, bana en anlayışlı bakışını atıyor. Sanki beni tamamen anlıyormuş gibi. Sanki ben mantıksız davranmıyormuşum gibi.

"Kız kardeşini kurtarmak istemiyor musun?" diye soruyor Aithar ve sesi bu sefer öncekinden daha da nazik olabilir.

Gözyaşlarına boğulup yere çöküyorum.

Ben berbat bir insanım. Etrafımdaki her şeyi kontrol etmeye o kadar çok uğraşıyorum ki, önemli olan şeyleri gözden geçiriyorum. Tabii ki Rafaela'yı kurtarmak her şeyden daha önemli. Tabii ki evimin ne kadar dağınık olduğu umurunda olmayacak. İki kuruş paramın olmaması da umurunda olmayacak. Tek umursayacağı şey benimle yeniden bir araya gelmek olacak.

Çünkü olması gereken bu ve ben bir şekilde asıl amacımı kaybettim. Durumu kontrol altında tuttuğumu düşünerek kendimi oyaladım, oysa tek yaptığım işi ertelemekti.

Ve bu yüzden, bakımsız oturma odamın ortasında kocaman, çirkin gözyaşları döküyorum. "Kız kardeşimi kurtarmak istediğimi biliyorsun."

"Biliyorum."

"Muhtemelen şimdi benden nefret ediyorsun." "Asla. Seni seviyorum."

"Sevmiyorsun." Ağlıyorum. "Ben berbat biriyim."

Büyük bedenini katlayarak yere oturur ve bana katılır. Aithar yanıma oturur, bana yakın ama beni sıkıştırmayacak kadar. "Öyle değilsin. Sen çok zor bir şey yaşamış ve kazandığın her şeye sıkı sıkı tutunan birisin. Sence bunu anlamıyor muyum? Lord Straik beni ilk kurtardığında, kimseye "hayır" demeyi bilmiyordum. Benden, kirpik büyüklüğünde bir fırça ile tuvaletleri temizlememi isteyebilirdiler

, ben de iki kez temizlerdim. Sonsuz derecede nazıktım ve her şeye gülümserdim."

"Hala her şeye gülümsüyorsun," diye mırıldanarak yüzümü siliyorum. "Sadece gülümsemek istediğim için, canım. Erzah beni kenara çekip, hayır dersem kimsenin beni göndermeyeceğini söyledi. Kimsenin benim zor bir a'ani olduğumu düşünmeyeceğini, kendi fikirlerim olabileceğini ve bunun sorun olmayacağını söyledi. Tabii ki ona inanmadım. Maden istasyonuna geri gönderilip bir kez daha masama zincirlenmekten çok korkuyordum." Islak yanağımı nazıkçe okşadı. "Yani ne hissettiğini biliyorum."

Ağzım kurur ve ona yeni keşfettiğim bir utançla bakarım. Masasına zincirlenmek mi? Teknolojik olarak bu kadar gelişmiş uzaylıların bile kölelik uyguladığını düşünmek korkunç. "Senin yaşadıklarını küçümsemek istemedim. Benim halkım da kölelik hakkında bir iki şey bilir."

"Senin benimle alay ettiğini düşünmedim. Sen karmaşık bir durumu kontrol altına almaya çalışıyorsun, canım. *Anlıyorum*. Hayatında değişiklik yapmaktan korkuyorsun çünkü rahatın var. Yarattığın kırılğan mutluluğu yok etmek istemiyorsun." Bana dirseğiyle hafifçe dürtüyor. "Seni asla yargılamam."

Yüzümden yeni gözyaşları süzülüyor, çünkü o haklı. Çok haklı. "Ve bu arada, ben herkes için bir canavarım."

"Hayır. Hiç de değil. Sen sadece korkuyorsun." Bana en tatlı, en anlayışlı bakışını atıyor. "Korkman normal, ama bunu benimle konuşabilirsin. Artık beni seks için kullanmak istemesen de, ben senin arkadaşın ve destekçin olmak için buradayım."

"Ben biraz bencil bir pisliğim, çünkü bunu istemiyorum. Senin burada olmanı seviyorum. Seninle vakit geçirmeyi seviyorum. Öpüşmesek bile... ama öpüşmek de oldukça güzel." Onun dolgun dudaklarına oldukça imrenerek bakıyorum. "Sorun da bu zaten. Seni kız kardeşimle aynı odada hayal etmeye çalışıyorum"

ve bunu yapamıyorum. Bununla başa çıkmak yerine, seninle oynamaya devam etmeyi seçiyorum. Bu da beni en kötü insan yapıyor."

"Öyle değil." Aithar öne doğru eğilir ve ellerini yüzüme koyar. "Her şeyi kaybetme korkumu nasıl aştığımı biliyor musun?"

"Nasıl? Bir püf noktası varsa, öğrenmek isterim."

Yüzümü nazikçe siler ve kıvrılan, dağınık saçlarımı kulağımın arkasına iter. "Arkadaşlarım. Lord Straik ve diğerlerini memnun etmek için aşırıya kaçtığımı fark ettiler. Bana güvende olduğumu kanıtlamak için, mürettebattaki tüm a'ani'ler, bir gemide görülebilecek en saygısız, gürültücü, iğrenç ve inatçı mürettebat haline geldi. Lord Straik'in verdiği her emir öfkeyle reddedildi. Kimse işini yapmadı. Tartıştılar, kavga ettiler ve arkalarını temizlemediler. Kısacası, korkunç, berbat bir mürettebattı. Lord Straik de onlarla tartıştı. Onlar bağırdığında, o da bağırdı. Sinirliydi, ama asla misilleme yapmadı. Sinirlendiğinde, hepimizi bir toplantıya çağırdı ve neler olduğunu tartıştık. O zaman nihayet onların ne yaptığını anladım. Bana bir şeyi kanıtlamaya çalışıyorlardı. Fikir sahibi olmanın ve bazen korkunç bir insan olmanın sorun olmadığını. Hepimizin her zaman mükemmel olamayacağını. Başkalarını rahatsız eden seçimler yapsak bile, yine de değerli olduğumuzu.

Bu... inanılmaz derecede nazik bir davranış. Onun arkadaşlarına daha fazla şans tanımadığım için kendimi yine bir aptal gibi hissediyorum. Onların onu kızdırdığını söylediğimde bile, o onları kararlı bir şekilde desteklemişti. Onların kardeş gibi yakın olduklarını söylemişti ve şimdi anlıyorum. Eğer geçmişleri böyleyse, onları sevmesi ve güvenmesi çok normal. Onların onu kızdırmasına aldırması da çok normal.

Aithar bana gülümsüyor ve elini buklelerimin üzerinde gezdiriyor. "Saçlarını seviyorum. Buklelerin çok canlı."

"Sen benim her şeyimi seviyorsun," diyorum.

"Gerçekten seviyorum."

Bu, göğsümdeki sıkışıklığı bir şekilde hafifletiyor. Ona yaklaşıyorum ve o beni kollarına alıp kucağına oturtunca, buna izin veriyorum. İki gün içinde ikinci kez bana sarıldı ve ben de buna izin verdim. Normalde çok dikkatliyim çünkü 'durumumuzun' kontrolünü kaybetmek istemiyorum. Ama korkarım ki bu tamamen ortadan kalktı.

Sarılmak mı? Buna kesinlikle ihtiyacım var. Özellikle *onun* sarılmasına.

Beni çenesinin altına alır ve kolumu okşar. "Seni ağlattığım için kendimden nefret ediyorum."

"İstediğim şeyler için ağlayan insanlardan biri haline geldiğim için kendimden nefret ediyorum." Onun sıcaklığına, gücüne yaslanıyorum. Üniforması cildime biraz sert geliyor, ama altındaki kasların sertliğiyle büyüleyici bir kontrast oluşturuyor. "Başka birinin çiftliğinde başarılı olmasını istemem gerekir. Kız kardeşimi bulması için bir ödül avcısına başvurmam gerekir. Arkadaşlarım olmasını istemem gerekir. Daha az işim olmasını istemeliydim. Bunun yerine, hepsi beni korkutuyor."

"Mm." O bana karşı çıkmadan beni sıkıca sarıyor. Yerdeki zemin sert ve soğuk ama kalkmak istemiyorum. Rahatsız bir şekilde yerde yığılmış olsak da onun kollarında olmayı seviyorum. Sonra bana soruyor: "Belki de benim korkularımdan kurtulduğum gibi sen de korkularından kurtulmalısın."

"Arkadaşlarının gelip bana bu konuda yardım etmek isteyeceklerini mi düşünüyorsun? Muhtemelen benim senin için berbat bir insan olduğumu düşünüyorlardır."

"Hayır, öyle düşünmüyorlar. Benim bu kadar mutlu olduğum için çok seviniyorlar. Ve senin korkularını yenmene yardım etmek için düşündüğüm fikir başkalarının katılımını gerektirmiyor."

"Öyle mi?"

"Hayır." O eğilip dişleriyle kulak kepçemi ısırır. Karnımda sıcak bir heyecan başlar. "Durumun kontrolünü başkasına vermekten korkuyorsun. Bir geceliğine kontrolü bana bırak. Her zaman kontrolün sende olması gerekmediğini kanıtlamak için."

Omurgamdan bir titreme geçer. Birlikte geçireceğimiz zamanın kontrolünü ona mı bırakayım? "Bu tam olarak ne anlama geliyor?"

"Aklına gelen her şeyi." "Seks mi?"

"Seninle seks yapmak isterim, ama hazır değilsen, bu söz konusu bile olmaz. Ama belki bir günlüğüne sana tereyağı yapmama izin verirsin. Sonra eve geliriz, seni öperim ve sana zevk veririm. Benim değil, seninle ilgili olur."

Onun bir günlüğüne benim tereyağımı kullanmasına izin vermeyi düşünmek bile beni terletiyor. En çok zorlandığım kısım da bu, çünkü onun öpücüklerini ve okşamalarını zaten seviyorum. "Seks yapmaya hazırım. Sence bu, kontrol sorunlarımı aşmama yardımcı olur mu? Bir günlüğüne kontrolü sana bırakırsam?"

"Kontrol sorunlarını tamamen ortadan kaldıracak mı bilmiyorum, ama bence bu sana, kontrolü ele alırsan dünyanın sonu gelmeyeceğini kanıtlayacaktır."

Tamam. Pekala. Henüz paniğe kapılmaya gerek yok. Sadece biraz kontrol. Sadece bir günlüğüne. Sadece bir veya iki parti tereyağı.

Peki... neden şimdiden terlemeye başladım?

"Bunu ne zaman yapacağız?" Hafif panik bir ses tonuyla soruyorum. "Şimdi mi?"

"Yarın." Dudaklarını yanağıma değdirdi. "Diğerlerine işyerinden izin almam gerektiğini söyleyeceğim ve vardiyamı devralacak birini bulacağım. Sonra sana geleceğim ve birlikte tereyağı yapacağız."

"Birlikte mi? Fena değil."

"Doğru. Sen bana nasıl yapılacağını anlattırsın, ben de tüm işi yaparım."

Sözümü geri alıyorum. Bu kötü. "Peki sonra...?"

"Ondan sonra, sen ve ben bundan sonra ne yapacağımızı konuşuruz. Yargılamadan. Baskı yapmadan. Her açıdan en iyi yolun ne olduğu konusunda dürüstçe konuşuruz."

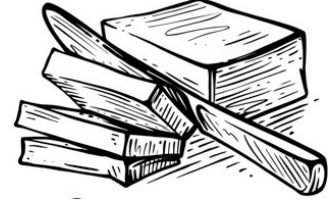
Mantıklı geliyor. Pratik. Bazı korkularımı yüzleşerek aşarız ve sonra tartışırız.

geleceğın nasıl olacağına dair. Bir ödöl avcısının kız kardeşimi bulması da buna dahil mi? Bölgedeki tereyağı tekeli?

Aithar da dahil mi? O bana hiç baskı yapmadı.
Her zaman sessizce destek oldu ve liderliğı bana bıraktı.

Ama yarın her şeyi her şeyi ve ben aniden bunun ne anlama gelebileceğinden korkmaya başladım.

BÖLÜM ON İKİ

MICHAELA

İYİ UYUYAMIYORUM. Nasıl uyuyabilirim ki? Gece yarısı tavana bakıp, aklımda bir düzine en kötü senaryo geçiyor.

Aithar bir parti tereyağını mahvediyor. Aithar tereyağı makinelerinden birini bozuyor. Aithar benden daha iyi tereyağı yapıyor ve ben kendimi beceriksiz hissediyorum.

Aithar ve ben seks yapıyoruz ve sonra o beni terk ediyor.

Kafam, başıma gelebilecek korkunç şeylerle dolu, sürekli yeni korkular ortaya çıkarıyor. Ya Aithar benimle seks yapmaktan hoşlanmazsa? Ya ona bana yapmak istediği her şeyi yapmasına izin veremezsem? Ya çıldırırsam ve o hayal kırıklığına uğrayıp beni terk ederse? Ya benim korkunç bir insan olduğumu fark edip benden vazgeçerse?

Birkaç saatlik huzursuz panikten sonra yataktan kalkıp evde dolaşmaya başlıyorum, yapacak bir şey arıyorum. Duvarlara bakıyorum. Süpürgelik yok ama yine de fırçalamak gerekip gerekmediğini merak ediyorum. Duvarın zemine değdiği yerde toz birikmiş olabilir. Elime bir toz bezi, bir sünger ve eski bir

diş fırçası ve şafak sökene kadar yabancı versiyonunu temizliyorum. Bu iş bittiğinde, mobilyalarımı göz gezdiriyorum. Yere tam oturmayan bir sehpa var...

Bir iki saat sonra kapı zili çalıyor. Zımparaladığım masa ayağından başımı kaldırıyorum, etrafım talaşlarla dolu. Zamanı geldi mi? Midem endişeyle düğümleniyor. Geceliğimi silkeliyorum, ayağa kalkıp kapıyı aralayıp dışarı bakıyorum.

Aithar, yüzünde parlak bir gülümsemeyele duruyor. İyi görünüyor, diye karar veriyorum. Üniforması vücuduna çok yakışıyor ve saçları biraz uzamış, kısa kesilmiş saç yerine kalın siyah bir saç şapkası gibi. Ona yakışıyor ve koyu renkli gözlerini ve keskin hatlarını vurguluyor. Bana bakar ve ifadesi hemen endişeli bir hal alır. "Michaela! Yorgun görünüyorsun. İyi misin?"

Tereddüt ettim ve sonra onu içeri aldım, ama aslında kapıyı yüzüne çarpmak ve o dağınıklığı görmeden önce ortalığı toplamak istiyordum. "Uyuyamadım, biraz iş yaptım. Geri gelmek istersen, ortalığı toparım..."

"Hayır, hayır. Burası dağınık olsa da umurumda değil." Evime girer girmez beni kucaklayarak sıkıca sarılır. "Bugün için hazır mısın?"

"Hayır dersem pislik mi olurum?"

"Hiç de değil. Bu günün olaylarını heyecanla bekliyor olsan şaşıırırdım. Kontrolü elinden bırakacaksın ve bu seni rahatsız edecek... sana birden fazla orgazm yaşatmayı planlasam bile." Bana sırtıyor. "En azından o kısmı dört gözle bekleyebilirsin, değil mi?"

Küçük bir gülümsemeyele karşılık veriyorum. Orgazm ancak kişi rahatladığında olur ve bugün bunun için yeterince rahatlayabileceğimi sanmıyorum. "Elbette."

Ellerini ovuşturup evime bakınıyor. "Neden oturup sabah kahvaltını hazırlamama izin vermiyorsun?"

Bir lokma bile yiyebileceğimi sanmıyorum. "Oh, normalde kahvaltı yapmam..."

"Saçma. Sana kahvaltı hazırlayacağım. Bugün önemli bir gün." Ellerini omuzlarıma koyar ve beni en yakın sandalyeye sert ama nazikçe iter. "Rahatla. Yakında hazır olur."

Tabii, tabii. Rahatla da. Küçük bir gülümsemeyle onu mutfağa doğru izliyorum.

O buzdolabından hemen her şeyi çıkarıp karıştırmaya başladığında gülümsemem kaybolur. Taze sebzelerin bazılarını koklar ve koklarken köklerinden yapraklar düşer. O bunu umursamaz ve ben bir yaprağın daha tezgaha düşmesini izlerim. Sebzeleri geri koyar ve bir paket makarna alır, bana kendinden emin bir bakış atar ve sonra güçlü bir hareketle paketi yırtar.

Makarna etrafa saçılır.

"Oops." Bana utangaç bir gülümseme atıyor. "Kusura bakma." Tezgahın üzerine düşen kuru makarnaları toplayıp kaseye atıyor, ama her yerde kırıntılar var. Tezgahın üzerinde, yerde, lavaboda...

Aithar devam ediyor ve onu hiç bu kadar dağınık görmemiştim. Mutfığıma her geldiğinde eşyalarım çok dikkatli davranırdı. Bulaşıkları kirlettiği anda yıkar ve düzenli bir çalışandır. Ama bugün değil. Bir demet yeşilliği alıp gelişigüzel doğramaya başladığını dehşetle izliyorum. "Aithar!"

"Evet, canım?" "Ne yapıyorsun?"

"Sana sabah yemeği hazırlıyorum."

"Ama..." Yumurtayı kırarken, sadece yarısı kaseye giriyor, geri kalanı tezgahın üzerine dökülüyor. "Ortalığı batırıyorsun."

"Öyle mi? Farkında değildim. Sorun değil." Bana gülümsüyor ve bıçağı bana doğru sallıyor, kesilen yaprak parçaları etrafa saçılıyor. "Sen orada otur, bırak işleri bana."

"Bunu bilerek mi yapıyorsun?"

Aithar bana masum bir bakış atmaya çalışıyor, ama çok kötü bir yalancı. "Asla yapmam."

"Sen pisliksin! Öylesin! Kesinlikle!" Ayağa fırlıyorum.

"Her şey yoluna girecek," diye beni sakinleştirir. Kaşıkları artık kirli olan tezgahın üzerine atar ve yanıma gelir, ellerini tekrar omuzlarıma koyar ve beni nazikçe koltuğuma geri oturtur. "Şimdi otur ve sana bakayım."

"Ama..."

"Otur."

Koltuğuma çöküyorum, o bana gülümsüyor ve başımın üstüne bir öpücük konduruyor. Sonra mutfığa geri dönüyor ve korkunç bir dağınıklık yaratmaya devam ediyor. İşini bitirdiğinde, çok güzel görünümlü bir omlet ortaya çıkıyor... ama tezgahlar ve yerler felaket durumunda. Yemin ederim, her tabak da kirlenmiş.

"Sana insan yemeği yaptım," diyor gururla. "Bunu Ruth-Ann öğretti bana. Beğendin mi?"

Kirli mutfığa bir göz atıyorum.

"Bekleyebilir. Tezgahın üstü dağınık olsa da dünya sona ermez. Ye."

İsteksizce, I take a forkful of omelet and taste it. Lezzetli. "Güzel. Teşekkürler."

Aithar, sanki ona şimdiye kadarki en büyük iltifatı yapmışım gibi gülümsüyor. "Yemeye devam et."

"Ben yerken sen temizler misin?" diye umutla soruyorum ve bir çatal daha alıyorum.

O başını sallar ve karşımda oturmaya devam eder. "Hayır. Sonra temizleriz."

Gözüm seğirir. "Bu beni rahatsız ediyor."

"Biliyorum. Ama acil bir durum değil ve kimseye zararı yok, o yüzden bekleyebilir." Ellerini kavuşturup bana rahat bir bakış atıyor. "Sence bugün yağmur yağacak mı? Yağacaktı gibi geliyor ama hava durumu raporlarında yağış öngörülüyor."

Cidden bana yağmur hakkında soru mu soracak? Şu anda küçük bir sohbet mi başlatacak? Ben gerginlikten titriyorken mi? Ama sanırım öyle... ve benim yapabileceğim tek şey yemek yiyip rahatlamaya çalışmak. İsteksizce bir lokma daha alıyorum ve gerçekten çok lezzetli. Yumurtaları mükemmel pişirmiş, ne akıcı ne de lastiksi. O hava durumu ve diğerlerinin ne yaptıkları hakkında konuşurken ben yemeğe devam ediyorum. Görünüşe göre Ruth-Ann yerel bir fırıncıyla sorunlu ve Salvator seyahatleri sırasında birinin çiftliğini işletmek için onları terk etmiş. Dopekh bunu pek iyi karşılamıyor ve çok somurtuyor, bu yüzden diğerleri onu neşelendirmeye çalışıyor. Bana kart oynadıkları bir hikaye anlatıyor ve herkes Dopekh'in her el kazanması için hile yapıyormuş. Yemeğimi bitirdiğimde, onun hikayelerine gülüyor ve daha iyi bir ruh halindeyim. Tezgâhtaki dağınıklığı bile unutmuşum.

Yani, ben bakana kadar.

Çatalımı bırakıp ona parlak bir gülümsemeye bakıyorum. "Peki... şimdi temizlik mi yapacağız?"

"Hayır." Ayağa kalkar ve elini bana uzatır. "Bana tereyağı yapmayı anlatacaksın, ben de senin adına çalışacağım."

Otomatik olarak elimi onun eline koydum, çünkü dokunuşunu seviyorum. Büyük, sıcak elinin benim elimi kavramasını seviyorum. Sonra ne dediğini anladım ve elimi çekmeye çalıştım. "Dur biraz..."

"Hayır," dedi nazikçe ve beni bırakmadı. "Bu, kontrolü başkasına bırakmanla ilgili, hatırladın mı?"

"Ama mutfak felaket durumunda!"

"Öyle. Ve daha sonra temizleyeceğim. Şu anda önemi yok. Kirli bulaşıklar ortada kalabilir, hiçbir şey olmaz."

Ona isyankar bir bakış atıyorum. "Bu durum beni daha iyi hissettirmiyor."

"Sanırım öyle, hayır. Bugün yaptığımız birçok şey seni rahatsız edecek. Orgazmlar hariç." Beni ayağa kaldırıyor

ve ayaklarımın süründüğünü umursamadan beni masadan uzaklaştırır. "Ama yarın uyanıp bugünü düşündüğünde, belki de olaylara yeni bir bakış açısı kazanırsın."

"Ya da sadece bir sürü kirli tabakla uyanacağım," diye mırıldanırım.

"Ya da öyle," diye neşeyle onaylar. "Ama temizlikte sana yardım edeceğim."

Eminim ki yardım edecektir. Ayrıca muhtemelen bulaşıkları yanlış yıkayacağından da eminim, çünkü benim işleri yapma şeklim var. Onları sırasız yıkayacak ve benim istediğim şekilde geri koymayacak ve... Tanrım, onun haklı olduğunu kanıtlıyorum.

Kendimde bu özelliği hiç sevmiyorum.

Gülümsemeye çalışarak, bulaşıklar ya da başka şeyler hakkında düşünmemeye çalışıyorum. Yemek masasını ve mutfakı kirli bıraktığımı, yatağımı yapmadığımı, oturma odasının zemini ve geceliğimin üzerinde talaş olduğunu görmezden geliyorum. Onun dediği gibi, bazı şeyleri boşvermem gerekiyor. "Ahıra gitmek istiyorsan, giyinmeme izin ver."

"Gerek yok. Hava yeterince sıcak ve sen çok çekicisin."

Aşağıya bakıyorum. "Pijamalarımı ve bone giymişim."

"Çekicisin," diye tekrarlıyor. "Hadi, ahıra gidelim."

"Ayakkabılarımı giymedim."

"Seni ahıra taşıyım. Merak etme."

Uyku kıyafetlerimle dışarı çıkmak garip ve yanlış geliyor, ama bu günün hangi kısmı garip ve yanlış gelmiyor ki? Bu duyguyu görmezden gelip aşmam gerekiyor. Rahatsız olmaya alışmam lazım. Aithar'ın tüm bunları bana yardım etmek için önerdiğini biliyorum ve bu konuda sızlanıp durursam çocukça davranmış olurum. Yüzüme bir gülümseme yapıştırıyorum ve ön verandaya geldiğimde kollarımı kaldırıyorum, böylece beni ahıra taşıyabilir.

Aithar beni kolayca kollarının arasına alır ve çimlerin üzerinden yürümeye başlar. "Gördün mü, eğlenceli değil mi?"

Onun coşkulu adımlarıyla kollarında zıplarken boynuna sıkıca tutunuyorum. "Bunu kelime olarak kullanır mıyım bilmiyorum, ama yine de bana yardım ettiğın için minnettarım. Başka şeyler de yapabileceğini biliyorum."

"Sana yardım etmekten daha çok istediğim bir şey yok, Michaela. Biliyorsun, sadece istemen yeterli."

Benim en kötü olduğum kısım da işte bu "rica etme" kısmı. Ama o kadar harika ve tatlı bir insan ki, ona sarılıyorum. "Senin gibi birine sahip olduğum için çok şanslıyım, biliyorsun."

"Bunu duymak, benim için en büyük teşekkür."

Ahıra varıyoruz ve sensörle çalışan kapılar açılıyor, bulutlu günün güneş ışığı içeri sızıyor. Robotlar sığırları planlanan otlatma için tarlaya çıkardığı için ahır boş. Süt ölçer tankların dolu olduğunu gösteriyor, bu da çok fazla tereyağı yapılması gerektiğı anlamına geliyor. Sütü, tankın tamamı bozulmadan önce ancak belirli bir süre saklayabilirim ve dün kriz geçirdikten sonra hiçbir şey yapamadım.

Ahırın çoğı işlevini yürüten bilgisayara geçiyorum — bir çiftlikte bu kadar çok şeyin otomatikleştirilmiş olması ne garip — ve tanılama işlemini başlatıyorum. Her ineğın kulağında, istatistiklerini gönderen çipler var ve "potansiyel hastalık" olarak işaretlenen biri hariç hepsi sağlıklı. Bilgisayar "Karantina?" diye soruyor ve ben "evet" simgesine basıp Aithar'a dönüyorum. "Her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için kontrol etmem gerekiyordu. Daha sonra kontrol etmem gereken bir inek var. Eğer hastaysa, diğerlerine de bulaştıracaktır. Şimdilik, robotların onu ahıra geri götürmesini sağlıyorum."

"Ne hastalığı olabilir?" diye merakla soruyor.

"Bilmiyorum. O bir inek. Havada bir şey mi var, yediğı bir şey mi, yoksa başka bir ineğe sürtünerek mi bulaştı, bilmiyorum." Omuz silkiyorum. "Bilgisayar bize söyleyecektir."

O bilgece başını sallar. "Yani burada çiftçilik yapmak, el emeğinden çok doğru ekipmanı kullanmakla ilgili, öyle mi?"

Onun sorusunun nedenini güvenmediğim için yine omuz silkiyorum. "Neden soruyorsunuz?"

"Çünkü çiftlikler hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bilgisayar ekipmanlarını kullanmayı biliyorum. Size yardımcı olabileceğime eminim."

"Yardım istemedim."

"Sen asla yardım istemezsin," diye onaylar. "Ama ben gönüllü olarak yardım ediyorum. Sevgilin sana yardım etmeyi teklif ederken neden her şeyi tek başına yapmaya çalışarak kendini yoruyorsun?"

Buna verecek bir cevabım yok, ondan önce bir sevgilim olmadığı dışında. Tek başıma olduğum için her şeyi kendi başıma yapmaya alıştım. Merak ediyorum, Rafaela burada benimle yaşıyor olsaydı, her şeyi kendim yapmaya ısrar eder miydim? Yoksa kız kardeşime yardım etmesini söyler miydim, çünkü ondan beklenen bu olurdu?

"Beni düşündürmeyi bırak," diye mırıldanıyorum.

Aithar, huysuz cevabıma sevinçle gülüyor. Benim inatçılığımın rahatsız olmamasına sevindim. Onun duygularını incitmiş olsaydım ne yapardım bilmiyorum. Karıştırma makinesine doğru yöneliyor ve kolu tutarak makineye heyecanla bakıyor. "Başlayalım mı?"

"Biz mi?" diye merakla soruyorum. "Bana yardım etmeme izin mi vereceksin?" "Yardım derken, bana talimatlar ve rehberlik sağlayacağını kastediyorum.

talimatlar ve rehberlik sağlayacağını kastediyorum. Daha fazlasını değil, sevgili güzelliğim." Etrafına bakınıp bir kova görür, onu alır ve bana getirir. Kova ters çevirip altını okşayarak, geçici bir koltuk yapar. "Sen burada kal ve bana talimatları ver, ben her şeyi yaparım."

Oturuyorum, ama otururken en yakın süt tankına ve iğnenin "dolu" çizgisinde durmasına bakıyorum. Bu çok fazla süt. Bu, mahvolabilecek çok fazla tereyağı demek. "Ama... ya yanlış yaparsan? Bana yardım etmeye çalıştığını anlıyorum, bebeğim, ama bu aynı zamanda benim geçim kaynağım."

"Bana 'bebeğim' dedin." Bana yine hayranlık dolu bir bakış attı. "Bana sevgi ifadesi olarak ilk kez bebek yaratık diye hitap ettin."

"Odaklan lütfen, bebeğim." Parmaklarımı şıklatıp tankları ve çalkalayıcıları işaret ettim. "Dolu bir süt tankını kaybedemem, Aithar. Bunun bir öğrenme egzersizi olmasını ne kadar istesen de."

Bana sabırlı bir bakış attı. "Bunu zaten düşündüm! Eğer mahvedersem, tüm partiyi senden satın alacağım."

Sadece "mahvetmek" kelimesi bile içimi burkuyor. "Ama partiyi mahvetmeni *istemiyorum*."

"Ben de istemem, sevimli sütçü kızım. Lütfen bana iyi talimatlar verin." Bana neşeli, meydan okuyan bir bakış atar ve çalkalama ekipmanına yaslanır. "Ne kadar ayrıntılı olursa o kadar iyi... ama bu konuda yeni olduğumu unutmayın."

Ellerimi alnıma bastırıyorum. "Aithar, bundan nefret ediyorum."

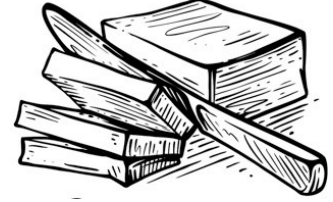
Bir saniye içinde yine yanımda, ellerimi tutup sıkıca sıkıyor. "Biliyorum, kalbim. Ama bana güveniyor musun?"

İnlerim.

O eğilir ve gözlerimin içine bakmamı sağlar. "Lanet olsun. Tamam. Evet. Sana güveniyorum."

Büyük uzaylı bana beyaz dişlerini göstererek sırtıtıyor ve sanki anlaşılmayı kesinleştirmek istercesine beni kendine çekip hızlıca öpüyor. Sonra, aynı hızla öpüşmeyi bırakıp benden uzaklaşıyor. "Tamam! Önce neyle başlayacağımı söyle."

BÖLÜM ON ÜÇ

AITHAR

Ne yaptığımı hiç bilmiyorum ve Michaela'nın isim sırasında çıkardığı küçük acı dolu sesler, onun istediği gibi yapmadığımı gösteriyor. Zavallı kalbim durumu kontrol altında tutmayı seviyor ve her hortumdan biraz süt döktüğümde ya da her tereyağı çalkalama makinesinden çıkıp yere düştüğünde, sanki yaralanmış gibi inliyor.

O ses çıkardıkça, ben de biraz daha dağınık hale geliyorum. Mesele tereyağını doğru yapmak değil. Mesele, bu işte berbat olmak ve ona bir şeyler ters gittiğinde dünyanın sonu gelmediğini göstermek.

İlk partiyi ikimizin de beklediğinden daha hızlı bitiriyorum. Güçlüyüm ve kadın arkadaşına hava atmak istiyorum, bu yüzden bağlantılı çalkalama makinelerini hızla çalıştırıyorum ve bunu yaparken ona coşkulu gülümsemeler gönderiyorum. Bitmiş ürünü inceliyoruz ve Michaela bundan memnun değil. "Kıvamı hiç iyi değil," diyor ve ikimiz de topakları inceliyoruz. "Olması gerektiği kadar kalın değil. Bu sefer daha yavaş çalkalasın mı?"

İlk partiden elde ettiğimiz tereyağını, artık "benim" tereyağı olarak bir kenara koyup, işlemi yeniden başlatıyoruz. Krema süttten ayrılıyor ve süt, "yağsız süt" olarak adlandırılan bir şekilde şişeleniyor. Kremayı alıp çalkalayıcılara koyuyoruz ve Michaela üründen memnun kalana kadar çalkalayıcıları çeviriyorum. Bu sefer daha yavaş yaptığım için konuşmak için daha fazla vaktimiz oluyor. Bana Risda'ya ilk geldiğinde nasıl olduğunu anlatıyor ve ben ona binlerce soru sormak istiyorum. Onun konuşmasını sonsuza kadar dinleyebilirim. O da benden bilgi vermemi istiyor, ben de ona derin uzay sistemindeki bir kömür madeni istasyonunda iletişim görevlisi olarak köle olarak çalıştığım ilk anılarımı anlatıyorum. İkimizin de bu zamanlarla ilgili özellikle iyi anıları yok, ama bunları paylaşmak onları daha az çirkin hale getiriyor. Onlar sadece geçmişimizin bir parçası.

İkinci parti çalkalandıktan sonra, kalan sıvıyı temizleriz (o buna "ayran" diyor, ben ise iğrenç buluyorum) ve büyük tereyağı kütesini tuzlayıp somun şeklindeki kalıplara bastırırız. Oradan soğutucuya girer, kalıptan çıkarılır, plastiğe sarılır, ortasına etiket yapıştırılır ve Port'taki mağazaya götürülür.

"Fazla sütle ne yapıyorsunuz?" diye soruyorum. Yağsız sütlün şişelenip mağazada satıldığını biliyorum. "Ayran mı? Kokulu olan mı?"

Michaela omuz silkiyor, eğilip temizlenmiş ve tuzlanmış tereyağını kalıplara doldurmamı izliyor. "Henüz bir çözüm bulamadım. Kimse ayran almıyor çünkü tadı ekşi ve popüler değil. Bir keresinde satmak için şişeledim ama tüm şişeler dolu olarak geri geldi. Atmak israf gibi geliyor, bu yüzden ne yapacağımı hala bulmaya çalışıyorum. İnsanların Dünya'da kullandığını biliyorum ama ne için kullandıklarını hatırlayamıyorum ve tabii ki araştıramıyorum da."

"İnekler için yem olarak kullanabilir misin?"

O yüzünü buruşturur. "Sence bu tuhaf olmaz mı?"

"Ama *sen* yiyorsun."

"İçiyorum. Ama evet. Süt harikadır, tereyağı ise daha da iyidir." Yüzümdeki duygularımı belli etmiş olmalıyım ki, dudakları gülümsemeyle kıvrılıyor. "Sakin söyleme. Hiç tereyağı yemedin mi?"

titiriyorum. "Lactation by-product from a beast?"

İğrenç."

Bir kahkaha kaçıyor. Michaela'nın yüzü inanmaz bir ifadeyle, bana baktıkça gülmeye devam ediyor. "Ama sen yumurta yiyorsun!" diye itiraz ediyor.

"Düzeltilme. Sen yumurta yiyorsun. Ben senin için hazırlıyorum."

Bu onu daha da güldürür. Tatlı ve hoş kahkahaları havayı doldurur. "Yani bana demek istiyorsun ki..." nefes nefese, "bütün bunları... iğrenç buluyorsun?"

"Hepsini," diye ciddiyetle onaylıyorum. "Kokuyu bile."

Kahkahalar onu sarsar ve o, saf zevkle eğilerek yanlarını tutar. Onu güldürdüğüm için mutluyum, bu kadar küçük ve saçma bir şey olsa bile. "Peki o zaman," diyorum, "Bütün bunlar kalıplara döküldükten sonra, sonra ne olacak?"

"Temizlik yapacağız." Ona şüpheli bir bakış attığımda, devam etti. "Hayır, cidden. Ahırını temizlemezsek, dökülen sütler ortadan kaldırılamayacak kadar kötü bir koku bırakacak. Orayı hortumla yıkamamız gerekiyor."

"Yani bunu benim yapmam gerekecek."

"Tamam, tamam, sen yap. Bu konuda seninle tartışmayacağım." Gözlerini devirdi, ama gülümsemesi yüzünde kaldı. "Tabii ki, tüm zor işi sen yap."

Artık benimle daha az tartışıyor ve ruh hali iyi. Bunları iyiye işaret olarak görüyorum ve ahırını nasıl temizleyeceğimi ona öğretiyorum. Püskürtücü takılı bir hortum çıkarıp tüm metal parçaları ve zemini yıkıyoruz, sabun sıkıp tekrar aynı işlemi yapıyoruz. Michaela çalışma alanının temizliğine çok özen gösteriyor ve ben

iki saatimi onun temizlik standartlarına göre ekipmanları ovmakla geçiriyorum.

"Ekipmanı temizlemek, tereyağı yapmak kadar uzun sürüyor galiba," diye belirtiyorum, ellerimdeki son damla suyu silkelerken. Parmak uçlarım buruşmuş ve her şey sabun kokuyor.

"Asla sadece tereyağı ile ilgili değildir," diye onaylıyor ve ruh hali neredeyse neşeli. "Şimdi, içeri girmeden önce hasta ineği kontrol edelim."

Eve dönmemiz için bir saat daha var. Bir ineğin gerçekten hasta olduğu anlaşılıyor, ağzından ve burnundan bol miktarda mukus akıyor. Bu manzaradan dehşete kapılıyorum, ama hayvanlarla pek haşır neşir olmadım. Hayvan ahırda her yeri kirletiyor, burnundan akan sıvının yanı sıra, otlanınırken bile kakasını yapıyor gibi görünüyor. Datapad'i sesler çıkararak ineğin gerçekten kendisine zararlı bir şey yediğini doğrularken, o ineğin sağlık kontrolünü yapıyor. İlaç verilir ve o ineği nazıkçe siler, onu sakinleştirmek için tatlı sözler fısıldar. Bugün tüm işi kendim yapacağıma söz vermiş olsam da, bu kısmı ona bırakırım. O, bu yarattığı nasıl tedavi edeceğini bilir, ben ise daha önce hiç bu kadar yakından bir ineğe yaklaşmamıştım. Durumu daha da kötüleştirmemek için, hasta yaratığa onun yardım etmesine izin vermek akıllıca görünüyor.

İşin halledildiğinden emin olduktan sonra, onun evine geri dönüyoruz. Tabii ki, günün büyük bir kısmı geçmiştir ve onun şehre gitmenin ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum. Kendine çok iş çıkarıyor, ama bunun nedeni müşterilerine elinden gelen en iyi tereyağını sunmak istemesi. Sığırlarına iyi bakmayı önemsiyor.

Onun süt çiftliğinde ona yardım edebilirim diye düşünüyorum. İkimiz birlikte çalışırsak, işi yarı sürede bitirebilir. Bu kadar stresli ve yalnız hissetmez. Elbette, kontrolü elinde olmayacak, ama bence bu kadar kontrol sahibi olmak iyi bir şey değil.

İçeri girerken kolumu omuzlarına doluyorum. "Bugün çok fazla tereyağı yaptık."

Beni şüpheyle süzüyor. "Evet, ama yarısı doğru kıvamda değil ve satamam."

"Benim yarısı. Bana sattın. Ve bak ne oldu."

Michaela kaşlarını kaldırdı. "Ne oldu? Hiçbir şey olmadı."

"Aynen öyle. Hiçbir şey olmadı. Ahır yıkılmadı. Tereyağı bozulmadı. Kollar kopmadı. Hiçbir şey olmadı. Kontrolü bana devrettin ve her şey yolunda gitti."

Bana şüpheli bir bakış attı. "Sanırım... Yine de, tereyağının yarısı..."

"—Ben aldım. Bir daha aynı hatayı yapmam. *Sorun yok.*" Onu öperek, bana bu kadar yardım etmesine izin verdiği için ne kadar gurur duyduğumu göstermek istiyorum. Karşı koymadığı ve işbirliği yapmayı reddetmediği için. İsteksizdi, ama kim istemez ki? Bana güvendi ve karşılığında ben de ona yardım ettim. "Gelecekte geride kalırsan veya bunalırsan, sana yardım etmeme izin verir misin?"

"Belki...?" Beni yanımdan dürttü. "Şansını zorlama. Hala pis bir mutfağa dönmem gerekiyor. Unuttun mu?"

Kıkırdayarak omuzlarına sarılırım. "Oh, hatırlıyorum. Yıkayıp duşumuzu aldıktan sonra, şehre yemeğe gideceğiz. Nasıl olur?"

"Sanki kararını çoktan vermişsin gibi." Michaela sert bir ifade takınmaya çalışır ama sonunda gülümser. "Bu otoriter tavrını nasıl yorumlayacağımı bilemiyorum."

İçimde panik yükselir, ama elimden geldiğince saklarım. Ya ona meydan okumamı istemezse? Şimdiye kadar hiç yapmadım. "Diğer tarafımı sevdiğin kadar bunu da seversin umarım?"

"Evet." Tekrar gülüyor ve beni yanımdan dürtüyor.

Vücudumu büyük bir rahatlama kaplar. Kefe şükürler olsun.
"Birlikte duş alalım mı, benim muhteşem sütçü kızım?"

"Eğer öyle yaparsak, kasabaya yemek yemeye asla gidemeyiz."

Bana uyar... ama onun yemek yemesi gerekiyor ve ben ona yemek sözü verdim.

Michaela'yı, önceden temizlik yapması gerektiği konusunda itirazlarına rağmen dağınık evden uzaklaştırmayı başardım. Bunların hepsi planın bir parçasıdır. Duş aldıktan sonra şehre doğru yola çıkıyoruz ve ben sürmeyi ısrar ediyorum. Benim hava kızağımı kullanıyoruz ve o, nasıl bir hanımefendiye dönüştüğünü şaka yapıyor ama ben bunu umursamıyorum. Artık kontrolün bir kısmını bana bırakma düşüncesinden korkmuyor. Bu kesinlikle bir ilerleme ve günün gidişatından memnunum.

Kantina yanında park yeri yok, cadde kolonistlerin park etmiş, eski püskü görünümlü hava kızağıyla dolu. Kantinimiz, Sunrise Cantina, henüz açılmadı, bu yüzden Michaela'nın elini tutup diğer kantine doğru yürüyoruz. Caddenin aşağısından bile kalabalık olduğunu görebiliyorum. İnsanlar kapıda sipariş vermek için sırasını bekliyor ve biz izlerken daha fazla kadın geliyor.

"Port ne zaman bu kadar kalabalık hale geldi?" diye merak ediyor Michaela.

Biz durduğumuzda, başka bir hava kızağı başımızın üstünden geçiyor. "Lord va'Rin, kurtarabildiği kadar çok insanı kurtarmakla meşgul," diyorum. "Ve bu haber yayıldı. Bence bu iyi bir şey."

"İşler için kesinlikle iyi." Sesi canlıydı ve henüz kurtarılmamış kayıp kız kardeşini düşünüp düşünmediğini merak ettim.

Omzuna nazikçe dokunuyorum ve sanki teselli arıyormuş gibi bana yaklaşıyor. "İyi misin?"

"Olacağım." Sıkı bir gülümsemeyele kollarını göğsünde

savunmasız hissediyor. Sonra çenesini belediye binasının önüne park edilmiş tezgaha doğru uzatıyor. "O ne?"

"Simone'nin fırın arabası. Onunla tanışmadın mı?"

"Burada fırın dükkanı işleten biri mi var?" Michaela şaşırır. "Bilmiyordum."

Arabaya doğru dönüp kadınımı o yöne yönlendiriyorum. "Evet. Sanırım insanlara yiyecek satıyor. İster misin?"

O onaylayıcı bir ses çıkarır ve biz arabaya doğru yöneliriz. Simone'nin arabası bana tanıdık gelir — yiyecekleri korumak için plastik kalkanlarla donatılmış birden fazla tepsi ve şenlikli pembe ve yeşil çizgili büyük bir açılır kapanır tente vardır. Simone, elinde bir maşa ve giysilerini örten bir önlükle tentenin altında durur. Henüz yaklaşımadan önce iki şey fark ettim. Birincisi, arabasının önünde Simone ile tartışan bir kadın müşteri vardı. İkincisi ise araba boştu.

Simone ile tartışan kadının Ruth-Ann olduğunu anlamam biraz zaman aldı. Tabii ki oydu. "Olamaz."

"Ne oldu?" diye sorar Michaela, tam da Ruth-Ann dönüp bizi fark ettiği anda.

Ruth-Ann'in yüzü aydınlanır ve bize gelmemizi işaret eder. "İyi ki geldiniz. İkinci bir görüşe ihtiyacımız var. Ortasında biraz et veya sosis olan kahvaltılık ekmeğe ne denir?"

Ruth-Ann'in arkasından Simone yüzünü buruşturur.

Ne hakkında konuştuklarını hiç bilmiyorum, ama Michaela duraksıyor. "Yani, battaniyeye sarılmış domuzlar mı?"

Ruth-Ann ısrar eder. "Başka bir isimle adlandırıldığını duydun mu?"

"Kolache?"

"Ha!" Simone patlar.

Ruth-Ann'in yüzü düşer. "Ama onlar kolache kolache değil.

Kolache tatlı bir hamur işidir."

Michaela omuz silkiyor. "Ne diyeceğimi bilmiyorum. Hayatım boyunca onlara 'pigs in a blanket' (battaniyeye sarılmış domuzlar) dendiğini duydum ama babam onlara hep kolache derdi."

"Ama bu yanlış." Ruth-Ann son derece hoşnutsuz görünüyor. "Görünüşe göre pişirmeyle ilgili her şeyi bilmiyorsun

bilmediğin anlaşıyor," Simone Ruth-Ann'in arkasından alaycı bir şekilde söyler. Bize gülümser. "Onlara ne diyeceğimiz konusunda dostça bir tartışma yapıyorduk. Haklı çıktığıma sevindim."

"Battaniyeye sarılmış domuzcuk var mı?" diye sorar Michaela, Simone'nin arabasındaki tüm tepsileri incelemek için öne doğru eğilir.

"Normalde kolache var," diye vurgular ve Ruth-Ann'e bakarken yüzünde zafer dolu bir ifade belirir. "Ama bunlar ne domuz ne de battaniye içinde. Henüz mükemmel bir krep yapamadım. Buradaki un pek iyi değil." Boş tepsilerini maşa ile gösterir. "Aslında son kutu kurabiyeleri de sattım ve toparlanıyordum."

"Kurabiye mi var?" Michaela'nın yüzünde sevinçli bir ifade belirir. "Evet," der Simone gururla. "Ayrıca el yapımı turtalar ve

her gün birkaç çeşit daha var." Ruth-Ann bir şeyler mırıldanır.

"Ne dedin?" Simone, aşırı tatlı bir ses tonuyla sorar. "Az önce benim pişirdiklerimi eleştirmedin, değil mi?"

Ruth-Ann arabaya eğilir. "Pasta hamurların tamamen yanlış," diye bağırır. "Ve kurabiyelerin düz."

"Ama yine de satılıyorlar," diyor Simone. "Sen sadece kıskançsın." Ruth-Ann'i görmezden gelip Michaela'ya odaklanıyor. "Her gün buraya gelip yaptığım her şeyi eleştirmeyi seviyor. Sanırım bu onun flört etme şekli."

Ruth-Ann'in çıkardığı ses, daha önce hiç duymadığım bir ses. Boğuk ve sinirli bir ses. O dönüp, koyu renk saçları dalgalanarak öfkeyle uzaklaşırken onu izliyorum.

Michaela bana bakıyor, kaşları yukarıda, ben omuz silkiyorum. Flört müydü, değil miydi bilmiyorum. Simone'un

haklı olduğunu ve Ruth-Ann'in sürekli Simone'un arabasının başında onu rahatsız ettiğini biliyorum.

Simone sadece maşasını sallıyor. "Onu takma kafana. Geri dönecektir. Her zaman geri döner. Şimdi, size nasıl yardımcı olabilirim? İsterseniz yarın için sipariş alabilirim."

Michaela ona döner. "Aslında, tereyağı sütü işine yarar mı diye merak ediyordum."

Ayran mı? Tereyağı yapıldığında çıkan iğrenç sıvı mı? İğrenmiş ifademi saklamaya çalışıyorum. Simone benden daha az dehşete düşmüş. Yüzü aydınlanıyor. "Pankek için mi?"

"Krepler," diye onaylar Michaela. "Ya da ekmek için. Ben fırıncı değilim, ama birçok tarifte popüler olduğunu biliyorum. Tereyağlı kreplerin popüler olduğunu hatırladım."

Simone'nin yüzünde kurnaz bir ifade belirir. "Ne kadar?"

"Yarın kurabiye almaya geldiğimde sana bir şişe getireceğim konuşuruz. Anlaştık mı?"

"Seni kucaklayabilirim," der Simone zaferle. "Ruth-Ann bunu duyana kadar bekle."

Kadınlar birkaç dakika konuşurken ben kantindeki sırayı izliyorum. Sıra kısaldığında, elimi Michaela'nın beline koyuyorum. "Yemeğe gidelim mi? Kalabalık azalıyor galiba."

"Evet!" Bana döner, gözleri parlar. "Açlıktan ölüyorum." Ve iyi bir ruh hali içinde, ki bunu görmek çok hoşuma gidiyor.

Simone'ye veda ediyoruz ve Michaela, sabah ona ayran getireceğine söz veriyor. Ayrılırken Michaela bana yaklaşıyor. "Sanırım flört eden tek kişi Ruth-Ann değil."

Şaşıyorum. "Sence flört ediyorlar mı?"

"Saçlarını çekerek flört ediyorlar, evet."

Yaklaşıp fısıldarım. "Bunun ne anlama geldiğini hiç bilmiyorum."

O gülümser. "Sonra söylerim. Burada ne yememizi önerirsin? Açlıktan ölüyorum."

Kantine giriyoruz ve yağ ve ooli bira kokusu duyularımı sarıyor. Bu iki kokunun karışımı pek hoşuma gitmediği için ağzımdan nefes alıyorum. Kalabalığı ve ne yediklerini gözlemliyorum. Tabaklarda çok fazla yemek kalmış ve kimse siparişinden memnun görünmüyor. "Belki kızarmış yapraklar? Onlar yanlış yapılmaz."

"Kızarmış yapraklar mı?" Bana şaşkınlıkla bakar. "Siz yaprakları kızartıyor musunuz?"

"Bir tür yaprak. Tuzla birlikte oldukça lezzetli. Sipariş vereceğim." Onu kendime çekmek istiyorum, ama burası çok kalabalık, birbirimizin yanında garip bir şekilde durmaktan başka bir şey yapamıyoruz. Masalar birbirine çok yakın ve bar tıklım tıklım dolu. Buradaki kalabalığın çoğu uzay limanındaki liman işçileri gibi görünüyor ve sadece birkaç insan yemeklerini yiyor. Arkada bir bekçi durup ortalığı sessiz tuttuğunu fark ediyorum. Bizim kantinimiz bundan daha iyi olacak, diye düşünüyorum. İnsanların bir araya gelebileceği ve kendi gezegenlerinde bile kendilerini dışlanmış hissetmeyecekleri bir yer olacak.

Şey... Sanırım burası Lord va'Rin'in gezegeni ama insanlar sayıca ondan fazla.

Michaela bir masa kaparken, ben siparişi verip yiyecek ve içecekleri alıyorum. İki farklı tür hafif bira alıyorum, belki onunki hoşuna gitmezse benimkini içebilir diye. Ayrıca bir sepet kızarmış yaprak ve bir tencere sade erişte alıp Michaela'nın yanına dönüyorum.

Yiyecekleri masaya koyduğumda yüzünde neşeli ve açık bir ifade var ve bana gülümsüyor. "Dışarı çıkmak iyi bir fikirdi. Belki de çiftliğimde çok fazla yalnız zaman geçiriyorum. Fırın tezgahını görmek bile bana ayranla ne yapabileceğime dair bir fikir verdi. Belki de senin dediğin gibi izole bir balonun içinde yaşıyordum."

Onun eğlenmesinden çok hoşlanıyorum. Elimi masaya koyduğumda, otomatik olarak parmaklarını benimkilerle doladığından çok hoşlanıyorum. "Ben de dışarı çıktığımıza sevindim. Evde bulaşıkları yıkayarak ne kadar zaman kaybettiğini bir düşün."

Gülüyor ve elime vuruyor. "Seni canavar! Bulaşıkları unutmuşum!"

"Öyle olmalıydı." Tekrar ona uzanıp parmak uçlarıyla oynuyorum. "İnsan işine o kadar odaklanmamalı ki, hayattaki zevkleri unutmasın."

"Bana bunu hatırlattığın için seninle tanıştığıma sevindim," der, yumuşak bir ifadeyle alay eder.

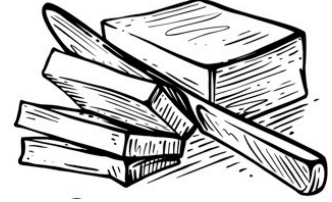
Onun güzel gülümsemesini görünce kalbim sevinçle ağrıyor. "Ben de tanıştığımıza sevindim."

Uzun bir süre birbirimizin gözlerine bakıyoruz, ikimiz de hiçbir şey söylemiyoruz. *Beni sev*, zihnimde fısıldıyorum. *Benimle mutlu ol. İzin verirsen seni sonsuza kadar seveceğim. Elini elimde tut ve benim partnerim ol.*

Başparmağını elime sürter ve çekilir. kızarmış yapraklardan birine uzanarak. "Bunları seviyor musun?" "Fena değiller. Bazı kantin yemekleri yenmeye değmez, ama kızarmış yaprakları mahvetmek zor, bu yüzden çoğu yerde var." Ben daha çok, bizim sıradan samimiyetimizden uzaklaşıyor gibi görünmesinden etkileniyorum. Gerçekten kızarmış yapraklara o kadar mı aç... yoksa yine kontrolünü kaybedeceğinden mi endişeleniyor?

Sanırım ikincisi... Bu da bu geceyi çok, çok ilginç hale getirecek.

BÖLÜM ON DÖRDÜNCÜ

MICHAELA

YANILDIĞIMI KABUL EDERİM ve bugün yanıldım. Hava kızıağında el ele tutuşarak evime dönerken ruh halim çok hafif. Şehre gidip yemek yemek güzeldi. Aithar ile halka açık bir yerde vakit geçirmek, abur cubur yemek ve önemsiz şeyler hakkında konuşmak güzeldi. Liman beklediğimden daha kalabalıktı ve nedense bunu rahatlatıcı buldum. Belki de bu, bölgede birden fazla süt çiftliği için yer olduğunu fark etmemi sağladığı içindir.

Ayrıca, tereyağlı sütümü fırıncı Simone'ye satabileceğime eminim. Dürüst olmak gerekirse, o isteseydi ona verirdim, çünkü boşa gitmesin diye. Ne yapacağımı bilemediğim için tereyağlı sütü lavaboya dökmek bana hiç doğru gelmiyor. Belki Simone bana birkaç fırıncılık tarifi de verebilir.

Her halükarda, dışarı çıkmak zihnimi fikirlerle doldurdu ve bu iyi bir şey gibi geliyor.

Aithar kızıağı evimin önündeki belirlenen yere park ediyor ve işaretli yeri görmezden gelmesi umurumda bile değil.

kılavuz çizgileri. Normalde bu beni rahatsız ederdi, ama bugün neredeyse fark etmiyorum. Evdeki dağınıklığı bile hiç umursamıyorum. Kendimi sakin ve mutlu hissediyorum ve bunun Aithar'ın elinin ağırlığıyla büyük ilgisi var.

Bana bakıyor, ağzında hafif bir gülümseme beliriyor. "Bugün hakkımda haklı mıydım?"

Kırılmış gibi davranıyorum. "Sana bunu söylemeyeceğim. Kafan çok şişer."

"N-ne?" Serbest elini başının üstüne götürür, kalın siyah saçlarına dokunur. Kafası karışmış görünüyor.

"Bu bir deyim," diye açıklıyorum, gülmek için elimden geleni yapıyorum. "Kafanın boyutu gerçekten büyümeyecek. Sadece çok kibirli davrandığında böyle bir şey söyleriz."

Utanç duyduğunda yüzünde beliren utangaç ifade belirir ve sivri kulaklarından biri seğirir. "İnsanların çok komik deyimleri var."

"Sanırım sadece ne demek istediğimizi söylememiz gerekirken, birçok farklı kelime kullanıyoruz." Elini sıkıyorum. "Doğrudan konuşmakta veya teşekkür etmekte pek iyi değiliz."

Gülümsemesi daha da genişler. "Bugün için bana teşekkür etme şeklin bu mu?"

"Belki."

Aithar'ın yüzünde kurnaz bir ifade belirir, birleştirilmiş ellerimizi ağzına götürür ve cildimi öper. "Ama bugün henüz bitmedi."

"Öyle mi?" Masumiyet takınıyorum ama kalbim deli gibi çarpıyor. Bana bir düzine orgazm ya da ona benzer bir şey vaat ettiğini unutmadım. Kendime zevk vermekten çok uzun zaman oldu. Rahatlama ihtiyacı hissettiğimde, benimkiler her zaman hızlı ve verimli olur ve genellikle duşta hallederim. Bu, parmaklarımı çatlatmak kadar seksi bir şey. Ama Aithar ile oynamak, onu öpmek, ona sürtünmek, onu boşaltmak,

bana da zevk alabileceğimi hatırlattı. Vermek kadar almayı da sevdiğimi.

Aithar elimi bırakır. Elini uzatır ve bazen yaptığı gibi saçımı kulağımın arkasına itecek sanırım. Ama bunun yerine parmaklarını buklelerime dolayarak beni kendine çekip öper. Aithar ilk kez benim onu öpmemi beklemeden *bana* uzanıyor ve bu yoğunluk beni şaşırtıyor.

Beni öptüğü kadar çabuk, tekrar uzaklaşır. "Bugün henüz bitmedi," diye tekrarlar. "Daha fazlasına hazır mısınız?"

Başımı sallıyorum. Sanki başından beri bunun için hazırlanıyormuşuz gibi geliyor. Son bir aydır birbirimizi kışkırtmamız, kontrolün el değiştirmesine yol açtı; artık o liderliği ele aldı ve ben de sonunda ona izin verdim. Gerginim, ama her şeyden çok heyecanlıyım.

Ve tahrik olmuşum. Çünkü Aithar'ı öpmeyi seviyorum. Dudaklarının tadını seviyorum. Teninin kokusunu seviyorum. Sert kaslarını, ince yapısını ve hayata yaklaşımındaki hevesini seviyorum. Yaptığı her şeyde yüzde on binini veriyor. Kim sevgilisinde bunu istemez ki? "Hazırım. Devam edelim."

"Bunu söylediğine sevindim, kalbim, çünkü bir şey getirdim." Aithar bana bir kez daha gülümsedi ve hava kızağının arkasına uzandı. Bir an sonra, başparmağım kalınlığında, uzun, parlak mavi bir kordon çıkardı.

Ağzım kurur. "O ne için?"

"Dokunurken hareket edememen için ellerini yatağa bağlayacağım. Tek yapabileceğin şey zevk almak." Gözleri ateşli, yüzümü incelerken bile. "Bu kabul edilebilir mi?"

Onu izliyorum, tatlı Aithar'ımın öpüşmekten beni bağlamaya nasıl bu kadar çabuk geçtiğini merak ediyorum. Bu fikri ona başka biri mi verdi? Yoksa ilk kez oynadığımızda ellerini bağlamasını istediğim için mi kendi başına bu fikri buldu? Bu sadece bir dönüşüm mü? "Halat, ha?"

O başını salladı. "Bulabildiğim en yumuşak olanı. İpten korkuyorsan, kullanmak zorunda değiliz..."

"Korkmuyorum," diye sözünü kesiyorum. "Sadece şaşırdım, hepsi bu."

Gülümsemesi daha da genişliyor. "Sevgi dolu olduğumuzda otoriter davranıyorsun. Bunun seninle ilgili olmasını ve bana karşı kullanmamanı sağlamak istedim."

"Bunu yapacağımı mı düşünüyorsun?" alaycı bir şekilde soruyorum. "Bu hiç bana göre bir şey değil."

"Tam da sana göre, benim sevimli sütçü kızım." Elindeki ipi bana doğru salladı. "Seni iyi tanıyorum. Ama bunun senin için de zevkli olmasını istiyorum ve seni bağlamak seni korkutuyorsa, o zaman yapmayız."

Beni bağlamanın beni korkutacağını mı düşünüyor? Ah, bu sevimli, masum adam. "Şu anda hissettiğim şey korku değil, bebeğim. İpler... heyecan verici." Aithar beni becerirken bağlanıp tamamen çaresiz kalacağımı düşünmek bile, nabzımın bacaklarımın arasında atmasına neden oluyor. "Tabii güvenli bir kelime belirlediğimiz sürece. Söylediğimizde ikimiz de hemen duracağımız, soru sormadan."

Aithar başını sallıyor. "Çok akıllıca. Bence bu mükemmel bir fikir."

Hangi kelimeyi kullanmalıyız? "Dur" mu?

İpin bir ucunu elimde tutup okşuyorum. Dediği gibi, cilde yumuşak ama sağlam. Bu tür şeyler için uygun. "İnsanlar saçma bir kelime seçerler, böylece heyecanlı bir anda duyduğunda daha çok dikkat çeker. 'Ayrılan' nasıl?"

Geniş yüz hatlarında eğlence dolu bir ifadeyle burnunu çeker. "Buttermilk'i düşünmek gerçekten beni duraklatır. İnsanların onu içtiğini hayal etmek bile iştahımı kaçırmaz."

"Tamam o zaman," diyorum, ellerimi kucağımda birleştirerek. Hem gergin hem de heyecanlıyım. "Hadi yapalım şunu."

Aithar bana sertçe bakar ve boğazından beni şaşırtan hafif bir hırıltı çıkarır. "Bunu duyunca seni hemen her yerinden öpmek istiyorum, ama bunu içeride saklayacağım. İpler bağlandığında ve bana dokunamayacağın zaman"

bana dokunup tatlı bir şekilde benim sikimi emmeni isteyemezsin."

"Bu hiç bana göre değil," diyorum nefes nefese. Tam da yaptığım şey bu. Bu son bir aydır uyguladığım taktik bu. Ama onunla oynamak bu kadar zevkli olması benim suçum değil. Onu sınırlara sürüklediğimde yüzündeki ifadeyi görmeyi çok seviyorum.

Hava kızı ağının kapısını açar ve dışarı atlar, koşarak yanıma gelir ve benim için kapıyı açar. Bir an durup düşünürüm ve evet, gerçekten bunu yapıyoruz. İçeri girip seks yapacağız ve tanıştığımızdan beri ilk kez ona dokunamayacağım. Karnımda gergin ve heyecanlı bir titreme başlar.

El ele tutuşup içeriye koştuğumuzda, oturma odamdaki veya mutfaktaki dağınıklığı neredeyse hiç fark etmiyorum. Bugün dışarı çıkmak için giyindiğimde yatağıma attığım giysileri görmezden gelmek benim için daha zor. Yatağım yapılmamış, bu yüzden Aithar dağınık örtüleri yırtıp yere attığında çok fazla canım acımıyor. Aslında, bu beni tahrik ediyor.

Nedense bunu inanılmaz derecede seksi buluyorum.

"Uzan," diyor, Aithar'a hiç yakışmayan bir ses tonuyla. Bir başka erotik küçük titreme dalgalanma içimden geçiyor.

"Önce soyunmam gerekmez mi? Ayakkabılarımı çıkarmam gerekmez mi?"

"O zaman benim için soyun." Yatağın kenarına oturur, bir elinde ip, diğer eliyle bana işaret eder. "Ben izleyeceğim."

Bu, ona daha önce söylemediğim bir şey değil. Onun parlak kırmızı, çıplak göğsüne süt sağma makinesini (en sevdiğimiz seks oyuncağı) sürerken ona şefkatle seslenmedim mi? Onun dövmeli vücudunun her santimini okşayarak onu kızdırmadım mı ve her gözeneklerini hayranlıkla seyretmedim mi? Ama bu sefer durum tersine döndü ve o beni ilk kez çıplak görüyor. Ben birkaç erkeği çıplak gördüm - hem uzaylıları hem de insanları - ama o, söylediği kadar korunaklı bir yaşam sürüyorsa, muhtemelen ilk kez bir kadını çıplak görüyor.

Vücuduma güveniyorum, ama aynı zamanda diğer uzaylı kadınlardan farklı göründüğümde de eminim. İnsanlar genellikle daha kısadır ve vücutlarımız o kadar zayıf değildir. Uyluklarım kalın ve yuvarlaktır ve göğüslerim çok büyük olmasa da dik ve belirgindir. Mavi uzaylı kadınları gördüm - mesakkah - ve onlar zayıf ve esnek oldukları kadar zarifler.

Vücudumun bu kadınlardan farklı olduğunu belirtmek aklıma geliyor, ama bir an tereddüt ettikten sonra fikrimi değiştiriyorum. Kim olduğum için özür dilemeyeceğim. Başımı geriye atıp omuzlarımı düzeltiyorum, kemerimdeki otomatik toka ile oynuyorum. Belimden bağlanan kullanışlı bir tunik elbise giyiyorum, bu yüzden çıkaracak pek bir şey yok. "Çok çıplak kadın gördün mü, Aithar?"

"Asla." Ellerini uyluklarına sürerken, gözleri parıldayarak bana bakar. "Ama şimdi bir tane görmek için çok heyecanlıyım."

Kemerimi çözüp bir kenara atıyorum ve ayakkabılarımı çıkarıyorum. Bunlar, çiftlik işleri yerine yürüyüş için yapılmış, sert tabanlı terliklerden biraz daha fazlası ve bir an için bacaklarımı uzun ve çekici gösterecek seksi yüksek topuklu ayakkabılarım olmasını diliyorum. Neyse. Fazla düşünmeden elbiseyi çıkarıyorum ve sadece sütyen ve külotum kalıyor. Bunlar seksi değil, işlevsel ve her ikisi de uzaylıların ince kadınları için tipik olarak ürettikleri giysiler olmadığı için yıpranmış. Kasabada bir terzi var ve giysileri ondan istemek gerekiyor, ama o her zaman çok talep görüyor, bu yüzden giysilerim yıpranana kadar giyiyorum. Son giysilerimi dikkatlice çıkarıp katlıyorum, sonra tüm çıplaklığım Aithar'ın önünde duruyorum.

Yüzündeki sırıtiş kaybolmuş, yerine daha ciddi bir ifade gelmişti. Ben ona bakarken, o ağzını ovuşturdu.

"İyi mi?" diye soruyorum, bir tür yorum bekliyorum. "Yağların var" ya da bunun gibi bir şey duymak istediğimden değil, ama *bir* tür yanıt olsa iyi olurdu.

"Çok iyi," diye cevaplar bir süre sonra ve boğazını temizler. "Sen... muhteşemsin. Bacakların, tenin, kıvrımların, her şeyin. Sadece... muhteşemsin."

Bunun üzerine biraz daha dik durur ve ona doğru bir adım atarım. "Senin türündeki kadınlara benziyor muyum?"

"A'ani kadınları yoktur. Sadece erkekler klonlanır, çünkü biz daha sağlam işçiler olarak kabul ediliz."

Oh. Bu beni şaşırtmamalı, ama nedense şaşıırıyorum. Onun masumiyeti göz önüne alındığında mantıklı, ama nedense a'ani'lerin sadece erkek klonlardan oluşan bir ırk olduğu aklıma gelmemiştir. Ne kadar... üzücü. "Farkında değildim."

Omuzlarını silkiyor ve bana uzanıyor, ellerini kollarımdan aşağı kaydırarak beni baştan aşağı süzdürüyor. "Bazı a'ani'ler sadece erkekleri severler çünkü onların vücutlarına aşinadırlar ve onları takdir ederler, ama keş me, ben senin tüm farklılıklarını seviyorum." Bakışları göğüslerime kayar, dudakları aralanır ve kendini toparlamadan önce ifadesi bulanıklaşır. "Seni ağzımla keşfetmek istiyorum. Yüzümü senin bu yumuşak görünümlü tenine gömmek ve kendimi kaybetmek istiyorum."

Onun bu kadar hayran olması beni rahatlatıyor ve gülümsüyorum. Vücudum mükemmel değil, kusurlarımı sayabilirim, ama onun bu kadar heyecanlanmasına bayılıyorum. Uyluklarımdaki çukurları ve çatlakları görmezden gelip, kendimi bir tanrıça olarak takdir edeceğim. Parmaklarımı parlak kırmızı bir kulağın sivri ucuna hafifçe dokunduruyorum. "Yüzünü istediğin yere koyabilirsin. Beni bağlamamı istediğinden emin misin?"

Gözleri benimkilere kayıyor. "Oh evet. Sözümüzü de hatırlıyorum. Eğer bağları kullanmazsak, kontrolü ele alacağınızı düşünüyorum ve ben gerçekten sana zevk vermek istiyorum, benim her şeyim."

Takma isimler konusunda çok saçma.

Ama ben... onları seviyorum. Kollarımı dramatik bir şekilde bileklerimin üzerinde kavuşturuyorum. "Peki o zaman. Beni nasıl istiyorsun?"

Aithar ayağa fırlar ve ben hızla bir adım geri çekilirim. Bir an sonra beni yatağa doğru yönlendirir ve ben yatağın kenarına otururken o odanın diğer tarafında bıraktığımız ipi getirir. Ayaklarımı kaldırıp

, kollarımı başımın üzerine koyup uyluklarımı birleştirip hafifçe yana doğru açtım, böylece bir otopsi masasındaki ceset gibi görünmeyecektim. Pozisyonumu fazla düşündüğümün farkındayım, ama bu noktaya kadar her şeyi fazla düşündüğümü düşünürsek, bu tipik Michaela davranışı gibi görünüyor.

Uzaylı erkek arkadaşım tekrar yatağın kenarına oturur ve ipi başlığımın metal çubuklarına geçirir. Ellerinin titrediğini fark ederim. Onun gerginliği, benim düşüncelerimdeki çılgınlığı biraz olsun yatıştırır. "Endişeli olduğumu biliyorsun, değil mi?"

Bana bakar, dudakları utangaç bir gülümsemeyle kıvrılır. "Benim ellerimde hiçbir şeyden korkmana gerek yok, benim tatlı insanım. Sana iyi bakacağım."

"Biliyorum. Yine de endişeliyim. Uzun zamandır bir erkekle birlikte olmadım. Ve bu bizim oyunlarımızdan farklı."

Parmakları iplerin üzerinde hareket ediyor, birini nazıkçe bileğimin üzerine doluyor, sonra diğerini. Hareketleri çok dikkatli, çok hassas. Her zaman rahat olmam için elinden geleni yapıyor. "Bu, senin deyiminle 'oynamamız'dan çok farklı. Bugünden sonra, hala beni görmek istersen, buna 'oynamak' ya da 'dalga geçmek' dememizi istemem. Benim için bu oyun ya da dalga geçmek değil. Bu, eşimi sevmek. Ona zevk vermek. Bunu hiçbir şekilde küçümsemem."

Kelimelerimin onu rahatsız ettiğini fark etmemiştim, ama ciddi ses tonundan, bu konuyu çok düşündüğü belli oluyor. "Tamam," diyorum yumuşak bir sesle. "Bunu yaparsak ve hala birbirimizin gözlerine bakmak istersek, ilişkimizi yeniden düşünürüz."

"Yeniden düşüneceksin," diye düzeltir, sesi tatlıdır. "İlk günden beri sana deli gibi aşık olduğumu söyledim." Eli ipleri okşar ve konuşurken onları düğümlediğini fark ederim. "Bir çek bakalım?"

Onun dediğini yapıyorum, geçici bağları deniyorum. "İyi görünüyorlar."

"Peki ellerini hareket ettiremiyor musun?"

Kafamı sallıyorum.

"Bunu yapsam bile mi?" Parmak eklemlerini kolumun iç kısmında gezdirerek yüzümü izliyor.

Aniden gıdıklanarak kıvranıyorum. "Hâlâ sıkışmış durumdayım."

"Ya da bu?" Cesurca bir göğsümü okşar ve başparmağıyla ucunu okşar, ateş karnıma doğru fırlar.

Nefesim kesilir ve başımı sallarım. "Sözümüzü hatırlıyor musun?"

"Buttermilk," diye fısıldarım.

"Ve sen benimsin? Kontrolü bana bırakıp sana hak ettiğin tüm zevki yaşatmama izin verecek misin?" Gözleri ateşli ve yoğun, göğüslerimi avuçlamaya devam ederken, başparmağı artık sertleşmiş meme ucumun üzerinde ileri geri hareket ediyordu.

Titrek bir şekilde başımı sallıyorum.

"Güzel, çünkü sen boşalana kadar her yerini okşayacağım."

"Gergin olduğumu bilmelisin, ve gergin olduğumda orgazm olmam çok daha zorlaşır."

"Endişelenmiyorum."

Eh, bu durumda sadece ben endişeliyim. Onu hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Bu bizim ilk kez birlikte olduğumuz ve eğer beni orgazm edemezse, egosunu paramparça edebilirim. Bu, aramızdaki tüm samimiyeti yok edebilir.

Baskı yok.

"Çok fazla düşünüyorsun," diyor ve dudaklarıma hafifçe öpebilmek için bana yaklaşıyor. "Kes şunu. Sadece keyfine bak."

Sanki bu kadar kolay mı? Ona surat yapıyorum. "Tabii, tabii. Şimdi bunu söylediğine göre, kesinlikle beynimi kapatıp..."

O eğilip çıplak kolumun alt kısmını öptüğünde sözlerim ciyaklayarak sona erdi. O bölgenin bu kadar hassas olduğunu bilmiyordum, ama öpücüğü içimde şok dalgaları yarattı.

"Yumuşak," diye mırıldanır Aithar. "Bana her zaman çok yumuşak görünüyorsun ve şimdi gerçekten öyle olduğunu biliyorum. Bundan sonra ellerimi senden uzak tutmam imkansız olacak." Eğilir ve dudaklarını dirseğime değdirir, sonra tekrar aşağıya, koltuk altına doğru iner.

. Orayı es geçer (garip bir şekilde bunun için minnettarım, çünkü orayı erojen bulmuyorum) ve titreyen göğüslerime doğru ilerler, sonra her birinin üstüne bir öpücük kondurur.

Nefesimi içime çekerim ve vücudum buna tepki olarak titrer. Göğüslerim gerginleşir ve uyluklarımın arasındaki zonklama daha da güçlenir. Onun vücudumun üzerinde hareket etmesini izlerken büyülenirim. Üzerimde dik durur, ağırlığını ellerine dayayarak göğsümü nazikçe öper. Omuzlarımın üzerinden göğüslerime doğru ilerler, her birinin tepesine hafif öpücükler kondurur, sonra diğer omzuma geri döner. Her iki kolumun alt kısmına hafifçe ısırıklar atıyor ve bir kez uzanıp bağları çekiyor, sanki beni yerinde tutacak kadar güçlü olduklarını hatırlatmak istercesine.

"Hâlâ iyi misin?" diye soruyor öpücükler arasında. "Hâlâ zevk alıyor musun?"

Gerçekten keyif aldığım için başımı sallıyorum. Onun bana tapınmasına izin vermek hoşuma gidiyor, çünkü durum tam olarak bu. Aithar, benim hiçbir yerimi sevmediğini açıkça belli etti ve her yerimi, çatlaklarımı bile öpmek istiyor. "Devam edebilirsin."

"Harika." Yine göğüslerimi öpüyor, sonra gıdıklayan bir yol izleyerek göbek deliğime doğru iniyor. "Bu göbek deliği, değil mi?"

"Evet." Kendi keşiflerim sayesinde onun göbeği olmadığını öğrendim, bunu ilk gördüğümde çok şaşırmıştım. Şimdi ise sadece büyüleyici buluyorum. A'ani'lerin göbek deliği yoksa nasıl yaratıldıklarını hayal edemiyorum, ama sanırım tüpte klonlanmışsanız göbek kordonuna gerek yoktur. Bunu düşünmek, geçmişlerimizin ne kadar farklı olduğunu hatırlatıyor ve onu daha çok sevmek istememe neden oluyor, çünkü biri onu sevmeli. O, ateşli ve yoğun bir şekilde sevgiyi hak ediyor, çünkü karşılığında verecek çok fazla sevgisi var.

Ve... bekle.

Sanırım Aithar'a aşık oldum. Bu da şimdiye kadar aklıma gelmemiş bir başka düşünce, ama bir kez aklıma geldiğinde, dünyadaki en doğal şey gibi görünüyor. Tabii ki aşığım. Bu tatlı, sevimli adamı kim sevmez ki?

"En hassas bölgen neresi?" diye sordu aniden, başını kaldırarak.

Yatakta kıpırdanırken yanaklarımın kızardığını hissediyorum. "Aslında iki yer. Göğüslerim hassas ve uyluklarımın arası, özellikle klitorisim."

"O zaman çabalarımı oraya yoğunlaştıracam." Başını eğip bir göğsümün ucunu burnuyla okşadı ve içimi kaplayan zevk dalgasıyla nefesim kesildi. "Böyle mi?"

"Aynen öyle," diye onaylıyorum.

Göğüslerimle oynuyor, ısıtıyor, yalıyor ve emiyor, ta ki ben onun altında yatakta kıvranmaya başlayana kadar. Göğüslerimin şekli ve hassasiyeti onu büyülemiş durumda ve tam da işini bitirip vücudumun başka bir bölgesine geçeceğini düşündüğüm anda, yine oraya dönüyor. O, göbek deliğime doğru öperek geri dönerken ve bu sefer daha aşağıya inerken, ben kıvranıyor ve nefes nefese kalıyorum.

Evet, evet lütfen. İhtiyacım olan şey bu.

Aithar, bacaklarımın arasındaki kıl demetine doğru öperek inerken yüzünde kendinden emin, şeytani bir gülümseme beliriyor. Onun için bacaklarımı açıyorum ve bunu yaparken ihtiyaç duyduğumu gösteren bir ses çıkarıyorum.

Uyluklarımın içini öpüyor ve dizime doğru ilerliyor.

Bu *alaycı*. Hayal kırıklığıyla bağırlıyorum. "Yanlış yol."

"Öyle mi? Hiç bilmiyordum. Bu konularda yeniyim de." Gözlerindeki ışıltı, onun eğlendiğini, kontrolü elinde tutmayı sevdiğini gösteriyor. Ben de bunu seviyorum, ama ihtiyacımdan dolayı zonklayan yerlerime dokunsa daha da çok sevinirim.

"O zaman sana yol göstereyim."

"Hayır, bu hile olur." Dizimi okşadı ve yine uyluk içimi öptü. "Sadece

"

Yine acı dolu bir ses çıkardım. Sabırlı. Tabii.

Yine de, o bacaklarımı keşfederken, baldırımı ve uyluğumu okşarken, bana dokunup cildimi okşarken sabırlı olmak zorundayım. Sonunda bacağımanın cinsel organımla birleştiği yeri öptüğünde, açlıktan inlerim.

Sonunda, sonunda amımı öptüğünde, kendimden duyduğum en muhtaç ses çıkar.

"Burada çok hassassın," diyor ve yemin ederim ki nefesini tenimde hissedebiliyorum. Sonra ağzı üzerimde ve keşfediyor, tadıyor, vücudumu öğrenirken takdir dolu sesler çıkarıyor.

Dilimi ısırmak zorundayım, çünkü ona nereye gitmesi ve bana nasıl dokunması gerektiğini söylersem, kasten talimatlarımı uygulamayacağını biliyorum. Dilini klitorisimin üzerinde gezdirdiğinde çığlık atarak, çıkardığım seslerle ona yol gösteriyorum. Mutlu bir ses çıkararak dikkatini oraya odaklıyor, ben yatakta nefes nefese kalıp kıvranana kadar. "Tadın çok güzel," diyor bana tekrar tekrar. "Yeni favori yemeğim."

Karnımda bir orgazm oluşuyor, tüm vücudumu titriyor ve ben, çığlık atarak boşalana kadar kalçalarımı onun hevesli ağzına doğru sallıyorum, kendimi hem memnun ediyor hem de şaşırtıyorum.

Stresli olduğum için orgazm olamayacağımı düşünmek ne kadar da boşunaymış.

Ben nefes nefese yatakta yığılırken, o yanağını uyluklarımın iç kısmına dayıyor. "Sen çok güzelsin, benim tatlı sütçü kızım," diye fısıldıyor ve benim dinlenmeme izin vermek yerine, başparmağını klitorisimin üzerinde gezdirip onu okşamaya başlıyor. "Benim için tekrar boşalabilir misin?"

Bu, onu süt sağma makinesiyle her seferinde tahrik ettiğim için bir intikam, diye karar veriyorum. Onu defalarca boşalttığım için. Ama bu en tatlı intikam türüdür ve o beni parmaklarıyla iki kez daha orgazma ulaştırdığında, inleyerek merhamet diliyorum.

"Senin için rahatsız edici hale gelmeden kaç kez boşalabilirsin, tatlım?"

"Neredeyse... geldim..." diyorum. "Lütfen şimdi beni sikebilir misin?"

O, yüzünü tenime gömerek boğuk bir inilti çıkarır ve ben onun da kontrolünü kaybetmeye ne kadar yakın olduğunu anlarım. Aithar birkaç dakika boyunca zor nefes alır, kendini toplar ve başını kaldırır. Yüzü kızarmış, teni terlemiştir, ama yüzünde bir sevinç ifadesi vardır.

Sevinç... ve heyecandan göz bebekleri büyümüş. "Seni becermemi mi istiyorsun?"

"Kesinlikle." Yatakta kıvranıyorum. "Hemen şimdi, lütfen. Canım çok istiyor."

Sanki sesine güvenmiyormuş gibi başını sallar ve büyük vücudunu dikkatlice benim üzerime getirir. Beni bir kez, iki kez öper, ayağa kalkar ve kıyafetlerini çıkarır. Pantolonunun ön tarafında ıslak bir leke var ve pantolonunu indirdiğinde, sert, ağırlı ve koyu kırmızı renkteki penisi ortaya çıkıyor, bu da bana onun ne kadar istekli olduğunu gösteriyor. Onu görünce inliyorum ve o yatağa geri döndüğünde, bir bacağıma kalçalarına doluyorum ve onu öne doğru çekmeye çalışıyorum.

Bu sefer beni azarlamıyor. Sadece beni tekrar öpüyor, öncekinden daha açgözlü bir şekilde. Kalçaları benim amıma sürtünüyor, ısınmış, sert penisini kaygan kıvrımlarımın arasında sürükleyerek, ikimiz de birlikte inliyoruz.

"Çok iyi hissettiriyorsun," diyorum. "Devam et. Daha da iyi hissettirecek."

Aithar sessiz kalıyor ve nefesini mi tutuyor diye merak ediyorum. Tekrar bana doğru sallanıyor ve ağırlığını değiştiriyor, bir eli aramıza kayıyor. Parmaklarını yarıklarımın üzerinde gezdiriyor, girişimi buluyor ve bir an sonra, penisini oraya bastırıyor. O bana girerken, ben de nefes almakta zorlanarak cesaret verici bir ses çıkarıyorum. Onun hoş bir şekilde büyük olduğunu biliyordum, ama hissettiğim şey beklediğimden daha fazlası.

Mükemmel ve içimdeki o donuk, boş acıyı hafifletiyor.

"Bu... doğru mu?" diye soruyor, sesi gergin. "İçinde doğru hissediyor muyum?"

Onun ilk seferi olduğunu hatırlıyorum ve topuğumu belinin alt kısmına bastırarak onu bana daha da yaklaştırıyorum. "Harika hissettiriyorsun, Aithar. Beni çok iyi dolduruyorsun."

Başını eğip içime giriyor ve boğazından çıkan ses ayak parmaklarımı kıvrıyor.

"Tekrar," diye övüyorum, çünkü artık kontrolün bende olması önemli değil. Biz birlikteyiz. "Aynen böyle."

O tekrar içime giriyor ve ben cesaret verici bir şekilde başımı salladığımda, Aithar tekrar hareket ediyor. Vücudumuz arasında bir ritim oluşturmak birkaç dakika sürüyor, ama sonra birlikte hareket ediyoruz ve her şey inanılmaz hissettiriyor. Onu eğitmeyi tamamen unutuyorum ve bir araya gelmenin, onun penisinin içime girmesinin, sıcak, ağır vücudunun benim vücudumun üzerinde hareket etmesinin hissine kendimi kaptırıyorum. Farkına varmadan tekrar kasılmaya başlıyorum ve başka bir orgazma doğru ilerliyorum. Ben inleyince, Aithar kendini hazırlıyor ve vücuduma daha hızlı ve daha hızlı giriyor, ikimizi de doruğa ulaştırıyor.

Bu sefer, ben boşaldığımda, o da hemen arkasından geliyor ve gözlerimin arkasında yıldızlar dans ederken, onun benim adımları haykırdığını duyuyorum.

Sersemlemiş bir halde, terli bedenlerimizin birbirine dolandığına neredeyse hiç farkında değilim. Sonrasında, mutluluk içinde süzülmekten memnunum. Bir ara, Aithar ipi çekip ellerimi serbest bırakıyor ve kollarım onun etrafına dolanıyor. Ulaşabildiği her yerde çıplak tenimi okşuyor, yanına dönerek ağırlığını benden alıyor ve beni kollarına çekiyor. Yüzünü boynuma gömüyor ve derin bir nefes alıyor.

"Michaela'm... kelimeler yetersiz kalıyor." Beni sıkıca sarıyor, ağzı omzumun kıvrımında.

Onun kısa, kısa saçlarını okşuyorum ve kendime gülümsüyorum. "Bu inanılmazdı."

O homurdanır, gerçekten de kelimelerle ifade edemeyeceğini kanıtlar. "Sen harikasın. Son zamanlarda sana bunu söyledim mi?"

Kafasını salladı.

"O zaman bunu daha sık yapmalıyım." O bana her zaman ne kadar inanılmaz olduğumu söylüyor ve ben de ona benim için her şeyin anlamını kanıtlamak için aynısını yapmalıyım.

ona her şeyim olduğunu kanıtlamam gerekiyor. Geniş, dövme omzunu parmaklarımla okşayarak iç çekiyorum. "Şimdi ne olacak?"

Aithar başını kaldırıp yüzümü inceledi. "Şimdi mutfığı temizleyeceğim çünkü sana ortalığı dağınık bırakmayacağıma söz verdim. Sonra geri döneceğim ve ikimiz için bundan sonra ne olacağını konuşacağız."

Gülümserim. "Artık 'dalga geçmek' yok mu?"

"Artık yok," diye onayladı. "Seni eşim olarak istiyorum Michaela. Sana hayranım. Sana tapıyorum. Her gün bunu sana fark ettirmek için uğraşacağım. Sen benim her şeyimsin, ama senin de ne hissettiğini bilmeliyim. Sana kendimi zorla kabul ettirmeyeceğim, ama... Boşlukta sevemem. Sevgimin karşılık bulması lazım, yoksa bu ikimizi de mahveder."

Dudaklarımı ısırırım. "Ya seni sevdiğimi söylersem ve bu beni korkutursa?"

Şaşkın bir ifadeyle bana bakar. "Neden?"

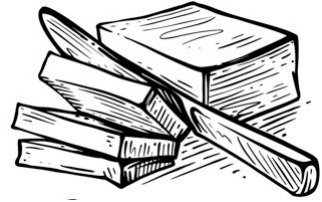
"Çünkü yine kaybedecek birisi var."

Aithar başını sallar. "Beni kaybetmiyorsun. Bir eş kazanıyorsun. Ve kız kardeşini bulup sana geri getireceğiz. Sana söz veriyorum."

Boğazıma bir düğüm yerleşir. "Her şeyi çok kolaymış gibi gösteriyorsun."

"Çünkü zor ya da karmaşık olmak zorunda değil. Bazı şeyler zor olmadan da doğru olabilir." Eğilip beni tekrar öper. "Bana bu konuda güveniyor musun?"

Garip bir şekilde, güveniyorum.

EPILOGUE

BİR HAFTA SONRA

AITHAR

Michaela'nın gerginliğini hissedebiliyorum. Elimi tutan eli terli ve topuğu geminin zeminine vuruyor. Lord Straik'in gemisi *Scarlet Gaze'de* iletişim panelinin başında oturuyor. Lord Straik'in uzun mesafe iletişim ekipmanı daha iyi olduğu için iletişimi buradan yapmaya karar verdik. Gemiye geri dönerken Michaela gergin ve huzursuzdu, kız kardeşini bulma yükünün onu zorladığını biliyorum.

Ama benim onun yanında olduğumu, onu desteklediğimi biliyor. Omzuma yaslanıp derin bir nefes alıyor. "Emin misin, sorun olmaz mı?"

"Sorun olmadığını biliyorsun." Onu kendime daha yakın çekiyorum.

"Seni seviyorum," diye fısıldadı. "Bana karşı çok iyisin, çok destek oluyorsun."

Onun iltifatlarıyla gurur duymak istiyorum. Michaela'ya her zaman hislerimi söyledim, ama çiftleştüğimizden beri, o da

bana sevgi dolu sözler yağıdırıyor, kendi duygularını da anlatıyor. Buna doyamıyorum. Beni ne kadar sevdiğini duymayı seviyorum. Bu, onu daha da memnun etmek istememi sağlıyor.

"Sadece seni kullandığımı düşünmeni istemiyorum."

"Ben gönüllü oldum, hatırladın mı?" Michaela, kız kardeşinin özgürlüğünü satın almanın bir yolunu bulmaya kararlı olarak, son bir iki yıldır özenle biriktirdiği kredi birikimini bana göstermişti. Dün gece bunları gösterdiğinde, biriktirdiği miktardan o kadar gurur duyuyordu ki, Zebah'ın hizmetlerinin - ya da herhangi bir ödül avcısının hizmetlerinin - beş kat daha pahalı olacağını söylediğimde kendimi bir canavar gibi hissettim.

Farkı ben karşılayacağım. Oldukça fazla para biriktirdim ve kantindeki hisselerimi Erzah'a geri sattım, o da çok memnuniyetle geri aldı. Michaela bu düşünceye üzüldü, ama ona artık eş olduğumuz için süt çiftliğinde onunla birlikte yaşamayı ve işinde ona yardım etmeyi planladığımı hatırlattım.

Ondan sonra bana onlarca öpücük verdi ve birlikte yatağa geri düştük. Çoğu gecemizi böyle bitiririz — birbirimize sarılıp tam bir mutluluk içinde. Michaela'nın yanında yatmaktan daha iyi olan tek şey, onun yanında uyanmaktır.

Şu anda Michaela, yüzünde duygularını açıkça gösteren bir ifadeyle bana bakıyor. Bacağıma dokunuyor ve adımı söylüyor. "Seni bulduğum için nasıl bu kadar şanslı oldum?"

Cevap veremeden, iletişim cihazı çaldı ve Three Nebulas İstasyonu'ndan gelen sinyali gösterdi. Yanımda Michaela gerildi.

"Hazır mısın, benim akıllı sütçü kızım?" diye soruyorum, elini sıkarak.

"Hazırım," diyor, yüzünde kararlılık dolu bir ifadeyle.

Teklifi kabul ediyoruz ve kız kardeşini bulma sürecini başlatıyoruz. Zebah'ın bu iş için bir yılını alması gerekse bile, başarılı olacağını biliyorum. Kayıp şeyleri bulmada en iyisidir. Baş belasıdır, ama en iyisidir. Ne kadar sürerse sürsün, ben

Michaela'nın yanında olacağım, onu destekleyeceğim ve iyi bir arkadaş gibi seveceğim.

Çünkü o nerede ben ait olduğum yer— Michaela'nın kolları.

O benim için evim ve kalbimdir.

Zebah'ın yüzü iletişim panelini aydınlatıyor, boynuzları boncuklu iplerle süslenmiş ve yelesi örgüye örülerek karmaşık ve yoğun bir dağınıklık yaratıyor. "Peki, yeni bir çift ödeme yapan müşteriyi karşılamak her zaman eğlencelidir." Ellerini çenesinin altına koyup yaklaşıyor, gözleri parıldıyor. "Merhaba müşteriler. Bana ne kadar ödeyeceğinizle başlayın."

"Hayır," derim hemen.

"Denemeye değer." Zebah sırtıyor.

Michaela daha dik oturur, bu yüzden onu daha da çok severim, ve sözü alır. "Benim adım Michaela Saunders ve kayıp kız kardeşim Rafaela Saunders'ı bulmanızı istiyorum. O bir insan ve onu en son iki yıldan fazla bir süre önce köle tüccarları tarafından kaçırılırken gördüm."

"Ooo, bir meydan okuma. Meydan okumaları severim. Bana her şeyi anlatın." Zebah hafifçe titrer, mücevherleri titrerken çınlar.

"Not almak ister misin?" diye sorar Michaela.

Zebah ekrana elini salladı. "Gerek yok. Hatırlarım."

Michaela bana tereddütlü bir bakış atar, ama ben başımı sallarım. Zebah ne kadar uçarı görünse de, işini iyi yapar. Michaela elimi sıkıca tutar ve koltuğunun kenarına oturur. "Rafaela ve ben aynı anda Dünya'dan kaçırıldık..."

AUTHOR'S NOTE

Merhaba!

Bu seriye geri dönmem için sabır gösterdiğiniz için teşekkürler! Aynı anda birkaç proje üzerinde çalıştığımı biliyorum, bu yüzden bazı hikayelere geri dönmek diğerlerinden daha uzun sürebilir. 2024, birçok yazar etkinliği, geleneksel olarak yayınlanan birçok kitap ve daha pek çok şeyle benim için kesinlikle stresli bir yıldır. Her şeyde geri kaldığımı hissediyorum ve 2025'te her zamanki üretken halime geri dönmeyi umuyorum.

Michaela ve Aithar, benim normal hikayelerimden çok farklı bir hikaye gibi geliyor. Onları yazmayı çok sevdim ve Aithar'ın Michaela'ya biraz itaatkar olduğunu düşünüyorsanız, kesinlikle haklısınız. İlişkide dominant bir kadın olmasını sevdim ve Aithar'ın, kadınına hayran olmaktan mutlu olan, mutlu, gözleri parlayan mükemmel bir erkek olduğunu düşünüyorum. 1996 yapımı *That Thing You Do* filmi izlediyseniz ve naif, heyecanlı başçı (Ethan Embry) karakterini çekici bulduysanız, Aithar tam size göre bir karakter.

Michaela'yı dengelemek benim için biraz daha zordu, çünkü ruhu yaralı ve yalnızdı, ama bunlar kendi yaptığı seçimlerdi. Duyarlılık okuyucumun da dediği gibi, "mutluluğu aramayı" öğrenmesi gerekiyor. Onun hayal kırıklığına uğradığını görüyoruz.

duvarlarını yıkmak, evini biraz dağınık bırakmak ve Aithar'a güvenmek. Onları yazmayı ve iletişim kurmalarını sağlamayı öğrenmeyi çok sevdim. Bazen tek ihtiyacınız olan, birinin size ayın parladığını görmüş gibi bakmasıdır. Hepimizin hayatında buna ihtiyacımız var!

Ayrıca, karakterlerimin kalbini doğrudan gören, düşünceli, zeki ve keskin bir duyarlılıkla okuma yapan Kimberly McLeod'a da büyük bir teşekkür ederim. Herhangi bir hata veya yanlış adım benimdir.

Yanlış adımlardan bahsetmişken, bu hikayede tereyağı yapımını ele alıyoruz, çünkü neden olmasın? Risda III'te bir sürü et çiftliği varsa, mutlaka süt ürünleri yapmak isteyenler de vardır, değil mi? Her iki sektör de üretim hızına ayak uydurmak için Dünya'da "karıştır ve yak" senaryosundan muzdarip olsa da, uzaydaki sığırlarımın genetik olarak değiştirildiğini ve bu sayede çiftliklerin cirosunun Dünya'daki gibi büyük bir sorun olmadığını düşünmek hoşuma gidiyor. Belki de bu benim yufka yürekli yanımdır. Ayrıca, tereyağı yapımıyla ilgili milyonlarca YouTube videosu izledim ve internette birçok makale okudum. Eğer bir şeyi yanlış yaptıysam, mea culpa.

Michaela'nın tereyağı yapma süreci - birbirine bağlı birden fazla tereyağı çalkalayıcısını elle çevirmek - konusunda, tereyağı yapmanın çok daha verimli yolları olduğunu biliyorum. Bununla birlikte, uzayın derinliklerindeki bir çiftliğe atılsaydım ve tereyağı yapmam söylenecekti, tarih kitaplarında gördüğümüz eski usul tereyağı çalkalayıcıları dışında nasıl yapılacağını bilemezdim. Michaela için de durumun aynı olabileceğini düşündüm.

Bir başka ayrıntı daha: kolache, sosisli rulo ve pigs in a blanket. Sanırım bu sadece Teksas/Derin Güney'e özgü bir şey. Ama burada, bir donut dükkanına gidip kolache (her zaman cola-chee olarak telaffuz edildiğini duydum) isterseniz, on defadan dokuzunda size bisküvi/rulo veya krep ile sarılmış küçük bir sosis verilir. Bu bölgede, çoğunlukla bisküvi kullanılır. Sosisli rulo da diyebilirsiniz, ama size aynı şey verilecektir. Teksas'ın merkezindeki bazı bölgelerde, ve Alman

nüfusu vardır ve bu nedenle kolache onlar için üzerine meyve konulan hamur işi anlamına gelir. Bu nedenle Ruth-Ann ve Simone arasında bu konuyla ilgili bir konuşma geçer.

(Simone ve Ruth-Ann'den bahsetmişken, onların hikayesi Sunrise Cantina hikayesinin üçüncü bölümü olacak! Başlangıçta bunu Risdaverse'e koyup WHEN SHE RISES adını verecektim çünkü pişirmeyle ilgili kelime oyunlarını çok seviyorum, ama Sunrise Cantina evrenine daha çok uyuyor. Bu hikayeyi 2025'in başlarında arayın.)

Melody (Aithar'ın eski sevgilisi) WHEN SHE'S HANDY'de bahsediliyor ve Rafaela'nın kurtarılması veya rakip süt çiftçisinin kim olduğu hakkında merak ediyorsanız, bunlar gelecekteki hikayelerin konusu. :)

xoxo

— Ruby

WANT MORE?

Daha fazla okumak mı istiyorsunuz? Rubyverse'e dalmak mı istiyorsunuz? İşte Kindle Unlimited'da bulunan ve tavsiye ettiğim kitapların listesi!

Sunrise Cantina:

[Only the Clonely](#)

The Corsairs Brothers serisi

(Scarlet Gaze mürettebatının ilk kez ortaya çıktığı yer):

[Corsairs: Adiron](#)

[Corsairs: Kaspar](#)

[Corsairs: Mathiras](#)

[Corsairs: Bethiah](#)

Risda III'te geçen bazı Risdaverse hikayeleri!

[Hamileyken Sıradan](#)

[olduğunda Mırıldandığında](#)

Keyfini çıkarın!

Çeviri Kitaplar

Kitaplara Dair Çok Şey

Bağlantılı Kanal ve Gruplarımız

- ◆ Kitapların olduğu kanalımız

<https://t.me/cevirigiller>

- ◆ Sohbet Grubu

<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

- ◆ Çeviri Yedek Grubu

https://t.me/+_goTIIRZrUEwZmRI

- ◆ Kitap Terimleri ve Kısaltmalar

<https://t.me/kitapterimleri>

- ◆ Çeviri Kitap Yorum + Öneri Grubumuz

<https://t.me/cevirigilleryorum>

- ◆ Instagram Sayfamız

<https://www.instagram.com/cevirikitaplar/>

Not:

Paylaşım yaparken bu sayfayı silmeyiniz!

CGM